

El setmanari de més
difusió de Catalunya

Sol·licitat
control O.J.D.

Membre de
l'U.C.I.P.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Manquen formes de
tutela legal per a
la persona del
treballador agrícola
i la seva família
en els casos de
vellesa, malaltia
o manca de
treball.

Joan Pau II
"L'home, amb el seu
treball"

Any III N.º 106

Setmana del 4 al 10 d'octubre del 1981

40 Ptes.

Barcelona

Canvis en l'organització del Bisbat

Quan sortirà aquest número ja seran coneguts els nomenaments dels nous vicaris territorials i les zones respectives. Fins ara ens hem mogut entre rumors més o menys informats. A l'hora d'escriure aquesta nota, la sola notícia certa és la del nomenament del Dr. Joan Antoni Ventosa com a Delegat Episcopal d'Acció Social, càrrec nou que inclou el de Delegat diocesà de Càritas. El Dr. Ventosa assumirà interinament les funcions de director de Càritas Diocesana reemplaçant així mossèn Xavier Roselló i mossèn Manuel Claret, fins ara Delegat diocesà i Director de Càritas respectivament.

L'altra novetat que podem anunciar és que d'ara endavant el Sr. Cardenal estarà assistit per dos Consells: el dels Vicaris "territorials" i el dels "funcionals". Curiosament, aquests dies s'ha reestructurat també la diòcesi de París seguint un organigrama molt semblant al de Barcelona.

Afinant

El camí de l'Església

Ningú no es pot estranyar que l'home sigui el camí de l'Església, com diu el Papa, si Déu mateix l'ha escollit per desposar la creació. En Jesucrist, l'home esdevé el camí de Déu per a retornar a Ell tot el creat. Tot existeix gràcies a l'Amor i la Saviesa de Déu en el "temps" de l'home. A aquest li pertoca, en la història, per fer la creació amb el seu treball, introduint-la en l'existència plena de Déu mateix; i sols pot accomplir aquesta tasca "conscient i estimant lliurement", és a dir, com a home. Jesucrist, Déu i home, ha realitzat en la seva humanitat aquest treball de l'home introduint-lo, en un "ara inefable", en el temps de Déu. I tots els que el confessem "Senyor dels temps i de la Història" som associats a la seva obra i ensem amb Ell esdevenim aquest camí ral pel que l'Església transita emportant-ho tot vers Déu.

Joan E. Jarque i Jutglar

Monsenyor Jubany parla del matrimoni

"La fidelitat, per a un cristià, no és un afegitó jurídic"

Aquesta setmana la glossa dominical del cardenal arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany, és dedicada al tema "casar-se per l'Església". Una qüestió

molt actual, que com diu el nostre prelat, s'ha de tocar amb la serietat de rigor, perquè "el matrimoni, tal com Déu el vol, és molt bo".

Hi ha una certa premsa que sembla especialitzada en presentar-nos els casaments i els divorcis de parelles famoses. És tan insistent, que arriba un moment en què hom, amb simplicitat, pot creure que la separació d'una parella és la cosa més natural del món. "Si aquests ho fan, per què nosaltres no...?" Aquest ambient crea un veritable i perillós mimetisme; i en això com en tantes altres coses!

La recent llei del divorci ha introduït en el nostre país un procediment legal de separació de les parelles. Aquesta legalitat pot donar peu a què el mateix plantejament inicial del compromís matrimonial quedi afectat per la previsió d'aquest recurs legal: "Si, ens casem, però si les coses no van bé ens divorciarem!" Una parella que pensés així abans de casar-se ¿pot celebrar matrimoni canònic? En altres termes: uns nuvis que no tenen intenció de mantenir-se una fidelitat total i exclusiva, ¿poden casar-se per l'Església?

La resposta ha estat, des de sempre, ben senzilla: una parella que pensi així no té pas intenció de fer el que fa l'Església, i per tant no és possible celebrar sacramentalment el seu matrimoni. De fet, una de les preguntes que cal plantejar a tota parella en

el moment de preparar el casament— i que es repeteixen solemnement abans mateix de declarar el consentiment— es refereix a aquest punt: la decisió d'una fidelitat total d'un envers l'altre, durant tota la vida..."; "rep aquest anell, símbol del meu amor i de la meua fidelitat", diuen les fórmules litúrgiques.

Una parella que no pugui dir aquestes paraules amb tot el cor, com una verdadera promesa que compromet tota la persona, no és una parella capaç d'arribar davant l'al-

tar. Em refereixo al propòsit seriós de fidelitat, a la decisió de treballar per evitar-ne els perills i per superar les causes que poden afeblir-la, a l'esforç de lluitar contra les adversitats i temptacions. No es tracta pas d'assegurar que "de fet" no hi hagin defallencs; la feblesa humana és una realitat. Es tracta d'assegurar que hi ha una "voluntat seriosa" de mantenir la fidelitat, com un camí sempre en progrés.

Aquesta consideració ens ajuda a comprendre que la

fidelitat per sempre no és pas per als cristians un afegitó jurídic a l'aliança d'amor, un enduriment exagerat del matrimoni cristià. Ben al contrari: la fidelitat està en el cor mateix de la significació del matrimoni. Una parella que es casa per l'Església, és a dir, que vol rebre el sagrament del matrimoni, ha de voler que el seu compromís pugui assemblar-se el més possible a l'amor de Jesucrist. I Ell —Jesucrist— ha estimat i estima l'Església amb fidelitat total, i "s'ha lliurat a si mateix a la mort per ella". Un compromís matrimonial que, d'entrada, no inclou seriosament la fidelitat total, no és digne ni capaç d'esdevenir sagrament de l'amor de Crist.

Com m'agradaria poder parlar, parella per parella, d'aquestes coses als joves que preparen el seu casament! Però estic segur que ja són tema de conversa seriosa en els despatxos parroquials, o en les reunions d'acolliment i preparació que s'organitzen en molts llocs de la diòcesi, amb prou encert, gràcies a Déu. Cal continuar per aquest camí. El matrimoni, tal com Déu el vol, és "molt bo", segons diu el llibre del Gènesi; massa bo perquè els homes el tractem banalment, amb poc respecte.

Un matrimoni tortosí l'apadrina

Hamida, una jove de l'Índia, fou batejada a Tortosa

TORTOSA.— El Diumenge, dia 27, a les cinc de la tarda, a la Catedral, es feu el bateig i confirmació d'una jove índia, HAMIDA, que ha vingut expressament des de l'Índia, perquè un matrimoni tortosí de la Campanya contra la Fam, Berta i Andrés Navarro, havien de ser els seus padrins.

La família d'Hamida va abandonar-la a la Missió dels Jesuïtes als tres anys d'edat. Era una família musulmana, motiu pel qual han anat ajornant el bateig molt més que a altres persones adultes hindús. Berta Navarro, com a responsable de la Cam-

panya de la Fam, va anar a l'Índia per visitar els objectius de

promoció que la Campanya realitza i va conèixer els seus padrins de bateig.

A l'acte religiós hi acudiren missioners de l'Índia, ara a Catalunya, monges índies que es preparen per a missionar, responsables de la Campanya contra la Fam de tots els pobles del Bisbat de Tortosa i d'alguns bisbats de Catalunya, per tal de participar en un acte que pot esdevenir un signe de maduresa en la fe. L'acte, d'altra banda, ultrapassa el religiós, té un caire ecumènic, cultural. Un bateig adult que pot ser una lliçó pel nostre país en aquest sentit.

Centenari franciscà

Avui, 4 d'octubre, celebrem la festa de sant Francesc d'Assís. Enguany C.C. dedica les pàgines centrals d'aquest número a una data especial: el VIII Centenari del naixement del Pobriçó d'Assís (1182-1982).

En el primer número del nostre setmanari anunciàvem que volíem ser portadors del missatge franciscà de fraternitat universal. En aquest tercer any de vida, de lluites i dificultats, però també de fruits i esperances, novament demanem al nostre "germà" Francesc que sapiguem adreçar la pau i el bé a totes les llars dels nostres lectors.

L'ESTALVI TERCERA EDAT TÉ BONA BASE I UN INTERÈS ALT

La bona base: La d'uns bancs que, ara fa dos anys, es varen proposar en ferm d'ajudar la Tercera Edat. Uns bancs d'experiència que saben què significa treball i estalvi, i què val la tranquil·litat a l'hora de confiar-los els diners.

L'alt interès: per a totes aquelles persones que, per haver arribat a la Tercera Edat, han deixat de treballar i volen obtenir una bona rendibilitat dels estalvis, pocs o molts, fruit del seu treball.

Vingui a veure'ns. Més de 100.000 persones estan molt satisfetes d'haver-ho fet en el seu dia.

Per a nosaltres, la Tercera Edat és la primera.

ESTALVI
3ª EDAT

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

Una doctrina social pròpia

Les novetats d'aquest any III van apareixent de mica en mica. La setmana passada inauguràvem el quadernet setmanal "Diumenge" —que ha tingut una excel·lent acollida—. En el número present hi trobareu les pàgines d'informació local, per bisbats, i el primer suplement mensual "Cultura i pensament". L'actual l'hem dedicat a l'encíclica "L'home amb el seu treball" de la qual publicarem el text íntegre en el número anterior.

Ens ha semblat útil de donar un resum d'aquest document pontifici. Els poc llegidors o apressats podran així assabentar-se d'allò essencial; i els que ja l'han llegit hi trobaran condensades les idees més importants. Publiquem també alguns comentaris autoritzats. Ens ha estat difícil fer una tria entre el volum considerable de reaccions

—la immensa majoria positives— que està suscitant la tercera encíclica de Joan Pau II. I es comprèn.

A alguns els costarà d'admetre-ho, però la "doctrina social" de l'Església, des de fa uns quants anys —masses— estava "desacreditada". Els "entesos" de torn havien decretat que estava "depassada" i que els cristians ens trobàvem sense un pensament clar i coherent davant els greus problemes que planteja el món del treball. La "Laborem exercens" no sols ha redonat vigor a la "doctrina social" dels últims papes, sinó que ens recorda el què les conferències episcopals, Justícia i Pau i altres entitats eclesials han anat dient, del Concili ençà, sobre

aquesta realitat problemàtica. Amb les seves aportacions originals —el treball objectiu i subjectiu, l'empresari indirecte, l'error de l'economisme, etc.— el papa Wojtyla rellença amb força el pensament cristià sobre el món del treball i, sense dir-ho, invita els fidels en primer lloc i a tots els homes de bona voluntat a no deixar-se acular a un tractament de la "qüestió social" encotillats en uns conceptes i unes ideologies —algunes amb pretensions de científiques—, que, des de fa més d'un segle ni han resolt les injustícies i desigualtats, ni han sabut aportar solucions ennoblidores, o almenys respectuoses, de la dignitat de l'home.

El lector escriu

Els nusos de la capella Sixtina

En un recent viatge a Itàlia, vaig llegir a la premsa que s'estan començant unes delicadíssimes i extenses reparacions, les quals duraran dotze anys, a les pintures de la Capella Sixtina, obra del genial Miquel Angel Buonarroti.

Tothom sap que el cardenal Daniel Volterra, amb l'anunci de la congregació del concili de Trento, uns quants anys ençà, considerant obscenes les figures nues de Crist i dels sants, va manar pintar damunt d'elles uns draps que cobrissin llurs cossos. Deu figures foren vestides completament i vint-i-cinc ho foren parcialment amb uns draps petits (d'aquí el sobrenom de "cardenal Braguettone").

Penso que seria el moment d'organitzar un clam dels artistes, acompanyat del veredict de les acadèmies de Belles Arts, universitaris, etc., i també del dictamen dels organismes internacionals que vetllen pel Patrimoni Artístic de la Humanitat, que sens dubte no hi mancaran, perquè ara es posi remei a l'atemptat artístic que es va cometre.

La nostra època està perfectament sensibilitzada davant el nu (recordeu la gran afluència de públic aquest estiu per veure les estàtues dels guerrers de Riace, descobertes a la localitat italiana de Calàbria, el 1972, exhibides al públic en el palau del Quirinal de Roma, després de sis anys de restauració). Ningú s'espantarà en contemplar les figures de la capella Sixtina tal com Déu els va crear. / Marcos Linares.

Encara no hem descobert la nostra situació de privilegiats

No, no us parlaré d'aquest agent amb llicència especialíssima per a matar. L'agent del qual parlo no és el Zero-Zero-Set, sinó el Zero-Coma-Set, i el que aquest té és llicència i possibilitat de salvar a milions de la mort.

Aquest Zero-Coma-Set és el que les Nacions Unides proposen com a aportació del producte nacional brut dels països desenvolupats als països subdesenvolupats i és el tema de la campanya que Justícia i Pau acaba d'emprendre a Espanya. És, l'anomenen, "l'impost mínim de la vergonya". És, em sembla, el test per a saber si seguim essent sers humans.

L'any 1960, l'ONU va aprovar una resolució —amb el vot favorable d'Espanya— per la qual es demanava a tots els països desenvolupats que transferissin, almenys, l'u per cent de llurs pressupostos als països del Tercer Món.

L'any 1972 les Nacions Unides rebaixaren la xifra d'aportació i la fixaren en el 0,7 dels pressupostos nacionals, esperant que l'altre 0,3 per cent pogués ésser cobert pels particulars o per les associacions no governamentals.

L'any 1980 es va tornar a ratificar aquesta resolució. I aquesta vegada Espanya també va votar favorablement. Però ni Espanya ni els països que votaren afirmativament la compleixen. Segons sembla només quatre nacions —Holanda, Noruega, Dinamarca i Suècia— han dut a la pràctica allò que votaren. S'inclourà aquest mínim impost de la vergonya en els nostres pròxims pressupostos? ¿Hi haurà un sol diputat que almenys plantegi el problema al nostre Parlament?

Si, ja sé que algú respondria tot seguit dient que tenim prou

50 països tenen una renda per càpita deu vegades inferior a l'espanyola.

misèria a Espanya per a preocupar-nos per la d'altres països. Però aquest plantejament apart d'ésser egoista, és fals. Primerament, perquè la misèria espanyola és, en el seu conjunt, luxe en comparança amb la d'altres països. Segonament, perquè n'hi hauria prou retallant aquest 0,7 per cent de despeses infinitament menys necessàries.

Efectivament: Quants a l'Alt Volga, Egipte o Pakistà voldrien ésser espanyols en atur! Per molt dura que sigui la sort d'aquests, encara poden considerar-se privilegiats, en la seva major part, si es comparen amb els països on la fam extermina a milions, en els que la mitjana

esperança de vida no arriba als quaranta anys, en els que el salari del treballador actiu és deu vegades inferior al que a Espanya paga el subsidi d'atur.

Però, com és lògic, no és als treballadors en atur als que hauria de rebaixar-se encara més la seva misèria. Hi han moltes altres zones de la societat en les quals pot fer-se aquesta extracció. ¿Sabeu que només el que es gasta en el "bingo" és quatre vegades aquest 0,7 per cent?

Encara no hem descobert la nostra condició de privilegiats. Malgrat tota la nostra crisi, Espanya encara està situada en el vint-i-sisè lloc dels cent seixanta

països del món. I, mentre la nostra renda mitjana s'acosta als 5.000 dòlars per persona i any, hi ha al món nogensmenys que cinquanta països —en els quals viu el seixanta per cent de la humanitat— la renda nacional dels quals no arriba a la desena part de la nostra, 500 dòlars. I alguns d'aquests països estan en els cent i els cent cinquanta dòlars de renda. És fàcil imaginar-se com viuran els pobres d'aquests països si són deu i fins i tot cinquanta vegades més pobres que els nostres pobres.

I ara pensem amb terror en aquest milió de dòlars que el món gasta per minut (heu llegit bé: per minut) en armament. ¿No és una societat de bojos la que gasta catorze vegades més en fabricar armes que per assistència social, inclosa la dels mateixos ciutadans?

Ja ho he dit: amb això ens juguem la nostra condició d'homes, si és que encara seguim essent-ho, si no és que estem cecs irremeiablement. Potser si ens sentíssim autèntics privilegiats cada vegada que comprem un periòdic, cada vegada que fruïm de l'alegria de poder-lo i saber-lo llegir, cada vegada que apremem l'accelerador del nostre automòbil, quan encenem el nostre televisor, quan gastem amb una cervesa i una tapa més que un congolès en menjar... Tal vegada aleshores aixecaríem el nostre clam perquè el nostre Parlament complís, en el proper debat sobre el pressupost, els compromisos que diverses vegades va firmar internacionalment. Aquest Zero-Coma-Set per cent deduït no afectaria notablement la nostra economia. Però podria servir per a què alguna nació africana o asiàtica doblés materialment el seu pressupost.

J.L. Martín Descalzo

El "descalç de santa Teresa"

El proper mes d'octubre s'inaugurarà l'"Any Teresià", en commemoració del quart centenari de la mort de santa Teresa de Jesús. Amb aquest motiu, diversos organismes socials i culturals dediquen esforços i energies a l'estudi i aprofundiment de la seva vida i obra. Tractant de descobrir-hi aspectes i valors vàlids per als homes i dones d'avui.

Per la meua part voldria remarcar una característica, que penso encaixa perfectament amb l'antropologia més actual: el descalç.

El descalç de santa Teresa és quelcom tan important i significatiu —la Santa ho va agafar com a distintiu de la seva reforma— que no sembla que pugui reduir-se a una simple privació i sacrifici, ni tampoc a un signe de pobresa material. Hi ha d'haver quelcom més; quelcom de positiu i nou.

Teresa, que viu en plena Renaixença, és amiga i acollidora de tot humanisme sà. Si Cervantes, amb "El Quijote", "va descavalcar" la cavalleria medieval, Teresa va fer molt més: amb el seu descalç descendí l'home dels espiritualismes platònics i va retornar-lo al contacte amb la creació, a tocar de "peus a terra", en la qual també hom troba Déu —"hasta en los pucheros"—.

L'humanisme actual torna a descobrir l'anar descalç: els moviments hippies; el desenvolupament de la consciència

del sentit del tacte; el millor gust per l'íntim, tot el natural; l'influència d'altres cultures, com els japonesos, musulmans, hindús, etc. que la practiquen normalment a casa seva i en ambients..., empren l'ús del descalç.

L'anar descalç en certs moments, segons ens diuen les ciències antropològiques i psicològiques actuals, és tota una aptitud davant la vida, davant el món; una manera d'ésser més humà, més senzill, més natural, més confiat i obert a l'amistat.

Penso que en això, santa Teresa de Jesús connecta amb el més sà humanisme del nostre temps. Estudiar aquests punt seria una bonica tasca de l'Any Teresià.

Jesús García P.

Catequesi i joventut

Davant dels projectes que llegim, sobre Catequesi i Joventut i en vista dels resultats tan poc lluits que han donat els mètodes actuals, em permeto exposar una vivència que em va impressionar profundament per si algun dels dirigents de pastoral s'hi volgués aturar a considerar-ho.

En una excursió col·lectiva, arribàvem a un poblet pireneic al capdell d'un dissabte. Interessats alguns, en l'horari de misses dominicals, ens informaren que l'única que tenien —de vigília— anava a

El lector escriu

començar gairebé immediatament. Els qui desitjàvem anar-hi ens varem posar en camí sense dilació de camp

camí sense dilació de cap mena quan, una senyora del grup, em va demanar si el seu fill —d'uns 12/13 anys— podia anar i retornar a l'hotel, amb nosaltres. Ni ella, ni cap dels que més es relacionaven, no hi anaven.

I, heus-aci que aquell noieta em va edificar. Tan per la unció amb que va participar en l'Eucaristia com en el seu recolliment després de començar. Més encara en veure l'ambient que l'envoltava i que, certament, li havia d'haver exigut un esforç sortir-ne per anar a missa.

Ho vaig trobar tan poc corrent, que vaig sentir la curiositat de preguntar-li si pertanyia a cap moviment especial. La seva resposta va ser: "no". Que únicament anava al col·legi, que la seva formació la rebia al col·legi, i que el fundador de l'Obra dels qui regien el col·legi, fou Mn. Escrivà de Balaguer.

Folguen comentaris. Això sí. Invito a la reflexió serena i objectiva. Nostre Senyor ens

diu que, pels fruits, coneixem l'arbre. Francament, jo, feia molt temps que no havia rebut un testimoni tan mut i tan eloqüent. Per això l'he volgut exposar. Gràcies.

Carmen Garrido

Sóc catalana, però de bona llei

He llegit amb molta satisfacció l'article de J. L. Martín Descalzo sobre el progressisme de molts polítics i el de les Germanetes dels Pobres o de la Caritat. Es oportú, contundent i aclaridor.

Ara bé, no fa molts dies, varen dir-me que no sóc gaire catalanista perquè no m'agrada "La Trinca", que per segons qui fa país, que en Pi de la Serra em fatigues, que la Ma. Aurèlia Campmany no em fa cap gràcia i que en Terenci Moix no m'és gens simpàtic, que "Els Joglars" ja els regalo, que la Montserrat Roig ja se la pot quedar, que a l'Espriu no l'entenc, que en Tàpies està prenent el pel a la gent, i que la Marina Rossell...

I així aniria seguint una llista de literats, cantaires i que si aquests fan país i aquests són els de la Cultura Catalana, com deia una carta a "La Vanguardia", ja estem ben guarnits.

Sí ésser admiradors d'aquesta "ola" vol dir ser un bon català, ja me n'esborro, no de catalana perquè sóc filla de Girona, resident molts anys a

Barcelona i en fa molts vigatana, però sí de "catalanista oficial".

No pertanyo a l'actual generació. Tinc aproximadament els mateixos anys que la Ma. Aurèlia encara que penso completament al revés d'ella. / Ramoneta P.

Caritat o enredades?

He rebut un "Boletín de Ayuda a la Iglesia Necesitada" editat a Bèlgica pel qual un reverend alemany, que a casa seva el coneixen, demana donatius amb caràcter d'apremi i gran necessitat.

Es evident que tals fets existeixen i malauradament són prou coneguts. Però ¿qui ens assegura el bon fi d'aquesta campanya?

Ara que la picaresca del món actual se les empenca totes ¿qui ens garanteix la serietat d'aquesta obra tan bona?

Perquè no es canalitza aquesta recaptació, tal com es fa multitud de vegades, pels mitjans normals, i corrents, de bisbats, parròquies o sigui l'església diocesana?

Malauradament s'ha viscut tants desenganys, timus i enredades començant per frares i monges disfressats, fins a plantejaments més ben organitzats, que cal convenir que totes les precaucions són poques.

Seria interessant una informació al respecte. / Genís de Tera Teixidor.

PETITS ANUNCIS

S'ofereix decorador titular

per qualsevol treball dintre del seu camp
Sr. Manuel Gironella
Tel. 251 08 69

LLOGUER PIS de 3 habitacions exterior nou per estrenar, amb parquet menjador, gran terrassa
Zona Aragó-Meridiana
Trucar al Tel. 246 45 44
dimecres, dijous i divendres de 21 a 22 hores
Estació metro Clot Renfe-Mercat

Pis per llogar amb sol, 4 hab.
C/ Nàpols, 105.
Raó: Tel. 318 84 42 de 8 a 11 h.

Apartado de Correos 35

Necessitem senyora per companyia i ajudar una altra d'edat avançada i que no pot valdre's del tot. Tot el dia. Condicion econòmiques a convenir. Trucar a C.C.. Tel. 215 37 50.

LA MILLOR ASSEGURANÇA D'ASSISTÈNCIA SANITARIA

Lliure elecció de metges del quadre. Ampli quadre de metges i practicants (A.T.S.) en tota la província. Possibilitat de subsidi per baixa.

SOL·LICITEU INFORMACIÓ a ASSEGURANCES PAIRET

Telèfon 692 36 03
Assegurances d'automòbil - Tot risc llar. Tot risc comerç i indústria - Vida. Amb la garantia professional de: J. Pairet - Agent d'Assegurances Lliure. Col·legiat 46.425

CURS DE CUINA

Dirigit per Maria Batlle
Lloc: Residència Missioneres Cordianes Seculars. C/ Verge de Gràcia, 11. Tel. 218 69 37; els dijous a la tarda, de 2/4 de 5 a 2/4 de 7.
Matrícula: d'11 a 13, durant el mes de setembre.
Classes: Comencen el dia 9 d'octubre 1981

VENDA DE XALETs I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Tècnic en matriceria i moltes experiència direcció petita indústria acceptaria plena dedicació o mitja jornada.

Tel. 600 00 59.
de 9 a 10 vespre.

3ª EDAT

SERVEIS D'ALT NIVELL
Tel. 93-972 62 77.

GEROTEL

És la associació del caliu de la família amb comoditat d'hotel.

Habitacions individuals o bé dobles. Suites. Totes amb bany complet. Metge infermera. Cinesiteràpia. Profilaxi de l'avorriment.

CINEMA - CINE-FORUM - CONFERÈNCIES - COL·LOQUIS - XERRADES - ACTIVITATS DIVERSES. SALA D'ACTES. SALA DE MÚSICA. SALONS TV.

3ª EDAT

ST. ANDREU DE LLAVANERES.
Tel. 93-792 62 77.

GEROTEL S.A.

L'ancianitat no és cap malaltia. El que cal és donar amor, comprensió i consol.

3ª EDAT

CURA INTEGRAL DE LA PERSONA ACOMPANYAMENT.

GEROTEL

UN CONCEPTE HUMANÍSTIC D'ASSISTÈNCIA A LES PERSONES GRANS.

EQUIP HUMÀ DE SERVEI: METGE. INFERMERA. SOCIOLEG. CAMBRERES ASSISTENTES - CHEFF DE CUINA RIGOROSAMENT SELECCIONAT.

S'ofereix per a treballs de porter o sacristà en col·legis religiosos o parròquies.
Sr. Francisco Lafuente
C/ Parcerisas, n.º 11
Tel. 332 52 33.

Es ven pis 3 habitacions zona Paral·lel

Telf. 242 70 27. Tardes
Srta. Victòria Burjadis

Ma. Glòria Muntanola

Començarà les classes de cuina el dilluns dia 19 d'octubre del 1981 a les 5 de la tarda
Lloc: Rambla Catalunya, 82 - Barcelona
Tel.: 215 25 07 - 215 25 22
Organitzen: Antiques Alumnes de les Esclaves del Sagrat Cor

CASA, CONVENT O HOTEL PER A RESIDÈNCIA D'ANCIANS

50 places
Interessa a Barcelona o població a prop amb jardí
DIRIGIR-SE A:
OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA
Rbla. de Catalunya, 92 5è
Tel.: 215 15 93 de 5 a 8
o al Tel.: 247 92 04 de 2 a 4

Anuncieu-vos aquí

Punt de vista

Barrera continua

El començament del nou any polític català s'ha caracteritzat per la confluència del reglamentari debat sobre l'actuació del Consell al Parlament amb l'aldarull organitzat a l'entorn de la conferència que el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya, va pronunciar a Sitges dins dels cursos de la Universitat Menéndez y Pelayo. Tot i tractar-se, en principi, de dos temes ben diferents, la coexistència en un mateix moment de l'actualitat féu que, inevitablement, es barreassin i s'interferissin. Del resultat final —el desenvolupament de l'esmentat debat, la permanència de Barrera a la Presidència del Parlament—, el millor que es pot dir i celebrar és que, a l'hora de la veritat, cada tema fes el seu curs i no entrebanqués la marxa de l'altre. Després de tot l'enrenou, aquest resultat final sembla ple d'equilibri i d'encert.

Barrera, en el decurs d'aquesta crisi, ha tingut dos adversaris ben clars:

1) Centristes de Catalunya, en desacord amb alguns aspectes de la conferència i en la línia del que, a primera hora, digué el Delegat General del Govern, declararen que retiraven el suport parlamentari al President del Parlament, amb la qual cosa intentaren de provocar-ne la dimissió.

2) El Partit dels Socialistes Catalans, a causa, sobretot, d'unes al·lusions de Barrera en relació amb l'honorabilitat de Joan Reventós, deixaren de fer a Barrera, al Parlament, la salutació habitual i es col·locaren en una posició que, per altres camins que els centristes, menava al mateix resultat pràctic de la dimissió de Barrera.

El President del Parlament, però, no ha dimitit. Primer, intel·ligentment, va deixar passar tot el debat parlamentari. Després, amb paraules mesurades, indicà que no se sentia parlamentàriament obligat a la dimissió i que aquesta només podria ésser resultat d'una acció del mateix Parlament. De la declaració que Barrera féu dilluns 28 de setembre, destaca, sobretot, una referència al difícil equilibri polític de Catalunya i la necessitat de no complicar-lo. Preocupacions d'aquesta mateixa mena van restar paleses, també, durant el debat parlamentari sobre l'acció del Consell: aquesta coincidència fa que, contra les profecies dels eters portaveus de catàstrofes, la vida política catalana continuï amb les mateixes característiques que el curs passat; és un fet que l'equilibri és fràgil i difícil a la vegada, però també ho és que, precisament per això, hi ha la dosi de prudència suficient per a no fer-lo més delicat i complicat encara.

Entre dificultats i sortides de to, el resultat és una bona mostra de prudència i sabiduria polítiques.

Josep Faulí

CATALUNYA

El cremallera de Núria serà de la Generalitat

La Generalitat de Catalunya vol adquirir la majoria de les accions del cremallera de Núria a fi de garantir el funcionament del tren en el futur.

La Generalitat considera que, donada la importància que, tant des del punt de vista històric com des de l'econòmic, té mantenir en bones condicions les comunicacions amb la vall de Núria i que el Consell executiu de la Generalitat hauria d'arbitrar mesures d'ajut extraordinàries per tal d'aconseguir-ho, sembla més adequat assumir directament la responsabilitat de garantir el servei procedint a la recuperació de la concessió i a l'adquisició de les instal·lacions de material d'exploació en les millors condicions econòmiques possibles.

El personal no docent de les escoles municipals, discriminat

El proppassat pont de la Mercè fou celebrat amb discriminació a les escoles pertanyents a l'Ajuntament de Barcelona. Mentre els alumnes i llurs mestres feien festa durant quatre dies, el personal no docent d'aquestes escoles era obligat a assistir als centres escolars. En alguns casos, les protestes d'aquests treballadors foren seguides d'avertències entorn a

la possibilitat de trametre a les escoles les llistes del control d'assistència.

La USP insisteix que la senyera onegi a les comissaries

La Unió Sindical de Polícies (USP) ha afirmat que la seva demanda que la senyera onegi a les comissaries no es fonamenta en arguments legals, sinó en la no discriminació i en la realitat social. Tanmateix, remarquen en una nota que "la titularitat de la Prefectura Superior de Policia i de les comissaries la té el Cos Superior de Policia, de caràcter exclusivament civil" i que, per tant, volen saber el motiu d'aquesta "marginació".

Destrossat un alzinar prop d'Olot

El Grup d'Acció Ecologista de la Garrotxa ha fet públiques les seves queixes per la destrossa que Unió de Explosivos Riotinto SA fa a l'anomenat Coll de Sant Andreu.

Es tracta d'una carretera de sis a set metres d'amplada oberta d'una forma brutal i fulminant al Coll de Sant Andreu, a l'alzinar de la vessant oest de la muntanya de Sant Valentí.

ESPAÑA

Intel·lectuals i polítics es solidaritzen amb Joan Fuster

Un gran nombre d'intel·lec-

tuals, escriptors i polítics d'arreu d'Espanya han expressat la seva solidaritat amb l'escriptor valencià Joan Fuster, amb motiu de l'atemptat del qual fou objecte la seva llar, el proppassat dia 11.

Entre d'altres, expressaren la seva solidaritat amb l'escriptor Joan Fuster, les següents persones: Camilo José Cela, escriptor; Xavier Tusell, director general de Belles Arts; Joaquim Colomer, rector de la Universitat Literària de València; Antonio Buero Vallejo, dramaturg; Pedro Laín Entralgo, escriptor; Horacio Sáenz Guerrero, periodista; Núria Espert, actriu; Francisco Fernández Ordóñez, ex ministre; Francesc Burguera, secretari general del Partit Nacionalista del País Valencià; Max Cahner, conseller de la Generalitat catalana; Carles Sentís, diputat d'UCD; José Luis Albiñana, ex president del Consell Valencià; Antoni Gutiérrez, del PSUC; Ramon Trias Fargas, conseller de la Generalitat de Catalunya; Ricard Pérez Casado, batlle de València; Joan Lerna, secretari general del PSPV-PSOE; José Antonio Perelló Morales, ex president de la Diputació de València; i Joaquim Muñoz Peirats, diputat d'UCD i vice-president del Consell d'Europa.

Interfereixen l'emissió de TVE a Canàries

L'emissió de Televisió Espanyola a Canàries fou interferida per sigles del "Frente de Liberación Popular de Canarias" (FPLC), "Emigrantes Canarios" (EC) i d'altres grups independentistes, els quals llançaren crits intel·ligibles.

La interferència va durar una estona, a Guia, Galdar i Agaete, al nord-oest de Gran Canaria. Per part de la Guàrdia Civil es realitzen les investigacions per tal d'aclarir els fets, inèdits fins ara a les illes.

Esperabé de Arteaga abandona UCD

El diputat d'Unió de Centre Democràtic per Salamanca, Je-

CÈSC

Drets reservats. Prohibida la reproducció.

sús Esperabé de Arteaga ha abandonat definitivament el partit en desacord amb "la manera amb què es manipula". Esperabé de Arteaga ha afirmat, no obstant, que romandrà en el grup parlamentari d'UCD, mentre Calvo Sotelo segueixi com a president del Govern, per tal d'evitar que aquest perdi la majoria de vots en el Congrés. Esperabé de Arteaga ha dit que la seva última entrevista amb el president Rodríguez Sahagún fou "molt insatisfactòria" i que se li vingué a dir que UCD no tenia cap interès que seguís en el partit.

El Govern pretén que el VHF arribi a tot Espanya d'ací a tres anys

El Ministeri d'Administració Territorial i la Direcció General de RTVE estan elaborant un projecte de decret per instal·lar 614 reemissors amb la finalitat que la primera cadena de televisió arribi, en el termini de tres anys, al 2 per cent de la població espanyola, que encara no la pot veure.

Actualment, un milió, aproximadament, de persones no pot veure el primer programa de televisió, i es creu que amb la

posada en marxa de 500 reemissors amb motiu del campionat mundial de futbol 1982, aquesta xifra es reduirà a 750.000 persones.

El pla per a dotació de nous emissors beneficiarà 1.470 municipis i un nombre encara més alt de nuclis de població, pertanyents a les 65 comarques declarades d'acció especial. El major nombre de nuclis afectats correspon a províncies com León, Lugo i Jaén.

La inversió prevista, és d'uns 8.000 milions de pessetes, dels quals el 50 per cent serà aportat per RTVE i el 50 per cent per les diputacions provincials.

"El día del PNV" celebrat a Navarra

Unes 150.000 persones es reuniren a Estella, Navarra, convocades pel Partit Nacionalista Basc, per a celebrar l'"Alderdi Eguna 81". Destacaren dues intervencions de Carlos Garaicoechea, president del Govern basc, i de Javier Arzallus, president de l'"Euzkadi Buru Batzar"; ambdós criticaren la concertació UCD i PSOE perquè pretenen limitar o reduir els estatuts d'autonomia. D'altra banda Garaicoechea, navarrès de naixença, va reivindicar el basquisme de Navarra i la seva futura integració a la comunitat autònoma.

GEROTEL

Un concepte humanístic d'assistència a les persones grans

Allotjament, alimentació, visita mèdica habitacions indiv. o dobles. Suites (totes amb bany)

Acompanyament habitual o circumstancial
Consol davant la solitud - Profilaxi de l'avoriment
Teràpia de grup - cura integral de la persona - rentat de roba

INSTAL·LACIONS

Sala menjador - Sala d'actes - Salons de TV (dues sales)
Sala de música - Biblioteca - saló de jocs - àmplia zona ajardinada
Terrasses - Cinesiteràpia (massatge-exercici)
Servei humà d'alt nivell assistencial

GEROTEL, S.A. - SANT ANDREU DE LLAVANERES

El rosari amb el Sant Pare

S'ha reanudat ja la cita de pregària mensual del Papa amb els oients de Ràdio Vaticana, els primers dissabtes de mes. Joan Pau II guia el rés del Sant Rosari des de Castel Gandolfo a través de l'emissora radiofònica vaticana per a tot Europa i conca del Mediterrani.

La primera trobada de pregària va tenir lloc el propassat mes de setembre al pati de la casa pontificia, en el qual s'hi trobaven més de dos mil fidels, la majoria dels quals eren d'aquell indret i hi havien acudit acompanyats del bisbe d'Albano, monsenyor Gaetano Bonicelli, i del rector de Castel Gandolfo, mossèn Antoni Cappoli, s.d.b.; també hi havia molts pelegrins i romans que volgueren enriquir la seva excursió als "Castelli" amb una estona de meditació i de pregària tot acompanyant el Sant Pare; entre els religiosos allí presents hi havia 35 Germans Cristians, que aquests dies participen a Roma en un curs de renovació espiritual a la llum dels ensenyaments del fundador de la congregació, Edmondo Rice; també hi havia representants de les 15 cases italianes de les Germanetes dels Pobres, reunides per a un curs d'actualització; alguns salesians, que dintre de poc faran llur professió perpètua; Germans de les Escoles Cristianes; novícies de les Filles de Maria Auxiliadora.

També hi assistien 300 estudiants i professors de l'Institut Internacional de Ciències de l'Educació, la seu de la qual es troba a poques passes de la vila pontificia; també hi havia una nombrosa representació de l'associació catòlica "Operatori sanitari" de l'hospital neuropsiquiàtric de Bèrgamo.

Al final del Rosari, un càlid i interminable aplaudiment trenca l'atmosfera de recolliment que s'havia creat, expressant així els sentiments de joia de tots els presents per veure el Sant Pare reprendre, després de la seva malaltia, el costum del rés del Rosari, els primers dissabtes de mes a través de Ràdio Vaticana.

Abans d'abandonar el balcó, Joan Pau II manifestà als fidels el seu agraïment per llur participació i sobretot per llur devoció.

Avui, 4 d'octubre, beatificat per Joan Pau II

Ricard Pampuri, metge i germà dels pobres

Nom dels nous beats

Avui, 4 d'octubre, el Papa beatificarà els següents religiosos: Alain de Solminihac, bisbe de Cahors (1593-1679), Claudine Thévenet, fundadora de la Congregació de les Germanes de Jesús i Maria (1774-1837); Luigi Scospi, fundador de les Germanes de la Providència (1804-1884); Ricardo Pampuri (18-79-1930), i Maria Ripetto, religiosa de l'Institut de la Mare de Déu del Calvari (1807-1897).

El germà Ricard Pampuri, de 33 anys, fill de Trivolzio (Itàlia), que durant la seva vida desenvolupà amb heroica abnegació la professió mèdica, ingressant després a l'Ordre dels Germans de Sant Joan de Déu, per a ésser un viu testimoni de misericòrdia, va morir l'1 de maig del 1930, després d'oferir la seva vida als malalts, pobres i desheretats d'aquest món.

El germà Pampuri, que serà beatificat a Roma el proper dia 4 d'octubre, fou un home lliurat a Déu a través de la seva fidelitat i disponibilitat amb els altres i va tractar de donar una resposta satisfactòria als problemes i contradiccions del món modern,

en un sentit universal, primerament com a metge i després, al servei de l'Orde de Sant Joan de Déu.

En l'exercici de la medicina, va arribar als cims més alts d'humanitat i en el de la seva consagració religiosa, als de l'espiritualitat, sabent trobar plenament el Crist fet home en els germans més necessitats.

Crist va dir: "Allà on sigui el teu tresor, hi haurà el teu cor". I Ricard Pampuri, com el seu fundador Sant Joan de Déu, fou més del Senyor quan fou més dels homes, quan fou més home de Déu.

Quan al 1927 Ricard Pampuri va vestir l'hàbit de sant Joan de Déu, eren descrits els seus trets inconfundibles d'aquesta manera:

"El seu rostre té una expressió hieràtica; el seu tracte, la seva paraula, deixen percebre una carència suau i majestuosa a la vegada. Tot això en delícies contrast amb el seu aspecte juvenil, que permet de veure l'ombra d'un pensament greu, però no pas dolorós, que sembla perdre's en la llunyania tot cercant quietud".

Va viure 33 anys, dels quals només tres de vida religiosa. Un mes abans de morir escrivia:

"Necessito acollir-me a la bona i misericòrdia del Senyor i només comptar amb elles". El 12 de juny del 1978, Pau VI proclama heroïques les seves virtuts i avui, 4 d'octubre, Joan Pau II l'ha beatificat.

Hospital de St. Joan de Déu

Documents

Sobre el "món nou"

Avui un món nou és reclamat per tothom. Tant sobradament ingrat i indesitjable s'ha fet l'actual, que no hi ha qui no vulgui canviar-lo. El problema real més aviat afecta el contingut que l'anunciat. I a les arrels del gran fracàs. I als remeis o transformacions, en el qual cas la situació podria canviar, però per a caure en un sot més pregó d'on la sortida fos encara més difícil.

No basta, doncs, reclamar un canvi de direcció. S'ha de saber quina direcció nova serà la bona. I saber-ne les raons o els motius.

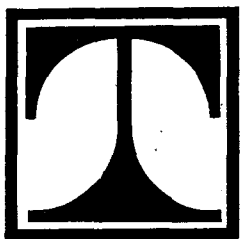
Llençada al toll de la democràcia cridanera de carrer, fàcil en els seus moviments de superfície, tant com difícil en els de profunditat seriosa i objectiva, la causa del "món nou", que avui està en els anhels de tots els pobles, de totes les classes socials, de tots els estaments, de totes les religions, podria quedar compromesa si no s'atenien les veus dels grans responsables, que cerquen per damunt de tot, sense compromisos amb res i amb ningú, llevat de la veritat i la justícia, el bé veritable del poble. El que —ben entès— altre no desitja sinó viure en la seguretat de la pau, de la justícia i del treball lluny de tota injustícia i explotació inhumana del home per un altre home.

En aquesta línia de pensament i de responsabilitat jo retinc com a molt bo i útil un text profètic, escrit una vintena d'anys enrera, que igual podria haver estat escrit avui. Es degut a la clarividència de Pius XII. En aquell moment no va valdre prou l'autoritat moral enorme i de tothom reconeguda, de què disfrutava. Les seves paraules van caure en el buit perquè no "van caure bé" —exageració alarmística! van dir... Només el moviment "per un món millor" impulsat pel jesuïta Riccardo Lombardi volgué inspirar-s'hi.

Ningú —em sembla— meditant avui les paraules escrites pel Papa, que deixava el món atònit per la vastitud de la seva cultura i la profunditat del seu pensament, no deixarà de reconèixer en aquest text, breu, lapidari, un contingut programàtic concret, digne de ser tingut en compte, per la seva profunditat i clarividència, en vista al "món nou". Els cristians, sobretot, ens l'hauríem de saber de cor. I, encara més, ajustar-nos-hi. Es el següent: "La persistència d'una situació general que no vacillem a qualificar d'explosiva a cada instant, els orígens de la qual hom ha de cercar en la feblesa religiosa de tants i tants...; en el baix nivell moral de la vida pública i privada...; en el treball d'intoxicació sistemàtica de les ànimes senzilles, en les quals hom anestesïa primer el sentit de la veritable llibertat per tal de propinar-los l'injecció verinosa després..., en una situació així, els bons no tenen dret a restar passius, en el mateix solc, contemplant insensibles el trasbalsador futur... Perquè és tot un món que s'ha de refer des dels fonaments per a ser transformat de selvàtic en humà, d'humà en diví que és el mateix que dir, segons el cor de Déu". (Pius XII).

V.N.

DECORACIO COMERCIAL

TORRES

DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES-DESPATXOS

TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes. Trimestral 2.074 ptes.

Semestral 4.458 ptes. Semestral 4.148 ptes.

Anual 8.916 ptes. Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:

Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

El Vaticà dia a dia

Es prepara un altre atemptat contra Joan Pau II

El Papa apareix davant dels fidels que acudeixen a Castel Gandolfo darrera d'un vidre antitables. El motiu d'aquest reforçament és perquè els serveis informatius estrangers han comunicat a la policia italiana que es prepara un nou atemptat contra el Sant Pare. Les autoritats policials s'han interessat davant d'aquesta advertència i han aplegat unes 200 persones, agents i funcionaris, perquè investiguin la finalitat de la permanència de ciutadans estrangers a Itàlia, considerats com a perillous per altres serveis policials d'Europa i de l'Orient Mitjà.

Darrera d'Alí Agca

Els jutges de la cort del tribunal de Roma que jutjaren l'autor de l'atemptat, estan convençuts que existeix una organització estrangera darrera d'Alí Agca. Aquesta convicció apareixerà en la sentència, que és a punt d'ésser publicada. Especialment, els magistrats creuen que el terrorista turc tenia molts diners a

la seva disposició abans de cometre el criminal atemptat.

El General dels Jesuïtes, ja ha sortit de la clínica

El Preposit general dels jesuïtes, pare Pedro Arrupe, va sortir de la clínica "Salvator Mundi" ja fa tres setmanes, després d'haver estat hospitalitzat amb motiu d'una trombosi cerebral, el proppassat set d'agost.

La salut del Pare Arrupe, de 74 anys, i que no ha recuperat del tot la parla, apareix lleugerament millorada aquestes últimes setmanes.

El Vicari General de la Companyia, pare Vicens O'Keefe, ha donat les gràcies als metges de la clínica en nom de tots els jesuïtes. Per la seva part, el cardenal secretari d'Estat del Vaticà, Agostino Casaroli, ha adreçat al pare Arrupe un missatge personal de Joan Pau II.

"Camí de Karol Wojtyła"

Al camí que porta al santuari marí de la Mentorella, situat a

40 Kms. de Roma i a 1.042 mt. d'alçada, se li ha donat el nom de "Camí de Karol Wojtyła", com a record del costum de Joan Pau II de visitar aquesta imatge de la Mare de Déu en moments importants de la seva vida a Roma.

Per exemple, pocs dies abans del Conclave, el mes d'octubre del 1978, on seria elegit Papa, visità el santuari, i tretze dies després hi tornà. A primers d'agost d'aquest any, grups de joves italians i polonesos visitaren el santuari que segons la tradició compta amb XVI segles d'història.

Taiwan, obstacle per a les relacions Xina-Vaticà

Xina "tindrà en consideració" el desig del Vaticà d'establir relacions diplomàtiques amb el Govern comunista només després que la Santa Seu trenqui les seves relacions amb Taiwan, ha dit una revista del Govern xinès.

En un article a "Beijing Magazine", setmanari en cinc idiomes, destinat a públics estrangers, el comentarista Gou Hi escriu: "Fins que el Vaticà no canviï les seves relacions amb les autoritats de Taiwan, Xina no tindrà en consideració l'establiment de relacions diplomàtiques".

La visita "ad limina" dels bisbes espanyols, immediata

Hom preveu com a molt immediata la visita "ad limina" dels bisbes al Papa, segons que ha anunciat la nota informativa que els bisbes de la Comissió Permanent han fet pública recentment.

"Tots i cadascun" dels bisbes presentaran personalment a Roma relacions detallades sobre l'estat de llur diòcesi i facilitaran al Sant Pare una informació de primera mà.

Una de les peticions dels bisbes al Papa serà, sens dubte, que no se suprimeixi la seva visita a Espanya durant el centenari de la mort de Santa Teresa.

I Centenari de monsenyor Comboni

El Nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Antonio Innocenti, va presidir el proppassat 21 de setembre, a l'edifici de la "Unión y el Fénix Español" de Madrid, l'obertura dels actes commemoratius del primer centenari de la mort de monsenyor Comboni, fundador dels missioners combonians.

El professor Tomàs Mestre Vives, va pronunciar una conferència sobre "Europa i Africa al segle XIX". Dimarts, dia 22, Javier Ma. Echenique, va intervenir, a la mateixa hora, sobre el tema "Església i missió en l'època de Comboni". El pare Echenique, de les Obres Missionals Pontífiques, substitueix el doctor Fidel González, el qual ha tingut problemes per sortir d'Uganda. Per últim, dimecres dia 23, va parlar el pare Salvador Calvia, superior general dels missioners combonians, sobre el tema "El missatge de Comboni, un repte per al segle XX".

cament, molt limitada i des que va abandonar el policlínic Gemelli, a mitjans d'agost, esperen moltes peticions d'audiència de grups i personalitats.

L'encíclica "Laborem exercens" es feu pública el 15 de setembre

L'encíclica de Joan Pau II "Laborem exercens", que porta data del 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu, va fer-se pública el dia 15, i fou presentada als periodistes a la Sala de Premsa de la Santa Seu aquest mateix dia pel Secretari de la Pontificia Comissió "Iustitia et Pax", pare Jan Schotte, c.i.c.m., i pel pare Johannes Schasching, Degà de la Facultat de Ciències Socials de la Pontificia Universitat Gregoriana, els quals respongueren a les preguntes dels representants dels mitjans de comunicació social.

Any International del Minusvàlid a la filatèlica vaticana

El dia 29 de setembre la Ciutat del Vaticà emetrà una sèrie de segells per a celebrar l'"Any Internacional del Minusvàlid".

La sèrie es compon d'un valor de 600 liras i porta a la part inferior la llegenda "Poste Vaticane" i la indicació del valor.

El gravat reproduceix el símbol de l'"Any Internacional del Minusvàlid" sobre un ropatge en el qual apareix el cap de Crist coronat d'espines.

El bocet ha estat dibuixat pel professor Giovanni Hajnal.

El segell, de format horitzontal i de dimensions 40x30 mm., dentat 14x13 1/2, reunit en folis de 40 exemplars, està estampat en gravat al buit sobre paper blanc especial en diversos colors, per l'"Istituto Poligrafico e Zecca" de l'Estat italià.

El tiratge és de 1.100.000 sèries completes.

Crònica de Roma

Es preveu un pròxim Consistori

Certament el Papa està molt bé de salut. Està millorant a passes gegantines, està tornant a marejar els seus col·laboradors amb el que dintre de poc serà excés de treball, a més, continuament demostra un humor excel·lent. Acaba d'aparèixer l'encíclica social, abans del que estava previst pels metges i vaticanistes, ha reanudat, si bé breus, les habituals trobades de dimecres i diumenges, perllongant-les cada vegada més i sense demostrar esgotament.

Per això no és gens estrany que la gent esperi els gestos d'un Papa en plena forma física i que ací a Roma hom es preguntí si no hi haurà previst ja un nou consistori. El 5 de juliol l'ex-arquebisbe de Florència, cardenal Florit, va complir 80 anys. I abans que acabi el 1981, el francès Garrone i el cingalès Cooray assoliran aquesta edat, la qual els separa del dret a entrar en conclave i que és com una mena de jubilació per a les tasques de govern de l'Església, encara que no pas de representació i de consell, naturalment. No cal recordar que el límit d'edat per a l'exercici del dret d'elegir papa ve establert amb el "motu proprio" "Ingravescentem aetatem" de 21 de novembre del 1970, de Pau VI i que el mateix Papa, amb la constitució "Romano Pontificis eligendo" fixà el nombre de cardenals electors en 120.

Actualment hi ha 125 cardenals, dels quals 13 passen de 80 anys. Així doncs, 112 són els electors del Papa i 110 abans de fi d'any. Si Joan Pau II no té la intenció de derogar les disposicions del seu predecessor, estarà en condicions de nomenar per a final d'any deu nous cardenals.

I és aquí per on van els trets. Perquè deu llocs només són deu llocs i els candidats, fins i tot en ferm, un nombre molt gran. Cal pensar solament que hi ha un president de Congregació —la del Culte Diví— i dos de Secretariat —"no cristians" i "no creients"— sense la porpra que sempre han tingut. I diòcesis supercardenals com Milà, París, Brusel·les, Berlín, Washington, Detroit, Saint Louis, Caracas, Wellington, Varsòvia, pendents, en el seu pastor, de rebre l'honor més alt que l'Església pot conferir. Tretze vacants, per dir-ho d'alguna manera, a les quals s'hi hauria d'afegir els noms sorpresa, que mai han mancat, per a un límit de deu.

En qualsevol cas, Joan Pau II, no és un Papa que hagi demostrat fins ara el voler seguir, al peu de la lletra, maneres i costums de promoció, per més tradicionals que siguin. Un exemple el tenim en l'intercanvi que es va donar entre el Nunci a Espanya i el secretari d'una Sagrada Congregació: es trencava una tradició secular i no va passar res. I és bo que sigui així; és el Papa, tanmateix, el més alt responsable del govern de l'Església. Però, com deia abans, els nuns comencen a disputar-se per a la llista de candidats a la porpra, i a Roma no hi ha cosa més apassionant que això, a part de l'elecció del mateix Papa, naturalment. I en qualsevol cas, aquest clima d'espectativa és un signe de què la gent de Roma s'ha adonat, amb bona vista, que el Papa ja quasi està bé del tot.

E. Planas

CELEBRAR

- Nova col·lecció de llibrets de butxaca per als fidels

- Editada pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Número 1. LECTURES DE CASAMENT. 40 pàg. 75 ptes.

Número 2. PREGAR PELS DIFUNTS. 40 pàg. 75 ptes.

Número 3. DIUMENGE: SALMS DE LAUDES I VESPRES. 56 pàg. 110 ptes.

(Dels tres hi ha també edició castellana)

Comandes: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA, c/ Rivadeneyra, 6-7. Barcelona-2 o a les llibreries habituals.

TARRAGONA

Amb nivell i mètodes universitaris

Inici de curs a l'Institut de Teologia

Des de fa quatre anys, l'ensenyament de la Teologia a Tarragona té un clar punt de referència: l'Institut de Teologia que el proper dia 1 començarà un nou curs. L'Institut de Teologia, efectivament, és una institució docent de l'Arquebisbat de Tarragona que té com a finalitat la d'oferir a tota mena de persones la possibilitat de fer un estudi metòdic i científic de la teologia, amb nivell i mètode universitaris.

L'Institut està vinculat a la Facultat de Teologia de Barcelona, impartint la seva tasca docent a Reus i a Tarragona. El centre no intenta només fer un servei a creients i no creients, interessats a aprofundir els continguts de la fe cristiana, sinó que aquest aprofundiment serveixi també a les comunitats cristianes de la família diocesana.

Enguany, a Tarragona s'impartirà l'ensenyament corresponent al primer, segon, cinquè i sisè trimestres, mentre que a Reus es donaran les classes del primer i segon trimestres. L'Institut, dirigit, per mossèn Josep Gil i Ribas, està format per un competent cos de professors, una representació dels quals està integrat en el Consell Acadèmic.

L'Institut concedeix el títol de "Diplomat en Teologia" un cop cursat el pla d'estudis integrat per sis trimestres que desenvolupen els temes "L'home obert a Déu", "Revelació i fe", "L'Evangeli de Jesucrist", "La salvació cristiana", "Déu i l'home", i "L'Església i els sagraments". Com es pot observar, es tracta d'un complet programa d'estudis que converteix l'Institut en un centre per a l'aprofundiment teològic de la fe i per a aconseguir la formació de veritables teòlegs.

Formació de professors

Tanmateix, l'Institut, enguany, enceta una nova activitat paral·lela. Es tracta de la posta en marxa d'un curs de capacitació per a professors de religió, mitjançant el qual s'atorgarà el títol d'ideòleg per a impartir religió a escoles, col·legis i instituts. Aquest curs va adreçat a professors d'EGB, BUP i Formació Professional.

El curs, a més de la temàtica pròpia, comptarà també amb

classes de pedagogia i seminaris especialitzats. D'aquesta manera, doncs, comença el curs a l'Institut de Teologia oferint un doble servei a l'Arxidiòcesi. Un inici de curs veritablement esperançador.

Peregrinació a Montserrat

El proper dia 11 d'octubre, diumenge, tindrà lloc una peregrinació diocesana a Montserrat amb motiu del centenari de la proclamació del Patronatge de la Mare de Déu sobre el Principat. La peregrinació, organitzada per l'Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes, serà presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Doctor Josep Pont i Gol.

Aplec a la Brufaganya

Com cada any, la Confraria de Sant Magí de Barcelona ha celebrat el tradicional aplec al Santuari de Sant Matí de la Brufaganya. A la trobada hi assistiren nombrosos barcelonins que participaren als actes organitzats a l'entorn del Sant de la Brufaganya, patró de la ciutat de Tarragona.

A Tarragona s'ofereix de fer uns estudis metòdics i científics de la Teologia.

Dr. Pont i Gol:

Pondera el paper de la Verge al si de l'Església

"Necessitem que a l'ombra de la Mare aprenguem a fer vitalment nostre l'Evangeli del seu Fill", ha manifestat l'Arquebisbe de Tarragona, Doctor Josep Pont i Gol, en el decurs de la seva darrera conversa radiofònica sobre les celebracions marianes. "Certes formes tradicionals de la pietat mariana que havíem conegut, potser sí que han baixat de to. I això és lamentable quan aquelles formes no es revaloritzen o bé no es renoven per altres que siguin també autèntiques, la qual cosa és possible i fins i tot fàcil".

El Doctor Pont ha explicat que actualment hi ha dos camins que porta a no dissociar la Mare de Déu de tot el misteri de Crist i de l'Església: l'aprofundiment de la doctrina pels estudiosos i les noves formulacions que proposa el magisteri. "Vull ser optimista. Els conceptes sobre Crist i l'Església avui són temes d'actualitat en la teologia i en la catequesi. La figura de la Mare recupera el seu lloc singular en la vida de l'Església. En serà garantia d'eficàcia."

L'Arquebisbe de Tarragona ha fet una crida a tots els diocesans perquè participin, col·lectivament, a la peregrinació que, organitzada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, tindrà lloc el diumenge dia 11 d'octubre a Montserrat, amb motiu del cent anys del Patronatge de la Mare de Déu sobre Catalunya.

GIRONA

M. Caballé

Uns dels més interessants del Mediterrani

L'IEC estudia els vitralls de la Seu gironina

L'Institut d'Estudis Catalans ha iniciat un estudi a fons dels vitralls gòtics de la catedral de Girona, sota el guiatge del doctor Joan Ainaud de Lasarte. Un equip de tècnics en la matèria prepara un informe històric i artístic amb col·laboració de la Union Academique Internationale i tenint, com a cap, el professor Joan Vila-Grau.

Aquest equip ja ha realitzat anteriorment un treball semblant en el monestir de Pedralbes i en l'església de Santa Maria del Mar, de Barcelona. Un cop acabat l'estudi, hom reunirà els mitjans d'informació per a donar-los en la primícia i posteriorment és molt probable que s'editi, un petit llibret.

La catedral de Girona compta amb uns vitralls realment extraordinaris en la part de l'àbsis. Representen diferents passos de la Passió del Crist, la Ressurrecció, etc. També hi són representats els Quatre Màrtirs gironins. A la rossa de la façana hi apareix l'Assumpció de la Mare de Déu. I l'Arcàngel sant Miquel en la que hi ha sobre l'altar major.

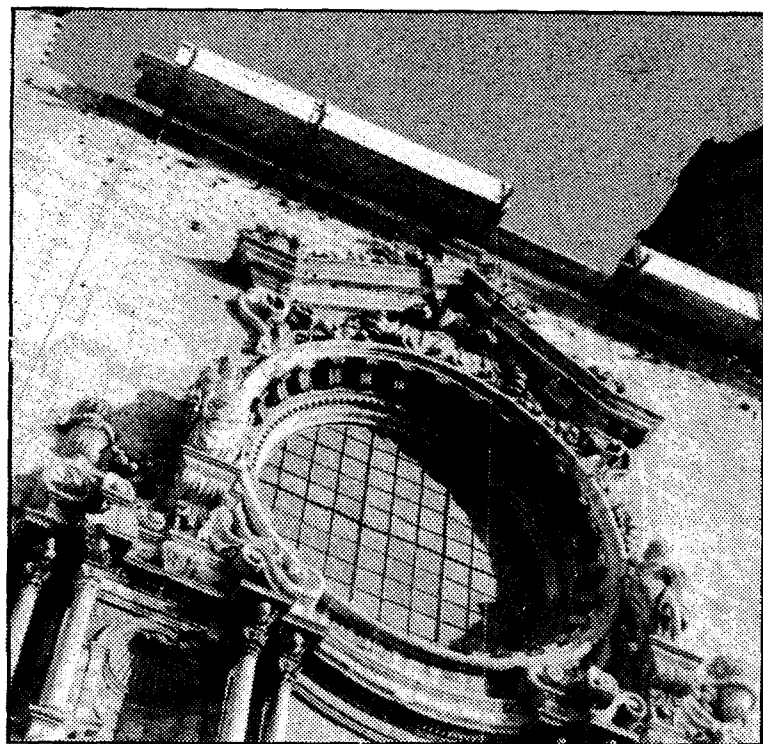
La majoria dels vitralls són de bonica factura, quelcom primitiva, ja que pertanyen al s. XIV.

No es coneix l'autor, si bé se sap que l'artista, Lluís Borrassà, figurava el 1380 com un dels responsables de les vidrieres de la catedral de Girona. Pere de Palol diu que les de l'àbsis són unes de les més exquisides del Llevant de la península. En la fotografia que acompanya aquestes ratlles es pot veure la rossa de la façana per la part de fora.

La policia municipal estudia a Casa Carles, del Bisbat

L'Ajuntament de Girona ha llogat unes dependències de Casa Carles al Bisbat per a realitzar les classes teòriques del II Curs de Formació Bàsica de la Policia Municipal. Aquest Curs va començar el proper dia 14 de setembre i reuneix una trentena de joves que es preparen per aquest servei públic.

Cal recordar que el I Curs es realitzà en les dependències del Seminari Major, però ara s'ha vist que Casa Carles resultava encara més pràctica perquè és al costat mateix de l'Ajuntament. Casa Carles és un edifici molt gran en el qual hi ha les oficines de l'Hospitalitat de Lourdes, de

El rosetó de la catedral de Girona guarda unes meravelloses mostres de l'escola catalana de vitralls de l'Edat Mitjana.

Cursets de Cristianitat, d'Exercicis Espirituals, etc. Com que encara quedava lloc suficient, s'han deixat unes aules per les

classes de formació dels futurs policies municipals.

M. Caballé

Matrícula oberta, ESCOLA CANIGÓ

Ensenyament especial

Pretaller i Taller

Avda. Vallvidrera, 22-24
Tel. 203 25 70 - 247 84 28
201 46 07

Aquest País

El cossi dels avortaments

Aprovada la Llei del divorci, vindrà el tema de l'avortament. Això es veu venir, i molts i diversos signes ens ho donen a entendre amb claredat meridiana. La pre-campanya, com es diu en termes periodístics i de marketing publicitari, es prepara a hores d'ara amb una minuciositat digna de millor causa i quan esclati a la llum pública farà feredat.

Aleshores sentirem parlar del dret de la dona a fer ús del seu cos com millor li plagui; que ningú pot imposar a altri allò que no vol; que en nom de la llibertat no pot impedir-se a ningú l'avortament, que les senyores sempre han pogut fer-ho pagant amb lliures esterlines no devaluades en una clínica de Londres, etcètera, etcètera.

El projecte de llei de despenalització de l'avortament seguirà el seu curs per les comissions i les ponències del Congrés fins que arribarà al ple de l'alta Cambra, més o menys com ha succeït amb la Llei del divorci. No serà sense problemes ni sense haver de superar forts entrebancs, però més tard o més d'hora arribarà a terme.

I així, legalitzarem un assassinat, un crim. Legalitzarem un delicte que, si bé és cert que en molts casos no pot suportar una comparació amb una culpa de sang comesa en la persona d'un adult, sobretot quan la dona que avorta ho fa amb atenuants, en tot cas és un atemptat contra una vida humana que ja ha començat, i que mereix una pena o altra.

Això cal recordar-ho. L'avortament, excepció feta de les causes que han portat a cometre l'acció, equival a posar fi a una vida humana, i això té un nom clar. Tan clar com dir que, després de l'extracció del cos del si de la mare, "ell" o "ella", que fins aquell moment era una persona i tenia una vida, és llençat al cossi de les escombraries, com si d'un tumor maligne es tractés.

Antoni Plaia Mateu

BARCELONA

A Riells rememoren els seus viatges a Terra Santa

Els oblats de Montserrat es retroben

Riells.— Els oblats benedictins de Montserrat van cada any a Terra Santa des del 1973, amb l'única excepció de l'any 1974, que no hi va haver peregrinació. Comptant que normalment són uns trenta, podem deduir fàcilment que passen dels dos-cents els qui han pogut visitar la terra de Jesús sota el guiatge dels monjos de Montserrat, en especial d'aquests pelegrinatges, un home coneixedor de la terra pels seus anys de residència a Israel, al qual, l'estudi de la sagrada escriptura i l'aprofundiment en el coneixement de la persona de Jesucrist han donat aquella saviesa i aquella projecció espiritual que s'encomana als qui l'acompanyen i els fa viure els llocs sants en tota la seva intensitat.

Els qui han fet aquests pelegrinatges, convivint durant dies tots plegats amb els mistèris de la vida, mort i resurrecció de Jesucrist, en acabar la ruta s'adonen que s'estimen de debò perquè allò que han fet no ha estat un viatge cultural ni de turisme, sinó que han intensificat d'una manera absoluta la seva vida de cristians.

Dos aplecs anyals

Per això no es resignen a perdre's de vista i a trencar el contacte mutu i, si bé cada grup s'organitza particularment les seves trobades, dues vegades l'any hi ha aplec general de pelegrins. Allà es troben tots els qui poden anar-hi i, en un ambient de germanor i de joia, reviu els moments intensos de llur pelegrinatge.

El passat dia 11 de setembre hi va haver el segon aplec d'enguany. Va ser a Riells del Montseny, on mossèn Pere Ribot, pelegrí ell mateix l'any 1977 i la seva germana Josefina, pelegrina l'any 1979, ens van acollir fraternalment.

A part de l'autocar que va sortir de Barcelona, van anar arribant, de totes les comarques de Catalunya, una colla de cotxes petits. Van anomenar més d'una vintena de pobles i ciutats. Tota la nostra terra era ben representada en els cent vint-i-tres pelegrins aplegats a Riells.

A les onze va començar l'eucaristia, presidida per mossèn Pere i concelebrada per tres sacerdots més, pelegrins també. En l'homília, lligant-ho amb les lectures del dia, va fer una àmplia y profunda referència als nostres lligams amb la terra de Jesús i al compromís que això representa.

Acabada l'eucaristia i després d'un breu esplai pel defora —feia un dia meravellós i el Montseny se'ns mostrava en tota la seva bellesa de verdor inacabable— van tenir, a la mateixa església, una reunió. Josep Mestre, organitzador i ànima, junt amb la Maria Teresa Coll, d'aquests pelegrinatges, ens va donar tot de notícies dels llocs i persones que coneixem i estimem, particularment de les "pedres vives" de la Terra Santa, que tenim sempre molt presents. Va ser un

intercanvi de noves, d'anècdotes i curiositats —com la presència de la bandera catalana "pelegrina" que onejà a la façana de l'hotel de Zuric— molt agradables per a tots.

Després, el dinar. En un menjador amb grans finestrals de cara a la muntanya. Compartir l'apat amb els germans de ruta és una cosa ben bonica. Es reviu aquells dies de les Benaurances, del Carmel, de Dom Polski... L'alegria brollava de tots els cors. Les anècdotes anaven sortint, l'una enganyada amb l'altra, com les cireres d'un cistell.

Mossèn Ribot

A la tarda, mossèn Pere ens va deixar tastar les primícies del seu llibre **Cop d'ull a la terra de Jesús**. Ens va llegir el pròleg i alguns dels poemes que li van suggerir indrets i personatges de la vida de Jesús. La seva poesia rica, profunda, massissa, madurada amb el temps de reflexió i aprofundiment de tot allò que havia viscut durant el seu pas per la Terra Santa, ens va fer viure una estona inoblidable. Tots esperem amb gran il·lusió la sortida del seu llibre per tal de poder-lo assaborir lentament, en la seva totalitat.

Altres cop, després, sortida a fora, amb el consegüent canvi d'impressions amb l'un i amb l'altre, una passejada pel bosc, una mica d'enfilada per la muntanya... i l'hora dels adéus. Una gran rotllana a la placeta de l'església i el cant dels adéus joïós i emocionat alhora, però segurs que allò que cantàvem era ben de veritat: "...no és un adéu per sempre...". Ens volem tornar a veure aviat.

A reveure, doncs, amics i germans de pelegrinatge.

M.C. M.B.

"El cant dels adeus", joïós i emocionat alhora.

Sabadell: Nou rector a la parròquia de Sant Feliu

Sabadell.— Amb un adéu-siau va acabar dimarts passat c'homília de la celebració eucarística que va oficiar mossèn Jaume Serrano, rector de la Parròquia de Sant Feliu de Sabadell, amb motiu del seu canvi a la de Sant Andreu de Barcelona.

L'església quedà plena dels seus feligresos, que van assistir a la darrera Missa que celebrava mossèn Serrano com a regent de la Parròquia.

Mossèn Serrano va demanar als feligresos que continuessin la seva labor catequètica i d'ajuda a la Parròquia, amb la col·laboració i harmonia de tots.

A partir de la segona quinzena dels proxims mes d'octubre, la Parròquia de Sant Feliu de Sabadell disposarà d'un nou regent en la figura de mossèn Joan Busquets, que fins ara havia estat a Sant Josep de Terrassa.

Dolors Viñas

Pierrette Prat, Presidenta de la Federació de clarisses de Catalunya

Intent de més adaptació als temps moderns

La Federació de Monges Clarisses de Catalunya i Castelló de la Plana s'ha reunit en Assemblea Ordinària per a elegir la Presidenta i el seu Consell, del dia 1 al 19 d'aquest mes.

Es reuniren a la "Casa Sagrada Família", de Vallvidrera. Constituïen l'Assemblea les Abadeses dels monestirs i les Delegades, representants de cadascuna de les Fraternitats, amb la mare Presidenta i el seu Consell, 38 Vocals en total. Hi havia com a Assessor i President de l'edició l'Assistent Religios de la Federació, Fra Ramon B. Treserra, franciscà.

Els dies transcorregueren en estudi i oració personal i comunitària. Una darrera estadística ens oferia aquesta vista panoràmica de la Federació catalana de les monges de santa Clara:

Convents: 19
Monges: 259

L'Orde de Santa Clara, a casa nostra, també sofreix la crisi de vocacions que lacera arreu el cor de l'Església, avui. Compta encara amb dues novícies i tres aspirants.

Els temes d'estudi se centraren en l'àmbit de la problemàtica que neguiteja, avui, tot l'Orde de Santa Clara: presentar a la Santa Seu els anhels de les Comunitats amb vista a un millorament de la legislació pròpia, que porta ja uns anys de rodatge experimental, i cal anar adaptant-la a les circumstàncies dels temps moderns. També la formació integral de les monges, tant en el seu contingut psicològic, religiós i humà, com en les maneres de transmetre-la donada la legislació papal que regula les entrades y sortides del monestir, va donar peu a diàlegs lluminosos de cara a les solucions pràctiques sobre aquest tema.

Finalment, el dia 18, es procedí a l'elecció de la Presidenta. per unanimitat, fou reelegida, per a un altre sexenni, sor Pierrette Prat, del monestir de Santa Maria de Pedralbes (Barcelona).

Així mateix, foren elegides Conselleres sor Soledat Caballer, del monestir d'Onda (Castelló de la Plana); sor Maria G. Cotanda, del monestir d'Almassora (Castelló); sor Cèlia Fernández, del monestir de Fortià (Girona); sor Concepció Montull, del monestir de Lleida.

AUSONA

Telèfon
886 35 77

SOLSONA

L'abat de Montserrat presidí
una taula rodona

“Maria ens dona la imatge de Déu”

L'Abat de Montserrat, Dom Cassià Just, presidí dissabte passat, dia 19, una taula rodona a Solsona sobre el tema “Passat, present i futur de la devoció a la Mare de Déu,” dins el marc del XXV aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre de Solsona. La taula estava composta per Josep M. Ballarín, sacerdot, Raimon Galí, antropòleg i escriptor, Antoni Llorens, sacerdot, Maria Coromina, portaveu dels joves, Josep Casserres, metge, i el propi Dom Cassià Just, que actuà com a moderador. Hi assistiren unes 300 persones.

El Dr. Llorens comentà el passat de la devoció a la Mare de Déu del Claustre, fent una ressenya històrica tant de la imatge romànica com dels sentiments marians del poble solsoní i en concert de la Confraria anomenada “Vint-i-quatrena”. El Dr. Casserres, metge solsoní, abordà el tema del present, arrencant del fet de la coronació canònica i subratllant repetidament l'autenticitat que ha de tenir la devoció mariana, inserida en el misteri cristià i recolzada en una base popular.

Per la seva part, la Srta. Maria Coromina dibuixà els trets que en un futur tindrà la devoció a la Mare de Déu, assenyalant que serà una devoció més personal, fins a tornar a redescobrir l'aspecte comunitari; no serà pas qüestió d'aconseguir prestigi social; afirmà que el folklore no és essencial, però en un punt just i clar pot tenir-hi un lloc adient.

Digué també que cada vegada més la Mare de Déu del Claustre no serà patrona dels solsonins, sinó dels solsonins creients.

Raimon Galí, des de la seva perspectiva antropològica, analitzà la devoció a Maria, com la figura de la dona que té el seu paper dintre de la societat. Josep M. Ballarín comentà que Maria ens dona la imatge de Déu. En el segle XII les imatges somriuen: és la infinita tendresa espiritual de Déu i de Maria.

També s'abordà el tema de l'ateisme. Hom afirmà que ser o no ser creient o ateu no és fàcil; l'home és massa complex per definir-se una cosa o altra.

Tenir fe no és una opció intel·lectual sinó vital, és un salt en el buit. Declarar-se ateu també és un salt en el buit.

Tant per l'anomenada dels components de la taula rodona, com per la profunditat dels temes tractats, el públic assistent va participar activament i amb molt d'interès.

LA GENT GRAN INTERESSADA EN UNA POLITICA GERONTOLÒGICA (I)

Per CARLES G. ROCA

La gerontologia, concepte més ampli que el de la geriatria, és una ciència novíssima que pretén trobar solucions als problemes de la vellesa anant més enllà d'aquells estrictament biològics. És un nou esforç de la ciència per tal de trobar solucions als problemes d'ordre psicològics, socials, morals, espirituals, etc., generats per una societat en la que l'individualisme s'imposa a qualsevol altre sentiment provocant situacions en les que les persones grans han de sofrir marginació, abandonament, solitud. És a dir, pot resumir-se dient que és un concepte humanístic.

És evident que la persona d'edat avançada cerca per tots els mitjans evadir-se de la solitud, car el problema més important que colpeja a la persona anciana és el de la solitud. Més encara que aquells que es deriven de la manca de mitjans econòmics. I això és així perquè l'home és un ser social que ha anat forjant el seu desenvolupament espiritual, intel·lectual i afectiu, al si d'una societat a la qual pertany i de la qual no pot prescindir-ne.

Les estructures de la societat actual, tecnificada, pragmàtica i individualista, aïllen més i més l'home que sent al seu entorn l'angoixa de la solitud existencial. Aquest fenomen sociològic colpeja més a la persona com més alt sigui llur nivell perceptiu induint-lo vers una recerca incessant de companyia que l'alliberi d'aquesta solitud.

Però si per a l'home i la dona plens de força vital els problemes de la solitud frapen i són importants, és obvi que encara ho són molt més per aquells que ja han arribat a la ancianitat, etapa ineludible.

Aquest sentiment d'abandonament i de solitud de les persones ancianes és causat per l'individualisme. Un individualisme ferotge que atenalla a les persones, a tota la societat. Les causes que motiven aquest individualisme són diverses.

—Egoisme-Interès-Manca de caritat. (Aspecte sensitiu).
—Automoció-TV-Practicisme superlatiu. (Aspecte pragmàtic).
—Model de societat bàsicament urbana.
—Por visceral de la nostra generació enfront d'un possible holocaust atòmic.

Aquestes causes produeixen com efecte l'individualisme que, alhora genera altres efectes:

—Escàs o nul diàleg enriquidor entre els membres de la família.
—Excés de temps esmerçat al treball.
—Manca de caliu familiar.
—Necessitat cada cop més acusada d'evassió per compensar la solitud.
—Marginació, explotació, alienació.

Marginació que la pateixen en tota llur cruïlla dos sectors importants, numèricament, de la societat: els infants i els ancians. Els infants però, atès llur perspectiva de futur, amb molta energia i vida creixent, toleren més bé aquesta marginació; però les persones ancianes, que lògicament tenen limitat el seu futur, pateixen i s'angoixen davant l'esdevenidor que el vauen trist i cru.

S'ha d'observar a més a més, el fet aclaparador de que com més culturitzada és la persona, com més ampli el seu concepte del món i de la vida, més trista i culpadora serà llur solitud.

Però d'això ja en parlarem en un altre treball, si a Déu plau.

Un programa de pastoral al bisbat de Solsona

S'estimula la col.laboració dels seglars en les tasques pastorals

La Vicaria General de Pastoral ha fet públic un extens document, en què passa revista a tota una sèrie d'actuacions fetes al bisbat de cara a anar creant els condicionaments que facin útils i viables els Consells de Pastoral parroquials, arxiprestals i diocesans. Després d'analitzar tot el que s'ha vingut realitzant en aquesta línia des del setembre de 1978, la Vicaria de Pastoral parla d'un document de treball “que fou lliurat al senyor Bisbe l'abril de 1980”.

D'acord amb aquest document, hom ha continuat estimulant les parròquies a què donin entrada a seglars, religiosos/as en la planificació, execució i revisió de la pastoral. En el pla arxiprestal el senyor Bisbe, en les Visites Pastorals, programa totes les trobades possibles per tal de suscitar agents que s'incorporin o es reincorporin a la pastoral.

Propostes de futur

En l'àmbit diocesà, s'han celebrat 5 trobades de les aconsellades pel Document, amb l'assistència en total de 106 pesones de les 133 invidades. S'ha fet resum de cada trobada i s'ha parlat del camí a seguir.

El Consell del Presbiteri, el dia 1 de juny del 1981, va reflexionar sobre aquest treball i més concretament sobre la proposta de futur sorgida de les trobades. Al mateix temps, ha tingut present la proposta de treball per a un Directori

de Pastoral dels Sagraments, presentada pels arxiprestos.

Sobre ambdós temes el Consell ha dit: “essent un treball fruit d'un llarg camí recorregut pels arxiprestos un, i per un centenar de persones l'altre, s'ha de tirar endavant”.

Aportacions del Consell del Presbiteri

Per tal d'enriquir el treball realitzat, el Consell del Presbiteri ha fet les següents aportacions:

— Caldria tenir clara i ben assumida la imatge d'Església vers la qual volem caminar, per ser coherents i evitar divergències.

— Caldria no posar tots els esforços (revisió i propostes) només en activitats ad intra, descuidant la projecció evangelitzadora.

— Caldria que una bona introducció al treball al material fes consciència d'aquests dos aspectes esmentats.

Finalment, la Vicaria de Pastoral afirma que es tracta d'un material que, ben treballat i degudament coordinat, pot convertir-se en el programa pastoral del curs vinent per a algunes Delegacions i per a tots els Arxiprestats.

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

CATEQUESI PARROQUIAL

I.- Cicle d'Iniciació a la vida cristiana

EL DO DE DÉU		
Quadern de l'infant	(Ed. cat. i cast.)	150 ptes.
Llibre del catequista	(Ed. cat. i cast.)	200 ptes.

CAMINEM AMB JESÚS CAP A LA CASA DEL PARE		
Quadern de l'infant	(Ed. cat. i cast.)	170 ptes.
Llibre del catequista	(Ed. cat. i cast.)	200 ptes.
Orientacions per als pares	(Ed. cat. i cast.)	50 ptes.

SOM A LA CASA DEL SENYOR

Quadern de l'infant	(Ed. cast.)	130 ptes.
Llibre del catequista	(Ed. cast.)	150 ptes.

II.- Cicle d'Educació en la fe cristiana

HEM VIST EL SENYOR		
Llibre de l'infant	(Ed. cat. i cast.)	115 ptes.
Llibre del catequista	(Ed. cat. i cast.)	160 ptes.

FEM VIA AMB JESÚS		
Llibre del catequista	(Ed. cat. i cast.)	170 ptes.

COL·LECCIÓ EDUCACIÓ DE LA FE I CATEQUESI

JESÚS EL NOSTRE AMIC		
Llibre de l'infant	(Ed. cat. i cast.)	345 ptes.
Quadern d'activitats	(Ed. cat. i cast.)	145 ptes.
Guia dels pares i dels catequistes	(Ed. cat. i cast.)	200 ptes.

FELIÇOS ELS POBRES		
Quadern d'activitats	(Ed. cat. i cast.)	180 ptes.
Llibre del catequista	(Ed. cat. i cast.)	180 ptes.

CATEQUESIS D'ADULTS		
Itinerari de la Fe	(Ed. cat.)	150 ptes.
Material d'Iniciació I	(Ed. cat. i cast.)	100 ptes.
Catequesi Bàsica II	(Ed. cat. i cast.)	100 ptes.
Educació de la Fe i Catequesi: Reflexions del S.I.C.		80 ptes.

DISTRIBUCIÓ

CENTRE DE MATERIAL CATEQUÈTIC
C/. Verdader, 2-4. MANRESA (Barcelona)
Telèfon (93) 873 05 13

VIC

Monsenyor Masnou, en "cartes per al diàleg"

Televisió en la família: amb prudència i responsabilitat

Vic.— Monsenyor Masnou, bisbe de Vic, tracta en les seves dues últimes "Cartes per al diàleg" el tema de la televisió. El bisbe és partidari del respecte mutu entre aquells qui no pensen en cristià, que no han de fer mal amb els seus criteris, i els cristians, que no han d'imposar per força llurs esquemes als altres.

Sobre el principi de la televisió, monsenyor Masnou escriu "El mínim que podem i hem de fer és no deixar-la entrar a fer mal a casa nostra. Hem de tractar la televisió amb prudència i responsabilitat.

Que només entri a casa allò que actui raonablement per a tots. La família cristiana ja en té prou de suportar els atacs desoladors que troba fora de casa. Pensem que la televisió és l'escola més poderosa, amb milions d'alumnes, adults joves; que, a títol de democràcia, fa empassar als espectadors el que li sembla, tot i saber que hi ha coses que no agraden a ningú; que el seu equip pensador, almenys pel que es veu, té les portes obertes a persones que no miren prim a l'hora de desorientar i ofendre aquells qui no pensen com ells, especialment els ciutadans cristians de l'Estat, que no són quatre gats".

Qui vulgui salvar els seus valors humans i cristians, —i els dels seus fills— continua dient el doctor Masnou— no es pot empassar tot el que aporten els poderosos "mass media" i especialment la televisió, el mitjà que té més poder i possibilitats de fer-se l'amo de casa. La família

Dr. Masnou: "La TV, a títol de democràcia, fa empassar als telespectadors el que li sembla".

cristiana, el primer que ha de decidir és això: que el que tingui autoritat sobre la família tingui consciència viva, i, si és possible, sigui fruit de raonaments en comú; que el televisor obert, sense control, pot oferir, en certs moments, ensenyaments dolents, escàndols, motius de discussió i desavinences..."

URGELL

Tremp peregrinarà al santuari de Queralt

Fou el 12 d'octubre de 1972, que, amb motiu de cinquantenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Valldeflors, els trempolins s'aplegaren a Montserrat per posar una majòlica amb la imatge de la seva patrona al camí dels Degotalls, que fes companyia a les altres marededéus de Catalunya.

L'acte, esplendorós, fou presidit pel bisbe Joan Martí, i va ser ell mateix qui llança la idea de celebrar cada any una trobada de fills i amics de Tremp, de dins i fora ciutat, en algun dels santuaris marians de Catalunya.

La iniciativa fou ben acollida i portada endavant amb entusiasme fins al punt que enguany es portarà a terme, si Déu ho vol, ja per novena vegada. Fins ara s'han celebrat aplecs de Montserrat, el Castell del Remei, Vallbona de les Monges, el Miracle, la Tossa de Montboui, Poblet, Guissona...

A tots la concurrència ha estat nombrosa i l'Orfeó de Tremp n'ha estat un fidel acompanyament: canta a la Missa i dona un concert que deixa sempre un bon regust. Cal destacar, per la magnificència del marc, els aplecs de la basílica de Montserrat i a la sala capitular de Poblet.

Pel que fa a aquest any s'ha fixat la data de l'11 d'octubre; i

el lloc escollit és el Santuari de Santa Maria de Queralt, al Berguedà; el lloc, a més de la seva gran tradició mariana, és emplaçat en un paisatge meravellós; per poc que el temps hi acompanyi, aquest aplec pot ser un èxit més a afegir a la que ja comença a ser un currua de trobades trempolines.

Encamp: homenatge a Mn. Ermengol

Encamp oferí un afectuós homenatge a Mn. Ermengol amb motiu dels 50 anys de dedicació a la parròquia. Després de l'Eucaristia, concelebrada per Mn. Josep Font i Mn. Ermengol, un representant del poble pujà al presbiteri de l'església i oferí al venerable prevere una placa commemorativa, després de pronunciar unes sentides paraules. "Ha estat tota una vida entre vosaltres —digué Mn. Ermengol—. Ha estat veritablement com si tots forméssim part de la mateixa família. Jo us recordaré fins a la mort". Beneí el poble i desitjà a tots una bona festa major. Mn. Ermengol Cerqueda i Aleu nasqué a la Seu d'Urgell el 1904 i fou consagrat prevere el 1927. Des del 1931 fins el 1980 fou rector d'Encamp, on actualment encara resideix com a jubilat.

Sallent La casa pairal del bisbe Torres Amat, probable ajuntament

Sallent.— L'Ajuntament de Sallent ha demanat a la Diputació de Barcelona ajut econòmic per a comprar la casa pairal del qui fou famós bisbe i escriptor Fèlix Torres i Amat, amb la intenció que sigui convertida en casa consistorial —ja ho va ser en 1936— i també biblioteca de la vila.

La casa pairal dels Torres, que es troba enmig de la població, aixoplugava una important biblioteca fins que fou comprada per la Diputació en 1977, quan n'era president Joan Antoni Samaranch. Aquesta compra va provocar una forta protesta i manifestació, el dia 13 de març d'aquell any, dels habitants de Sallent, que sempre han considerat molt seva la casa i tot el que conté.

Hi ha constància de la presència dels Torres a Sallent des de l'any 1252. A la històrica mansió va ser instal·lat el primer teler mecànic d'Espanya i hi treballà com a obrer tèxtil Sant Antoni M. Claret quan era un vailet. S'hi conserva mobiliari de segles passats.

La proposta municipal és que el casal esdevingui casa consistorial, biblioteca comarcal, arxiu municipal —s'hi conserven pergamins dels segles XI al XIV—, i també tres museus, si hom considera interessant la iniciativa: un a l'estil del Pau Casals a Sant Salvador del Vendrell, aprofitant el mobiliari existent del bisbe Torres Amat; un altre de tèxtil, i un darrer d'arqueològic als cellers de la casa.

Fèlix Torres i Amat de Palou (Sallent, 1772-Madrid, 1845) va ser un dels capdavanters de la línia il·lustrada i liberal dins l'Església. Va traduir la Bíblia al castellà enmig de crítiques oficials i fou membre de la Junta de Govern de Barcelona durant el trienni liberal (1821-23). Fou autor també d'un diccionari crític d'escriptors catalans i se'l considera un precursor de la Renaixença.

Bricolatge cap de setmana consulti el Servei TITANLUX ...i tot ho trobareu al pot!

**Servei
TITANLUX
Gratuit**

**telefoni
(93) 309 42 66
BARCELONA**

Envia aquest cupó i rebrà gratuïtament
un manual de Bricolatge i tota la informació que desitgi.
Servei TITANLUX Gratuït. Avda. Bogatell, 29-47 Barcelona-5

Nom

Adreça

Localitat

TITAN ÉS A CASA

Francesc d'Assís

Va assolir la pau en si mateix,
perquè aconseguí la pau amb Déu i amb el pròxim

Any franciscà

L'any 1182, nasqué a la ciutat d'Assís un noi, anomenat Francesc... que posteriorment seria Pare i Fundador de tota la gran família franciscana. Per aquest motiu estem d'enhorabona, perquè enguany tots els amics de sant Francesc celebren el VIII centenari del seu naixement.

Pròpiament sant Francesc no necessitaria d'un centenari-record perquè la seva forma de ser i de viure no han estat mai d'ésser actual. És un sant que només de mirar-lo es comprèn. Tot ell s'adolla cordialitat, senzillesa i un sentit de fraternitat universal. Potser per això, —escriu Carles Amigó—, la contestació i les acusacions que han arribat a les més altes personalitats

de l'Església, no han ascendit a la figura de Francesc d'Assís. En ell no hi ha "instint" de domini o possessió. Li fou difícil "ser lliure" i per això va estimar tot-hom sense violència. Va viure en pau i amistat amb Déu, amb els homes i amb totes les criatures, a les que anomenarà "germanes". I, com diu Chesterton comentant aquest fet, "els germans i germanes no es posseeixen, es tenen".

Catalunya es compta entre els països del món que reberen la força i la presència renovadora de l'esperit franciscà: Ripoll, Font-romeu, Manlleu, Vic, Centelles, Barcelona, Sant Joan Despí, Cervera, Lleida, Montblanc, Poblet, etc. Hi ha documents que palesen que

ja, l'any 1223, sant Francesc passà per casa nostra.

Els franciscans de Catalunya volem commemorar aquest vuitè centenari del naixement del nostre Pare, amb tot el profit espiritual per l'Església actual, sense pretendre l'exclusiva, perquè, com ja hem dit, ell és universal, però desitjant ser-ne els animadors.

Ja d'antuvi agraïm a CATALUNYA CRISTIANA que hagi donat cabuda, en les seves pàgines centrals, l'anunci d'aquest esdeveniment curull de joia i d'esperança per a tots els amics del Pobriçó d'Assís.

Josep Gendrau

President de la Comissió "Pro Centenari" a Catalunya

Amb motiu del VIII Centenari del naix

Missatge de Franciscana a

Les grans personalitats sobreviuen al llarg de la història.

Si han senyorejat el camp de l'esperit, conserven tothora el poder de suggerir camins nous als homes que se'ls acosten amb atenció creadora.

A través d'aquest breu missatge que ens imaginem que sant Francesc adreçaria als homes d'avui, fem una crida a tots els qui simpatitzen amb la seva figura perquè vulguin ajudar-nos, durant aquest any centenari, a fer present i entenedor l'ideal i l'estil de vida de Francesc d'Assís.

Respectar-se o devorar-se

Déu ens ha fet a tots germans: germà sol, germana lluna i estrelles, germà foc i germana aigua, germana terra, germana naixença, germana mort... I, sobretot, germans homes. "En crist tot fou creat i subsisteix en ell. Per mitjà seu tot es reconcilia, tant les coses de la terra com les del cel" (Col. 1,16ss).

La fraternitat que s'origina en l'Evangeli és l'alternativa vàlida als mals que afeixuguen la humanitat. L'Evangeli és font de respecte i estimació dels éssers de la creació entera, i aporta un optimisme radical: tota la creació és bona, totes les criatures són bones.

Per això cal entendre que l'ecologia no és una moda, sinó un afer de vida o mort: és l'equilibri de l'home amb el seu medi ambient: és signe del respecte mutu entre tots els éssers de la natura. Incendi del bosc: no ets massa sovint el reflex d'uns ulls plens d'odi? Contaminació dels rius: no ets potser imatge de la impuresa d'uns cors?

No fugis de res ni de ningú. Respecta-ho tot, i no seràs devorat, car l'amor fa el miracle de transformar en amics els possibles enemics, tot fent superar les tensions humanes a través del diàleg.

En aquest moment excepcional de la història humana, Déu invita tothom a la gran sardana de la GERMANOR UNIVERSAL.

Personalitzar o discriminar

Com a germans, com a confreres, els fills de Déu s'asseuen a la taula de família o, com a companys, ala taula de l'amistat.

Els viuen estimant, treballen tot creant, actuen coordinadament amb simplicitat i llibertat, aportant cadascú el millor de si en esguard del bé de tots. Es proposen superar tot poder discriminatori i instaurar la igualtat a base d'una participació personalitzada en les tasques comunes. Empren el diàleg franc, respectuós i constructiu. Defugen la por que genera inhibicions, tant com l'orgull que engendra menyspreu.

Cadascú s'avança a servir el company, com el Crist, que "vingué no a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per la salvació de tots" (Mt 20, 28).

Aquests són llurs sentiments — i

Per a mi, sant Francesc d'Assís és humana, un "homo sapiens" notable, assolit ben pocs humans: moure's, se "germà", sempre germà, fins del l'home... sota la paternitat de Déu.

de tothom haurien d'ésser—, inspirats en el PERSONALISME EVANGÈLIC.

Compartir o competir

Home de paraules és ben poc. Cal arribar a ésser home de parau-

Obert

Avui, 3 d'octubre, vigília de la Francesc d'Assís, al monestir de Pedralbes de Barcelona, a les tindrà lloc l'obertura oficial de l'Any Franciscà, amb el cant de les Ve lebració Eucarística corresponent la vigília de sant Francesc.

Presidirà la celebració el Dr. Jo arquebisbe de Tarragona i tercer acompanyat dels provincials dels caputxins de Catalunya.

A aquest acte hi són invitats,

LA FECUNDITAT DE L'AMOR DE DÉU

El tema d'aquest diumenge ens el dona el símil de la vinya que no reporta el fruit degut. El tema és presentat amb formes negatives, plenes de recriminacions terribles de part de Déu; però tant la primera lectura com l'Evangeli fan

veure la part positiva de l'assumpte: l'amor de Déu, la sol licitud que Ell té per a la seva vinya escollida, la qual, de tota manera i per obra de Déu, donarà els fruits que havia de reportar. La vinya és el Regne de Déu; el poble que la farà fructificar, l'Església; i el vi, la sang de Crist, la sang del Fill,

1 "CANT DE L'ENAMORAT A LA SEVA VINYA"

Cap altre passatge de l'Antic Testament no podria constituir un paral·lel tan bell i expressiu de l'Evangeli d'avui com aquesta pàgina del gran poeta que és Isaïas. La seva lírica apareix amb una admirable exquisició en el "Cant de l'enamorat a la seva vinya". Oh, com estima Déu el seu poble! Amb quina "il·lusió" Déu s'anà preparant el poble d'Israel per a la manifestació definitiva del seu amor! Però el poble preferit no correspongué a l'enamorament de Déu, no va reflectir la bonesa divina. Dos són els retrets concrets que Déu li fa: la injustícia entre els homes i la manca de bondat. Els fruits que el poble havia de produir, eren els que corresponien a l'amor de Déu envers els homes. En no trobar aquests fruits en la seva vinya, ans els efectes contraris, Déu manifesta la seva tristesa i el seu enuig. Ell que havia fet tot el que podia ser fet per la seva vinya, amenaça abandonar-la. Però no ho farà, perquè a pesar de tot l'amor de Déu no cedeix, sinó que arriba a extrems insospitats, com ho demostrarà l'Evangeli.

Per altra banda, si algunes vegades el poble d'Israel tingué la sensació d'haver estat abandonat de Déu, sabia que sempre li restava la possibilitat d'una conversió, d'un retorn a Déu. "No ens apartarem mai més de vós", canta el salm interleccional, en el qual el salmista suplica Déu que renovi el seu poble.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA ISAIAS

5,1-7

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya.

El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. ¿Què podria fer per ella que no hagi fet? ¿Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li traure la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

2 L'EUCARISTIA I LA PREGÀRIA FONT DE PAU

Perturbada per dissensions internes, als cristians de Filips els mancava la pau, aquella tranquil·litat espiritual que només pot obtenir la pregària i l'eucaristia, ja que la veritable pau sobrepassa el nostre enteniment humà, perquè radica només en Déu. L'experiència humana ens portaria a la desesperació, si no sabessim que hi ha Jesucrist, guarda dels nostres cors i dels nostres pensaments enmig de tot el que passa entre els homes. Per això no ens hem d'inquietar per res. Tenint la seguretat que dona el Déu de la pau, el cristià, en lloc d'inquietar-se i de passar la vida en una reclusió en si mateix, en un tancament preventiu o en una malfiança, no diguem en una covardia o en una comoditat mesquina o, cosa pitjor, en un menyspreu despectiu, s'obrirà en un interès per tot allò que pugui trobar de veritable, de bo i d'aprofitable per a una vida digne d'un cristià. Preciós consell de sant Pau, que ens recorda aquell altre que l'apòstol escriu als Romans: "No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte". (Rom, 12,2).

LECTURA DE LA CARTA DE SANT PAU ALS FILIPENCS

4,6-9

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardará els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

SALM RESPONSARIAL

79:9 i 12, 13-14, 15-16, 19-20
(R. Is 5: 7a)

Un cep vau portar d'Egipte, per plantar-lo, traguéreu els nadius. Els seus brots van créixer fins al mar,

els seus plançons, fins al Gran Riu. R. La vinya del Senyor de l'univers és la casa d'Israel.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca,

perquè l'esfulli qualsevol vianant? Hi entren els senglers a devastar-la i els animals salvatges hi pasturen.

R Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra mà havia plantat i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós: guardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom.

R Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada i serem salvats. R.

3 L'ESGLÉSIA DE JESUCRIST HEREVA DEL REGNE

El símil de la vinya és freqüent tant en l'Antic Testament com en el Nou. Crist arriba a dir que ell és un cep i nosaltres les serments. Units vitalment al cep, formem una unitat de vida amb ell. En el curs de la història Javé envià profetes a Israel; però el poble els rebutjà i fins matà. Jesús diu que finalment Déu envià el seu propi Fill, l'hereu. "Déu no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el lliurà per a tots nosaltres" (Rom, 8, 32). Els grans sacerdots i els notables del poble, a qui s'adreçava Jesús, maquinaven matar-lo; temien que algú els prengués els fruits de la vinya, que no consideraven de Déu, sinó pròpia. Això va fer que l'Evangeli fos sostret al poble rebel i donat a un altre, a la universalitat de l'Església, la nova vinya, fecunda i fidel, coronada per la pedra rebutjada pels falsos constructors (salm 117,22) i que ara és el Crist ressuscitat.

EVANGELI SEGONS SANT MATEU

21,33-43

En aquell temps Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: Escolteu una altra paràbola:

Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però, ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar.

Quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters? Li responen: Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.

Jesús els diu: ¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: "La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen"? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.

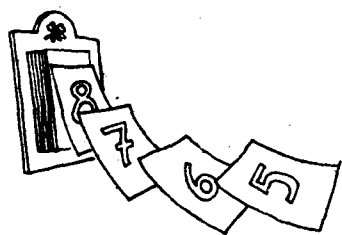
PUNTS DE REFLEXIÓ

1. L'Evangeli està escrit per a tots els segles; hem de llegir més enllà dels episodis històrics que contenen; per exemple, d'aquests en què Jesús parla amb els grans sacerdots i els notables del poble. Així ho ha entès tota la tradició cristiana. Els grans sacerdots i els prohoms d'Israel podem ser, o som ara, nosaltres. Sóc jo que he d'escoltar les recriminacions de Jesús i pensar: com corresponc a l'enamorament de Déu per a la seva vinya? N'estic jo, enamorat de Déu? M'he deixat seduir per Déu (Cf. Jerem. 20,7) Ja sé, com ho sabien i creien els grans sacerdots i els notables, que Déu és allò de més gran que hi ha i que ha de tenir la primacia en totes les meves preferències. D'això n'estic convençut. Però, n'hi ha prou amb això? Les interferències que hi ha entre Déu i jo permeten que jo pugui dir que sóc un enamorat de Déu i que em comporto com a tal?

2. El nostre Déu, que és just i bo, vol que la seva vinya doni fruits de justícia i de bondat. Les grans encíclics relatives a la justícia social promulgades des de Lleó XIII fins a Joan Pau II són exemples del sentit de responsabilitat que sent l'Església davant les exigències de justícia que venen de l'Evangeli. Quina és la meua contribució personal (o l'oposició i la resistència) a l'aplicació d'aquesta justícia en la societat que m'envolta, justícia que Jesús no trobava en els dirigents de la seva societat? I, més particularment encara ¿com reflecteix jo en la meua vida, la justícia i la bonesa de Déu?

3. Que no sigui jo un d'aquells pessimistes que es tanquen preventivament en si mateixos per por del mal o que només veuen els caires negatius de les coses. D'altres hi ha que s'interessen per les coses, però només per criticar-les sistemàticament, per principi. El cristià, no emmotllat al món present, essent fill de Déu té llibertat i clariividència per discernir el bé del mal, però sobretot per cercar i trobar el bé en totes les coses, per tal d'enriquir-se'n i propagar-lo.

Calendari

Diumenge, 4 d'octubre: XXVII del temps ordinari. Sant Francesc d'Assís, fundador; sant Faust, màrtir i santa Aurea, verge.

Festa Major a Arbolí, La Pobla de Lillet, Riudecols i Vicfred.

Dilluns, 5 d'octubre: Sant Plàcid, màrtir. Santes Caritina, verge i Gala vídua.

Dimarts, 6 d'octubre: Sant Bru, fundador; sant Emili i sant Cast, màrtirs.

Festa Major a Calonge.

Fira a Massana i Salardú.

Dimecres, 7 d'octubre: Mare de Déu del Roser. Sant Sergi, sant Bacus i sant Apulei, màrtirs.

Dijous 8 d'octubre: Sant Simeó, profeta; Néstor, màrtir. Santa Reparada, verge i santa Thais, penitent.

Divendres, 9 d'octubre: Sant Dionís Areopagita, bisbe; sant Joan Leonardi, fundador; sant Lluís Bertran, dominic i sant Abraham patriarca.

Fira a Lles.

Dissabte, 10 d'octubre: Sant Tomàs de Villanueva, bisbe, i sant Eulampi, màrtir.

Festa Major a La Roca, Salomó i Corts.

Fira a Marata, Parets, Ribarroja i Santa Maria de Palautordera.

La Bíblia a l'abast

El cant de la vinya (Is 5: 1-7)

Temps de verema. Les vinyes d'arreu de Catalunya s'omplen de mans que cerquen am goig els raïms. Treball feixuc, però joïós alhora. Els vinyaters que durant l'any han afalagat les vinyes, es veuen ara correspostos amb el bé de Déu dels coves curulls de raïms, que traguin satisfets per camins i carreteres, fins al cup o les premses. Tot un poema d'amor a la terra, a l'art de pagès, a la vocació secular d'estimar les vinyes talment un enamorat afalaga i acarona l'estimada.

Deuria ser en un temps com aquest, al principi del ministeri profètic d'Isaïes, que el profeta, contemplat les tasques de la verema, va compondre aquesta balada i la va recitar per a lliçó dels seus contemporanis.

Comença amb una endreça: **Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya** (verset 1a). El llenguatge de l'enamorament i de la relació entre enamorats no és gens estrany a l'expressió bíblica. Déu ens és presentat sovint com un enamorat, un espòs que estima boiament la seva esposa, tot i no ésser entès ni correspost per ella. Així per guanyar-la —per salvar-la— fa tot el que és possible i fins i tot l'impossible: arribarà a lliurar-se a la mort, a vèncer-la, a fer esclatar la vida per sempre i poder així compartir eternament la seva vida amb l'estimada.

Esperava que li donaria bon raïm...

L'enamorat tenia una vinya al turó de Ben-Samen (verset 1b). El topònim és significatiu. Literalment vol dir Fill-del-greix. Un lloc alt, al solei, de terra grassa, fèrtil. Al privilegi geogràfic s'ajunta el bon fer del pagès: **la cavà, la netejà de pedres** (verset 2a). Cercà els millors ceps i els hi plantà. Després es preocupà d'assegurar-ne la pau i la tranquil·litat, perquè la vinya pogués treballar en pau: **la cercà amb una tanca** (verset 5), **hi construí al mig una torre de guàrdia** (verset 2a), i encara la va enriquir amb un cup tallat a la roca (verset 2a). Una meravella de vinya, obra d'enamorat, un jardí. No és estrany, doncs, que tota la seva il·lusió, la seva esperança, el portés a fer-lo pensar en el moment de la verema —el moment de la veritat del vinyater i la vinya: **esperava que li donaria bon raïm** (verset 2b). Era el més natural, el més lògic. La realitat, però, fou desoladora: **li donava raïms agres** (verset

2b). La paràbola s'ha acabat. Què diu el poble? Calla. La lliçó era massa directa. L'amor no correspost, vet-ho aquí.

Isaïes passa la paraula a l'amic desencisat, que es dirigeix al poble perquè sigui ell qui jutgi la mala conducta de l'estimada (versets 3-4). Què s'ha de fer amb la vinya ingrata? El que l'enamorat pensa fer és expressat amb tota la cruesa i amb tota la força de l'amor ferit: **La deixaré abandonada** (verset 6a). Que segueixi, si vol, el seu camí foll. Ell, però, no diu pas que la deixarà d'estimar. L'estimarà en solitari, sense afalacs, lluny de la seva companyia, sense que hi hagi ningú que es preocupi d'ella. La terra bona abandonada a la voracitat de les argelagues i dels cards. Fins que quedi esprimatxada, eixerreïda: **manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja** (verset 6). Aquí es manifesta l'autèntica personalitat de l'enamorat de la vinya: és el Senyor dels núvols, Déu, que ha dictat la sentència.

Massa sovint deixem passar el temps de l'amor

Isaïes reprèn la paraula. Ara ens diu clarament i sense embuts el significat del símil (verset 7). La denúncia és clara. Era un advertiment prematur —amb visió profètica— del desastre al qual Israel estava abocat per les seves injustícies i per la seva obstinació en viure al marge de l'aliança amb Jahveh. No ha volgut subjectar-se al pacte amorós de Déu i l'espera la subjecció bruta al tirà que la devastarà. És una lliçó desgraciadament perenne. Jesús, en l'evangelí (Mt 21: 33-43), sota una altra versió ens diu el mateix. I ara adreça la lliçó a l'Església. Massa sovint deixem passat el temps de l'amor, embogits darrera les nostres falses il·lusions.

I el Regne de Déu ens és pres i donat a un poble que el faci fructificar. Llavors, i ara també, aquesta possibilitat és real. Llavors es va complir. Es complirà també ara? Església, què hi dius —què hi diem?—. Quin deu ser el nostre futur? Sols hi ha una resposta: correspondre l'amor de Déu, que en termes de convivència humana es diu justícia —seguir el projecte de Déu—, alliberació, salvació, fer entre tots que no s'hagi de sentir mai el clam dels oprimits.

J. M. Aragonès

Temps i camins

Capvespre de tardor

Tot i que les tardes són més curtes, pel capvespre dóna d'estar als boscos familiars del Maresme passejant entre pins, alzines i garrofers, mentre es contempla en la llunyania el roc de Montjuïc i els esclats del far.

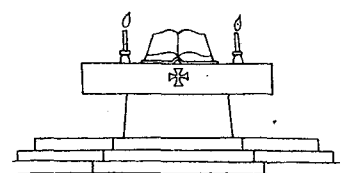
La pressentida imatge de Barcelona fa que ens sentim encara units a ella de manera subtil, perquè l'estimem i ens agrada evocar-la de lluny entre la boirina i el mar engolfat.

Un grill deixa sentir el seu cant en la foscuria blana i el gripau xiula una nota sempre idèntica.

Quan no hi ha lluna, el cel sembla més obscur, però les constel·lacions brillen silencioses en l'espai quan es fa l'hora de tornar cap a casa en la calma que refresca la selvatgina remor de l'aire marí; de tant en tant creua ràpidament la volta blava un estel fugisser.

Pietat Campmajó

L'Església celebra

4 d'octubre: Diumenge XXVII de durant l'any. Lectures: primera Id 5, 1-7; salm 79; segona, Fl 4, 6-9; tercera, Mt 21, 33-43.

5 d'octubre: Dilluns. Tèmpores d'acció de gràcies i petició. Lectures: primera, Dt 8, 7-18; segona, 2C 17-21; tercera, Mt 7, 7-11.

6 d'octubre: Dimarts. Lectures: primera, Jn 3, 1-10; salm 129; tercera, Lc 10, 38-42.

7 d'octubre: Dimecres. Lectures: primera, Jn 4, 1-11; salm 85; tercera, Lc 11, 1-4.

8 d'octubre: Lectures: primera, MI 3, 13-4, 2a; salm 1; tercera, Lc 11, 5-13.

9 d'octubre: Lectures: primera, JI 1, 13-15; 2, 1-2; salm 9; tercera, Lc 11, 15-26.

10 d'octubre: Lectures: primera, JI 3, 12-21; salm 96; tercera, Lc 11, 27-28.

teresa de jesús

IV CENTENARI de la mort de SANTA TERESA DE JESÚS

+
 nada te turbe
 nada te espante
 todo se pasa
 dios no se muda
 la paciencia
 todo lo alcanza
 quien a dios tiene
 nada le falta
 falo dios basta
 Teresa de Jesús

Anvers i revers de la medalla commemorativa del Centenari Teresià.

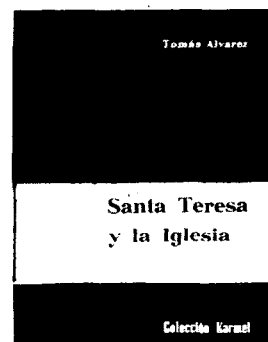
Obertura del Centenari Teresià

En l'última reunió de la comissió nacional organitzadora del quart centenari de la mort de Santa Teresa de Jesús, sota la presidència de monsenyor Gabino Díaz Merchán, president de la Conferència Episcopal Espanyola, s'han determinat els actes d'obertura oficial del centenari: tindran lloc a Alba de Tormes —on va morir la Santa—, amb una Eucaristia

concelebrada, presidida pel delegat pontifici. Ell mateix llegirà el missatge del Papa. Hom espera que els Reis d'Espanya assisteixin a aquest acte, així com nombrosos bisbes, autoritats del Govern espanyol i jerarquies de l'orde carmelita.

El dia 15, el delegat pontifici celebrarà a Àvila un solemne pontifical, a les onze del matí.

Bibliografia teresiana

Teresa de Jesús, ensenya'ns a pregar

Teresa no va escriure pròpiament tractats de pregària. Ni va ensenyar un sistema de meditació. Tampoc va analitzar les grans dificultats amb què l'home ensopega quan vol parlar amb Déu. Però ella va viure una humaníssima història de pregària. L'explica sense embuts. I se'n serveix per encomanar a l'home modern la seva experiència de Déu i el seu estil de "tractar en privat amb Ell".

Recomanem molt sincerament aquesta petita obra escrita per Tomás Álvarez i Jesús Castellano, editada per l'Editorial Monte Carmelo. Burgos.

Els mossos d'esquadra

L'EXÈRCIT NO ÉS
SUFICIENT PER DE-
FENSAR-NOS...
ÉSTAN SOLS UNA
FORÇA D'OCCUPACIÓ.

LA PACIÈNCIA DELS FAMOLENCES CATALANS, QUE
A MÉS D'AGUANTAR LES PESADES CÀRREGUES
QUE EL PAÍS HAVIA DE SUPORTAR -ALLOTJA-
MENTS DE LES TROPE, BAGATGES, CADASTRE,
ARBITRARIETATS I ABUSOS DE LES TROPE...
PODIA ARRIBAR AL LÍMIT SI A MÉS QUEDAVEN

LLADRES DE
CAMÍ RAL

AVUI HE SALVAT LA CÀR-
REGA... NI BANDOLERS...
NI GUERRILLERS... NI
TROPA... PUC BEN BÉ DO-
NAR-NE GRÀCIES A DÉU.
CADA DIA ÉS MÉS D'FI-
CIL VIURE I TREBALLAR
TRANQUILS.

EN UNA SETMA-
NA M'HAN ASSAL-
TAT TRES VEGA-
DES. REIRA DE
DÉU !!

BERNAT! MIRA...
LES TROPE FRAN-
CESES ENS TORNEN
A VISITAR... REUAMP!
NO ENS DEIXEN
EN PAU!

CONTINUARÀ

ELS ESQUIMALS

by
Cecí Mena

Els esquimals ocupen ex-
tensos territoris que van des
d'Alaska fins a Groenlàndia
passant per tot el nord del
Canadà i la península del La-
brador. I tot i ocupar tant de
terreny només són uns 48.000.
Això vol dir que estan molt
separats els uns dels altres. I,
no obstant, tots s'assemblen,
tots tenen unes característi-
ques pròpies: tenen el cap
allargat, la cara ampla, el front
estret, els ulls bruns i esgaiats.
I tots parlen la mateixa llen-
gua. És ben clar, doncs, que
són una sola nació, tot i que
viuen en estats diferents.

Els esquimals viuen del mar.
D'ell treuen els seus aliments,

mentre els homes és dedi-
quen a aquesta cacera major,
les dones i els nens es dedi-
quen a la pesca.

Tenen uns gossos forts,
durs i soferts, companys de
l'home en tots els seus tre-
balls. Els esquimals els fan
servir per arrossegar els seus
trineus, fets de fusta, de pells
i ossos.

La vida de l'esquimal és
molt dura en una natura aspra
que a nosaltres, mediterranis,
ens sembla inhabitable. Però
ells saben viure en aquest
ambient i defensar-se del
temps inclement del llarg hi-
vern del Pol.

perquè són un poble essen-
cialment pescador.

A l'estiu viuen en tendes de
pell. A l'hivern, durant el ter-
rible hivern de les seves ter-
res, habiten els típics "iglús",
que són com petites cases fe-
tes de blocs de gel. I tot i que
dintre de l'"iglú" encenen
focs per escalfar-se i cuinar,
el fred de fora pot més que la
calor de dins i, mentre les
parets de gel es mantenen
sòlides a l'interior de l'"iglú"
la temperatura és increïble-
ment càlida. Es fan els vestits
amb pells d'ós i de foca, que
les dones cusen amb els ten-
drums dels animals.

Amb ossos de ballena i de
foca construeixen els "kaiacs",
petites canoes individuals,
que en tancar-se al voltant de
la cintura del tripulant, es fan
insubmersibles.

A l'hivern es dediquen so-
bre tot a la cacera de la foca,
de la que ho aprofiten tot:
carn, pell, greix, ossos i fins i
tot les dents i els budells. I

"Hola Eixerit": Em dic Esther Deprius i tinc dotze anys. Visc a Pineda de Mar (Barcelona). Cada setmana lleigeixo "L'EIXERIT" i m'agrada molt. Escolta, saps què em passa, que enyoro les historietes de la Germana Neus, la "super-sister". A casa hi reiem d'allò més. T'envio la fotografia perquè així ens veurem les cares i ens coneixerem més. També vull saludar a tots els "eixerits i eixerides de Catalunya". Només de pensar la colla que som ja no em sento mai sola. Adéu, EIXERIT."

La meua adreça és:

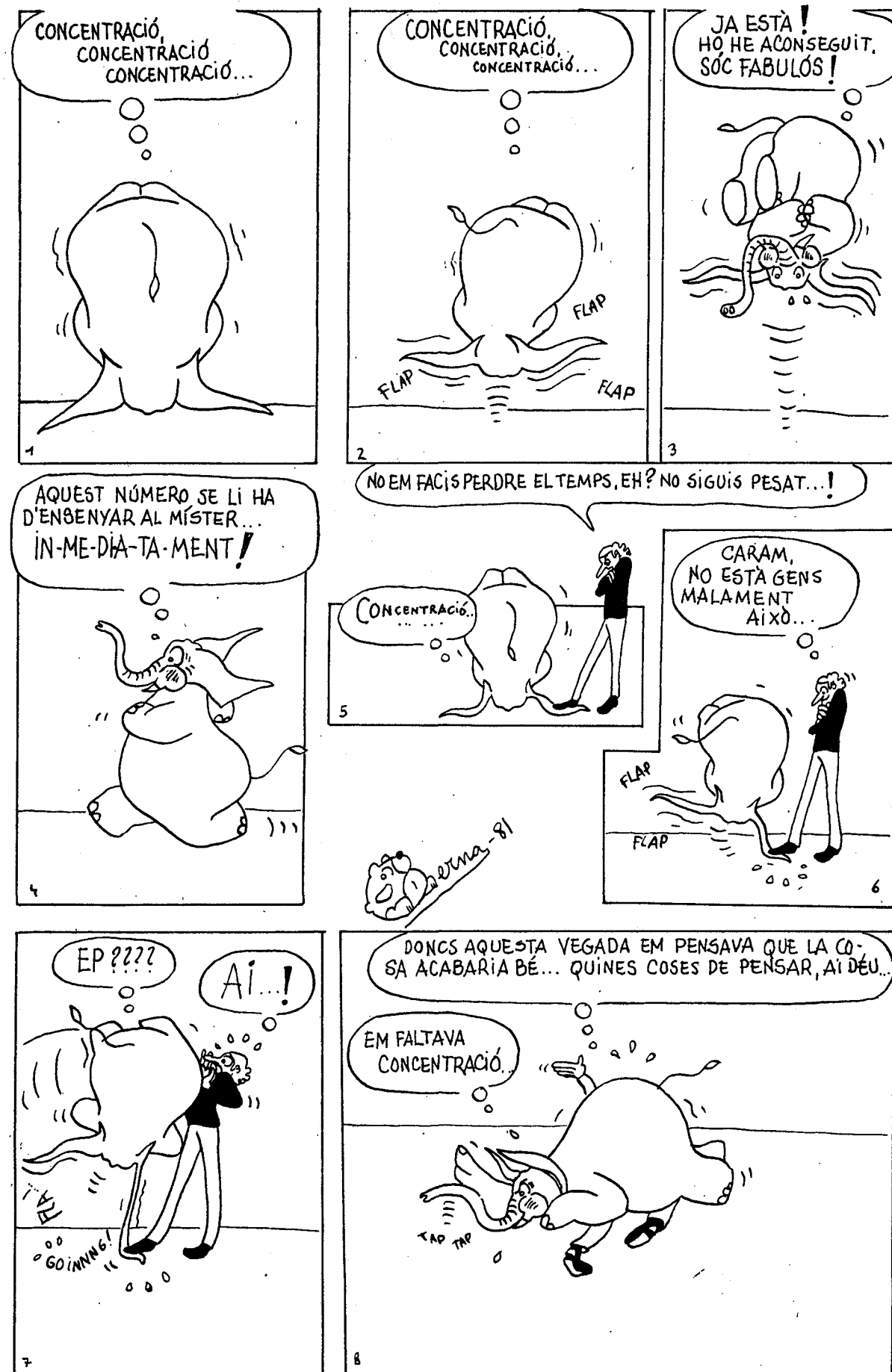
Esther Deprius,
c/. Balmes, 41, 1er. 2.^a
Pineda de Mar
(Barcelona)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

L'exemple de la vinya

L'evangelista sant Mateu conta que un dia Jesús explicà a la gent que l'escoltava aquest exemple: Una vegada un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi construí un cup per fer el vi i una caseta, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de collir els raïms envià els seus homes per recollir-ne els fruits; però, heus aquí que aquells vinyaters els van agafar, i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. L'amo assabentat d'això hi envià més homes que la primera vegada, però, els vinyaters els tractaren igual. Finalment pensà, hi enviaré el Fill, almenys a ell el respectaran. Però els vinyaters en veure'l van dir, aquesta és la nostra, el matarem i ens quedarem la vinya. I dit i fet, l'agafaren i el mataren. Tots els que l'escoltaven varen entendre el que Jesús volia dir: l'Amo era Nostre Senyor. La vinya, el poble d'Israel que Ell estimava tant i ajudava. Els havia enviat els patriarques, els profetes, Joan Baptista etc., perquè els ajudessin a ser bons i a donar fruits de bondat. Però ells no solament no en feren cas, sinó que els mataren. Llavors els envia els seus Fill fet home, Jesús, i tots ja sabeu com el van tractar. Jesús, acabà l'explicació dient: Vosaltres no voleu fer cas de Nostre Senyor. Doncs, bé, allò que vosaltres no voleu, Déu ho donrà a altres que acolliran amb amor els seus dons i els faran fructificar.

En Joan i en Quim

LES LLIÇONS DE MESTRE JAN

No es pot dir	S'ha de dir
Apretar a córrer	Arrencar a córrer
Posa la taula	Para taula
Parlarem un rato	Parlarem una estova
Ample d'hombros	Ample d'espatlles
Hasta el tetxo	Fins al sostre

L'EIXERIT

ANYII SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" 67

Els primers dies de classe

LES AVENTURES DEL PARE BROWN

Inspirat lliurement en el personatge de G.K. Chesterton

Tenim un professor nou. Porta bigoti i barba. Fa cara de pocs amics; però jo crec que ho fa el no conèixer-nos gaire. Té una veu forta i se'l sent la mar de bé. Parla a poc a poc, i és molt entenedor en tot el que ens explica.

Aquest any la nostra classe l'han pintada de nou; no sé si dir-vos que fa olor o pudor, però, això sí, tan neta i polida, fa molt de goig. El professor ja ens ha advertit: Cada un de vosaltres, i tots plegats, sou responsables de qualsevol guixada o ratllada que es detecti a les parets de la classe.

També hi ha uns quants companys nous. Encara no parlen gaire. Jo els he atrapat mirant-me de cua d'ull. A l'hora de la recreació els hem de dir dues o tres vegades si volen jugar amb tots plegats. Jo penso que ja s'espavilaran ben aviat, o els espavilarem entre tots, i seran tan baladrers com tots nosaltres. Els veïns de l'escola deuen estar ben atabalats amb la nostra cridòria i amb el nostre xibarrí.

Ja ens han donat dos o tres llibres nous. La mare diu que si això continua haurem d'anar a l'escola amb un carretó. La meua por és de que se m'estripi la bossa, encara que la mare me l'ha cosida molt bé. Hauré de tenir cura de tractar-la bé, sinó...

Aquesta setmana començarem la catequesi a la parròquia. Jo tinc moltes ganes de veure mossèn Josep, i explicar-li coses. I conèixer els catequistes que tindrem aquest any. Un altre dia us en parlaré.

Que us provi a tots el nou curs.

L'EIXERIT

Les històries de l'avi Pep

— Els estudiants se les pensen totes. Allò que no pensen ells, no ho pensa ningú. Ara que a vegades no els surten les coses com haurien volgut. Ja ho veureu.

D'aquesta manera l'avi Pep, rodejat d'una corona de nêts, començava la rondalla d'aquell capvespre d'hivern.

— Això que ara vull contar-vos, fa molts anys que va passar. Fou en una ciutat de caire tradicional, tranquil·la, acollidora i famosa pels seus estudiants, que duïen una vestimenta un bon xic original i una mica estrafolària. Cobrien el seu cap amb un barret de copa, moltes vegades arrugat i abonyegat, i s'abrigaven amb una capa negra que, si feia un bon paper durant les fredorades dels llargs mesos de l'hivern, servia ben sovint per a dissimular un vestit tronat i apedaçat, que hi havia sota. Penseu que en aquell temps els estudiants solien anar molt curts de diners.

La ciutat té cada setmana un mercat famós en la seva plaça porticada. Hi acut gent de tots els pobles de la rodalia. Hi han parades de tota mena.

El dia dels fets, hi havia una pagesa, que duïa uns cistells de pomes, que enamoraven de debò. I així en feia la presentació i la propaganda:

— Apa, noies!; compreu pomes, compreu pomes camosines. ¿Qui compra pomes? Mireu, mireu quin goig que fan! Tenen les tres bes: són bones, boniques i barates.

Les pomes temptadores

Són dolces com la mel. Es fonen a la boca. No veieu que us diuen: mengeu-nos? Au!, compreu pomes camosines! No sentiu quina olor que fan? Si les poseu a la calaixera, us perfumaran tota la roba.

La pagesa no es cansava de cridar. No podia fer més bon elogi de la seva mercaderia. La gent, en canvi, no n'hi feia gaire cas. Passaven de llarg. No picaven.

Però, heus aquí que arriba un grup de quatre estudiants. Ells, des de lluny, ja s'han adonat de la fruita llamenera. Poc a poc s'acosten a la parada. La pagesa, en veure'ls, pensa que potser farà fira. I els crida amb insistència:

— Veniu i mireu! ¿Heu vist mai unes pomes com aquestes? No n'hi ha en cap més lloc del món. Farien caure de nou a la nostra mare Eva. Compreu-ne. Us ajudaran a estudiar i aprendreu més aviat les lliçons.

— A quin preu les venen?—, diu un d'ells, tot fent el desmenjat.

— Gairebé són regalades. Una, deu cèntims, i dues, quinze.

— No, no. Són massa cares. No farem res. Ens les doneu a cinc cèntims cada una?

La pagesa fa com si s'enfadés: — I ara! ¿Què us heu cregut? Us penseu que les he robades? Vosaltres no teniu consciència. Voleu escanyar-me.

— Au!, no us enfadeu, mestresa. Que no sigui ni la nostra ni la

vostra. ¿Què us sembla: Deixem-ho a quatre, un ral?

Després de pensar-s'ho una mica, diu:

— Fet. Podeu agafar les que volgueu.

Un dels estudiants es treu un ral de la butxaca, mentre un seu company agafa les quatre pomes contractades. Però, durant el regateig entre aquests dos estudiants i la pagesa, els altres dos n'havien fet una de les seves. Dissimuladament, s'havien anat ficant sota els plecs de les seves capes unes dues dotzenes llargues d'aquella fruita temptadora.

No sé què diria la pagesa en adonar-se de la trapelleria que li havien fet. El que sé és que les pomes robades no feren gaire bon profit a cap dels quatre estudiants. El rau-rau de la consciència per aquella malifeta no els deixava estar tranquils. Volien reparar el dany que havien fet.

Uns dies després, una pobra velleta, que vivia sola, mig abandonada en el racó d'unes golfes, i que feia més badalls de gana que no pas de son, va trobar-se ran de la seva porta un cistell ben curull de vitualles: un pa rodó, morè, de pagès, un pamàs llarg de botifarra blanca, un petriconet de vi d'aquell que xiula i un tall molt gros de fortmatge casolà. Era la restitució secreta d'aquella colla d'estudiants. Les pomes robades quedaven pagades a bastament.

Jaume Vilageliu

La família Moixó Avet Set — Avet Set — Avet Set

NOSALTRES TAMPOC NO VOLÍEM TENIR "TELE" PERO ELS NENS SEMPRE EREN A CASA ELS VEÏNS A VEURE-LA...

NOSALTRES ELS LLEGIM CADA VESPRE UN PAIRELL DE CAPÍTOLS D'UN LLIBRE D'AVEINTURES...

I DÒNA BON RESULTAT, AIXÒ?

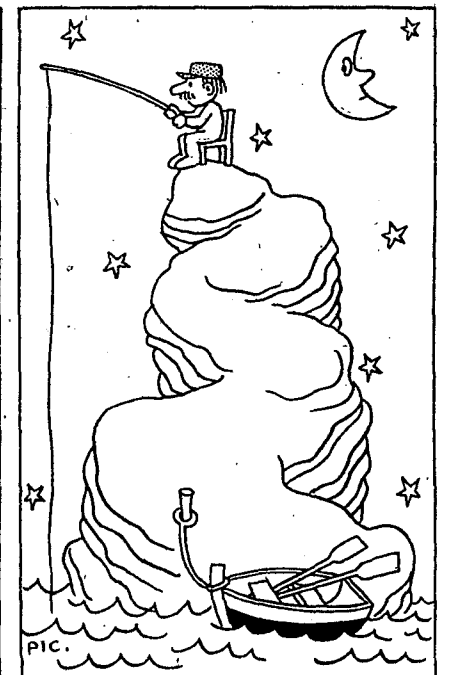
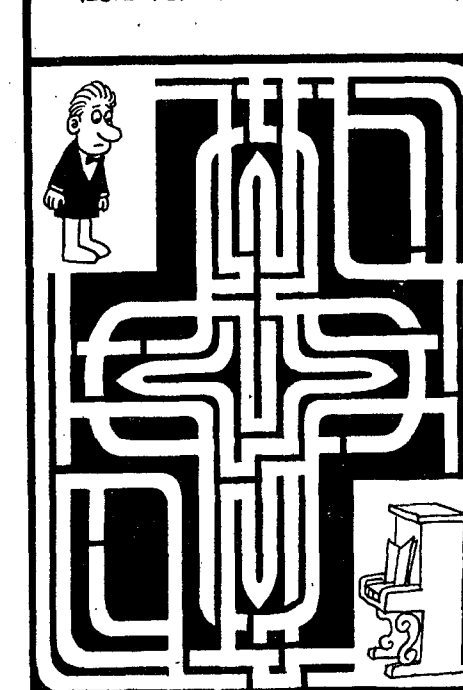

AL PRINCÍPI SÍ...

Entreteniments

¿PER ON PASSARÀ AQUEST MÚSIC PER ANAR AL SEU PIANO?

ENTRE AQUESTS DOS DIBUIXOS HI HA DEU DIFERENCIES. QUINES?

Avet Set esllips per a nenes i nens

Mortimer Adler, la filosofia a l'abast del poble

Fa uns quants anys, Mortimer Adler va entrar a una joieria per comprar quelcom per a la seva esposa. El joier, que el coneixia només de vista, li preguntà: "De què fa vostè Sr. Adler?" "Sóc filòsof" li contestà aquest. El joier el va mirar amb estranyesa i replicà: "Vull dir amb què es guanya la vida".

A 79 anys, Mortimer J. Adler és filòsof des de fa sis dècades, i és un dels pocs que viu de la seva professió —i en viu força bé.

Ha escrit 18 llibres —l'últim "Sis grans idees" ha estat publicat no fa gaire. Ha supervisat la quinzena edició de l'Enciclopèdia Britànica, ha dirigit la famosa sèrie de "Els grans llibres" i empenyé l'aparentment quixotesca tasca d'un índex de "Les grans idees de la Civilització Occidental". El resultat ha estat el "Syntopicon" —una guia del pensament que cataloga 102 idees, de 443 obres de 74 autors— publicat el 1952.

Adler és també el director de l'Institut per la Recerca Filosòfica, dirigeix seminaris a l'Institut Aspen, ensenya sobre Déu, la Divinitat i la Veritat en llocs tan inversemblants com Las Vegas i té el projecte d'apropar a les escoles primàries Aristòtel, Socrates i Rousseau. És un mestre, un pensador, un catalogador i un incansable evangelista del pensament, dedicat a inculcar que "la filosofia és per a tothom".

Conversacions extraordinàries

"La manca d'estimació per a la intel·ligència humana és el pitjor pecat dels nostres temps", diu amb un gran entusiasme. "He tingut converses extraordinàries amb els xòfers de taxi de Nova York. O bé, diguem en un sopar, si proposeu de parlar sobre, per exemple, els àngels o

qualsevol altra idea bàsica, arconareu qualsevol altre tema: futbol, borsa, inflació, etc. És natural puix que la gent té cervell i li agrada pensar".

Si la gent no passa més temps realment pariant de coses com els àngels, Adler creu que és per culpa dels filòsofs, no de la filosofia. Mentre que altre temps William James, Georges Santayana, John Dewey i Bertrand Russell adreçaven llurs textos a la gent corrent, els filòsofs d'avui sols es preocupen de ser membres d'una acadèmia i es limiten a escriure pels seus membres. La tasca d'Adler, tal com ell l'entén, és de "restaurar la filosofia al seu lloc propi, en la nostra cultura", fer-la altra vegada accessible a la gent del carrer.

Aquest objectiu és naturalment mal vist per les acadèmies. "M'han expulsat de les acadèmies", diu Adler, recordant la reticència amb la qual va ser acollit el seu llibre més venut "Com llegir un llibre". "Però no m'hi amoïno. Jo m'hi he girat d'esquena —és normal doncs que m'oblidin".

Per a complicar les coses, Adler és essencialment un aristotèlico-tomista. I aquesta línia de pensament no és pot pas dir que avui estigui de moda. El programa sobre "Els Grans Llibres" que ell i Robert M. Hutchins estan desenrotllant a la Universitat de Chicago, intenta servir els ideals de l'Escolàstica catòlica oposats al racionalisme laic; i Adler ha defensat tenaçment la tradició contra les innovacions progressistes, els valors universals contra la veritat pragmàtica. "El segle XX, en gran part, és una època en la qual el relativisme i el subjectisme cugen", diu, "i és contra d'ells que jo lluito en primer lloc".

Aquesta lluita, fins i tot els seus crítics ho han de reconèixer, ha estat d'altura. Malgrat

"La manca d'estimació per a la intel·ligència humana és el pitjor pecat dels nostres temps."

que alguns dels seus projectes no s'hagin pogut realitzar totalment, ell continua atacant l'"establishment" filosòfic amb el zel d'un missioner. Es lleva cada dia a dos quarts de sis del matí i a les set ja està treballant en el seu estudi. A migdia ja té enllestit un capítol d'un llibre.

"Semblo infatigable", comenta. "Però tota la feina que faig m'és com un lleure (distracció), el que no vol dir que sigui un passatemps. No necessito jocs relaxants, o esports o "hobbies". "Treballo literalment set dies a la setmana, però no es tracta d'un treball. És el que m'agrada fer". Diu que fàcilment podria escriure quatre llibres per any, però s'ha limitat a escriure'n només un, i ja té planificats els cinc anys propers: en el 1982, "Els àngels i nosaltres"; en el 1983 "Com parlar i com escoltar"; en el 1984 "10 veritats"; en el 1985 "Encara 10 grans idees"; i en el 1986 "Les Muses del pensament".

Ordre i raó

De fet, l'amor d'Adler per a l'ordre i la raó es diria que vertebrava tota la seva vida. Quan s'ha d'enfrontar amb les rutinaries crisis familiars —amb la seva

dona Carolina, té dos fills de més de deu anys— aplica el mateix mètode lògic que li servei per resoldre els problemes filosòfics: s'asseu, pren un tros de paper i un llapis i comença a analitzar els pros i els contres. "Procuro evitar les solucions emocionals. És a dir, no em plau que el pes de les meves emocions sigui determinant per resoldre els meus problemes sense prendre el temps suficient per reflexionar-hi. Em sembla que se'ns ha donat un cervell per fer-lo servir, i que l'hem d'utilitzar pel que calgui".

Adler està convençut, que no hi ha cap problema al qual la raó no pugui donar una resposta. Malgrat que els seus arguments hagin estat emprats per donar suport a la teologia catòlica, i malgrat que sovint hagi pensat en convertir-se fa temps que ha abandonat el judaisme dels seus pares diu que no s'ha sentit capaç de donar el pas decisiu de la fe.

"Roman una qüestió oberta" diu parlant de la conversió. "He trobat una considerable satisfacció intel·lectual estudiant i pensant sobre problemes teològics, i penso que comprenc intel·lectualment allò que afirmen els que tenen la fe cristiana. Però, malgrat que em sap greu, no ho puc afirmar jo mateix. Potser si no estés tant interessat intel·lectualment per la teologia, estaria més interessat emocionalment per la religió. Potser és que sóc massa intel·lectual. En realitat no conec la resposta. Si m'hagués de confessar d'alguna falta greu, crec que m'acusaria de la manca d'equilibri entre el pes del meu intel·lectualisme i la lleugeresa de les meves emocions. Però m'heu d'acceptar tal com sóc".

Michiko Kakutani
(International Herald Tribune)

Finestral de la caritat

TORNAR A COMENÇAR

Gràcies a la generositat dels nostres amics s'ha pogut superar el dèficit de set-centes mil pessetes que havia fet encendre els senyals d'alerta d'aquesta finestra oberta a la caritat.

Comença un curs nou. Després de l'obligat parèntesi estival; les activitats tornen a la seva mare i al seu ritme, i amb elles el plantejament de tants de problemes que afligeixen els més necessitats, especialment el flagell de l'atur forçós i les seves dramàtiques seqüeles. Moltes de les famílies econòmicament deprimides van a trobar-se ara amb el començament del col·legi pels seus fills i no sabran què han de fer. Hem de sentir-nos solidaris i ser novament generosos.

DEMANDES

8.492.- A un matrimoni en atur forçós li urgeix liquidar uns quants deutes que pugen a 10.000 ptes.

8.493.- Peó malalt amb pensió d'invalidesa. Té tres fills de 17, 14 i 12 anys; el segon dèbil mental. S'ha endarrerit en el pagament del col·legi especial. Són 21.258 ptes.

8.494.- Muller, que el marit l'abandonà amb tres fills, el més gran de 5 anys. Els veïns l'ajuden pels nens. Necessita 15.000 ptes.

8.495.- Cap de casa en atur. Ha emmalaltit dels nervis. La muller està amb tractament mèdic per forta artrosi. Tenen dos fills. Calen 15.000 ptes.

8.496.- Matrimoni amb dos fills menors. La muller està malalta. Emigraren i ara no troben treball i van gastant els seus estalvis. Per medicació 3.466 ptes.

8.497.- Peó en atur forçós, amb dos fills de 8 i 5 anys, per evitar el desnonament del pis calen 29.500 ptes.

8.498.- Guixaire en atur. Té quatre fills de 6, 5, 4 i 2 anys. Està en tractament mèdic. Són necessàries 15.000 ptes.

8.499.- Muller abandonada pel marit. Té dos fills de 4 i 1 anys. Ella està sense treball i se li ha acabat el subsidi d'atur. Calen 20.000 ptes.

8.500.- A un peó en atur li és necessari un audífon, sense el qual no pot treballar. Té quatre fills d'11 a 4 anys. Import 17.000 ptes.

8.501.- Cap de casa malalt, amb nou fills, el més gran de 9 anys. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer: 10.100 ptes.

8.502.- Mare vidua amb set fills, el més gran compleix el servei militar i el segon, de 17 anys és subnormal. Ella està malalta. Per tractament mèdic 7.900 ptes.

8.503.- Cap de casa en atur forçós necessita 17.175 ptes., per liquidar l'endarreriment del lloguer.

8.504.- Per dificultats de treball, una mare s'ha endarrerit en 8.000 ptes. en el pagament del col·legi del seu fill de 5 anys.

8.505.- Per atur forçós a un peó, amb cinc fills de 10 a 5 anys, li és necessari pagar un endarreriment d'aliments de 10.000 ptes.

8.506.- Mare amb quatre fills de 12, 11, 8 i 5 anys. El pare els abandonà. Per manca de treball s'ha endarrerit en el lloguer. Urgeixen 26.200 ptes.

8.507.- Nena de 4 anys necessita un aparell ortopèdic per facilitar-li caminar. El pare no té treball. Import 12.600 ptes.

8.508.- Peó de la construcció en atur i amb dos fills de 13 i 11 anys. Evitaria el desnonament amb 30.000 ptes.

8.509.- Mare amb tres fills menors no pot pagar les plantilles ortopèdiques que necessiten els nens. El seu pare els abandonà. Import 7.000 ptes.

Per a una catequesi del diumenge

Hi ha qui diu: si el rector fes les coses ben fetes, aniria a missa. Per assistir a una celebració tan aburrida —diuen uns— o tan fora d'allò que hauria de ser, no val la pena d'anar-hi. Hi ha sacerdots per als quals sembla que les reformes que hi ha hagut en la litúrgia siguin inexistents. Són pocs, aquests. D'altres hi ha que, amb bona voluntat, però amb desconeixement de causa (ignorant allò que és la litúrgia) converteixen l'assemblea cristiana en un centre d'experimentació lliure, impròpia d'una funció sacramental. N'hi ha encara que improvisen fins i tot en aquelles parts de la missa que són intocables, com el Símbol de la fe i l'anàtor. No son pocs els qui obren així. Altres, finalment, despatxen la seva comesa sacerdotal com qui es, desfà d'una obligació pesada (comprenem que no ha de ser grat per a determinats capellans haver de celebrar diferents vegades en un mateix diumenge, ja sigui en la parròquia, ja anant d'una església a una altra). Sovint els religiosos disposen de recursos per a fer més dignes i solemnes (grates a la gent) les celebracions mentre que els

rectors solitaris han d'arreglar-se com poden. Sigui com sigui, els preveres haurien d'adonar-se que l'eucaristia, sobretot en les seves formes essencials, no està a la lliure disposició ni del celebrant ni de l'assemblea. L'Església té la "seva pregària pública". Prou llocs hi ha, en els que la improvisació és indicada per la mateixa reglamentació de la litúrgia. Algunes parts de la missa són pròpies del sacerdot només. La litúrgia de la Paraula és concebuda com la de la proclamació de la Revelació; les lectures, per tant, han de ser manllevades de la Sagrada Escripura només. Als fidels, però, que no van a missa i al·leguen l'incompliment de les condicions que acabem de dir i altres inconvenients (entre ells esmenten sovint homilies inoportunes), cal fer-los veure que tot això no excusa ni dispensa de l'obligació d'anar a missa, mentre es tracti d'una veritable missa. Alguns poden tenir el recurs d'anar a una altra església; els qui no puguin fer-ho, que pensin que hom va a missa no per satisfer un desig o un gust, sinó per amor de Déu, el qual és allí com en cap altre lloc, malgrat tot.

"CATALUNYA CRISTIANA" I VIATGE CULTURAL

18 d'octubre

SORBA. EL MIRACLE Su, Cardona i Manresa

El motiu principal d'aquesta sortida inaugural dels nostres viatges, és la visita a l'església de SORBA a la comarca del Berguedà. L'interès que ofereix aquesta església es deu a què, segons s'ha descobert recentment, en els seus inicis, al segle VI, fou un "martyrium" on va ser enterrat Sant Eudald. Entorn del primer edifici i en diverses etapes, van anar afegint-s'hi noves depedències fins arribar a l'actual estat. Tot aquest procés ens l'explicarà "in situ" un tècnic que formarà part de la nostra colla.

Després farem cap al monestir benedictí d'EL MIRACLE, on dinarem en un restaurant. A la tarda ens seran relatats els fets extraordinaris que, en el seu temps, van donar origen al nom que porta aquell lloc: El Miracle.

La tornada la farem per Su, Cardona i Manresa.

Preu: 1.500 ptes., tot comprès.

Sortida: 8 del matí, xamfrà València-Balmes.

Inscripcions: C/ València, 244 2on Barcelona-7

Tel. 215/ 27 39; 27 84; 28 05; 24 33.

PLACES LIMITADES

RECORDEU:

- Pelegrinatge a TERRA SANTA (Abril-1982)
- Pelegrinatge a CZESTOCHOWA (1-17 d'agost de 1982)
- En setmanes successives donarem més detalls.
- Oberts a tots els amics de CATALUNYA CRISTIANA.

CONCURS-SORTEIG

Amb els premis següents:

- Dues places gratuïtes pel pelegrinatge a TERRA SANTA.
- Dues places gratuïtes pel pelegrinatge a CZESTOCHOWA.
- Dues places gratuïtes per a cada Viatge Curt.
- Segons i tercers premis importants.
- Premis de consolació.

HI PARTICIPARAN:

- Tots els actuals subscriptors amb el seu número de subscripció que figura en la faixa de tramesa.
- Tots els NOUS SUBSCRIPTORS que formalitzin llur subscripció abans del dia 19 de desembre.
- TOTA PERSONA que ens envii subscripcions per a altres, tant si són d'obsequi com si no, rebrà tants números per participar al sorteig com subscripcions obtingudes.
- TOTS ELS LECTORS, tant si són subscriptors com si no ho són, rebran un número per al sorteig per cada MOT CLAU encertat i enviat.

Per a trobar el MOT CLAU caldrà retallar, a partir del n.º 105, el cupó que anirà apareixent en pàgines diferents de CATALUNYA CRISTIANA i que caldrà enganxar correctament en un full blanc i enviar-lo a la nostra Redacció, amb les senyes del trametent abans del 19 de desembre.

El sorteig es farà, davant Notari, el dia 22 de desembre.

IMPORTANT:

CADA SETMANA

Cupó amb
la lletra pel

"MOT
CLAU"

ANY III:

"A CADA CASA":

"CATALUNYA
CRISTIANA"

Avisos i comunicats

Barcelona

Monestir de la Immaculada Concepció (Carmelites Descalces). Mataró, Av. Torner, 63.

Amb ocasió de l'obertura del IV Centenari de la mort de Sta. Teresa, celebrarem els següents actes: Dissabte, 10 d'octubre, a les 17 h., inauguració de la "Casa d'oració Sta. Teresa", a la finca del monestir. A les 18 h. Vespres comunitàries. Dimecres, 14 d'octubre, a les 18,45 h. Vespres comunitàries. Dimecres, 14 d'octubre, a les 18,45 h. Vespres de Vigília. Dijous, 15 d'octubre, a les 18 h. Vespres de la Solemnitat de Sta. Teresa; a les 20 h., Eucaristia concelebrada, presidida pel Rvdm. Ramon Daumal, bisbe auxiliar de Barcelona.

Obra d'Exercicis Espirituals

Els dies del 19 al 24 d'aquest mes d'octubre, se celebrarà a Montserrat una tanda d'exercicis per a homes, dirigida pel P. Falcó, S. J. Per a informació i inscripcions: Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

Centre d'Estudis Pastorals

Pròximament començarà el nou curs. Cal subratllar-ne les activitats següents: Curs Bàsic de Pastoral, amb un reciclatge teològic i pastoral i tallers de treball (els dimarts i dimecres, de 10 a 1 i de 4.30 a 6.45). Qüestions actuals d'Església, (els dimecres i dijous, de 4.30 a 6.25) i cursos especialitzats (de 7.30 a 9 del vespre). Curs d'Introducció a la Pastoral (els dijous de 19.30 a 21). Per a infor-

mació i inscripcions: Rivadeneyra, 6, 3er. Barcelona-2. Tel. 317 48 58, d'11 a 1 i de 5 a 7.

Escola Teresiana de Formació continuada, Ganduxer, 85.

Ha preparat els següents cursos: Documents del Concili Vaticà II, Constitució "Lumen Gentium", els dilluns, de 21 a 22 h., a càrrec de Joan E. Jarque i Jutjar, director de "Catalunya Cristiana". La Família, els dimarts, de 21 a 22 h., a càrrec de Pau López Castellote i Josep Bagunyà i Galobart. Psicologia familiar, els dijous, de 16,15 a 17,15 h., a càrrec de Dídac Pareda Feliu i Ot Moles Villaseñor. Moral Fonamental, els dijous, de 20 a 21 h., a càrrec de Francesc Rosés. Sociologia, els dijous, de 21 a 22 h., a càrrec del Rvdm. Josep M.ª Guix Ferreres, bisbe auxiliar de Barcelona. Cristologia, els dijous, de 22 a 23 h., a càrrec d'Albert Torrents Pérez. Teresianisme, els dimarts, de 22 a 23 h., a càrrec de M.ª Carme Laveaga Vitoria. El curs començarà el proper dia 5 d'octubre, dilluns i acabarà el 25 de març. Per a informació i matrícula, Ganduxer, 85, de 4 a 6 de la tarda.

Relaxament TAI-CHI

Per iniciativa de l'Organització Tai-Chi d'Espanya, que, sota el lema: "Per una vida més sana, llarga i feliç", fomenta la pràctica de la respiració correcta, respectant l'orientació del Mestre Pere Yang Pai-te, introductor a Espanya del Tai-Chi i de la Neumofisiopsicoteràpia, el proper dilluns, dia 5 d'octubre, començarà a les 19.30 h. una nova sèrie de sessions, al Centre Passatge (Passatge Mercader, 13, entre Rambla Catalunya-Balmes i Provença-Mallorca). Inscripcions, informació i material, en el mateix lloc, dia i hora.

DIVENDRES DIA 16 D'OCTUBRE, AL COLLEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA

(c/. Mallorca, 283)

a dos quarts de vuit del vespre
PRESENTACIÓ DE L'ENCICLICA DE JOAN PAU II

L'HOMME AMB EL SEU TREBALL
("LABOREM EXERCENS")
SOTA LA PRESIDÈNCIA DEL
SR. CARDENAL DE BARCELONA
DR. NARCIS JUBANY I ARNAU

Prendran la paraula:

El Dr. Josep Ma. GUIX
Bisbe auxiliar de Barcelona
Mn. Jordi PIQUER
Sacerdot i periodista
El Sr. Josep BAGUNYÀ
De la Federació de Cristians de Catalunya
La Sra. Montserrat SINDREU
Antiga directora de l'Escola Professional de la Dona de la Diputació de Barcelona

Presentarà els oradors i dirigirà el col·loqui amb els assistents,
Mn. Joan E. Jarque Delegat diocesà per a l'Apostolat seglar i director de "Catalunya Cristiana".

L'ACTE HA ESTAT ORGANITZAT PER LA CONFERÈNCIA DE LES ORGANITZACIONS CATOLÍQUES DE LA DIOCESI DE BARCELONA

Amb la col·laboració de
"CATALUNYA CRISTIANA"

ement de sant Francesc (1182-1982)

e la Família l poble català

in vertader fenomen de l'espècie
Francesc va aconseguir el que han
inse egoïsmes ni jerarquies, com a
vent, de l'aigua, dels ocells, de

Fèlix Rodríguez de la Fuente

la, com Jesucrist, que va compro-
metre's "a dur la Bona Nova als
pobres i a posar en llibertat els
oprimits" (Lluc 4, 18).

Ésser home de paraula equival a
interessar-se i solidaritzar-se

amb els marginats de tota mena:
marginats del poder, dels béns, de
l'educació, de la salut, del treball.
Comprometre's en la pràctica de la
veritable justícia per unes millors
relacions interpersonals i per la
renovació de les estructures de la
vida pública, perquè sigui possible
a cadascú de viure amb serenor
interior i perquè sigui perdurable la
pau en el món: heus aquí què vol
dir COMPARTIR.

Per a compartir cal tenir un
esperit pobre, disponible, després
i alliberat com el Crist de l'Evan-
geli.

La pobresa evangèlica és vehi-
cle d'autèntica llibertat, car et bui-
da de tu mateix i t'obre als altres.

La pobresa evangèlica és SOLI-
DARITAT ACTIVA amb tots els
pobres del món.

Joia i esperança

*En un món desencisat, trist,
angoixat, missatgers de l'alegria
franciscana, proclamem la Bona
Nova de la joia per al present i de
l'esperança per a l'esdevenidor.*

JOIA I ESPERANÇA que tenen
el seu fonament en la fraternitat:
una fraternitat possible a partir de
l'evangeli.

JOIA I ESPERANÇA que són un
entreteixit d'amor i de respecte de
tots i amb tots els membres de
qualsevol tipus de comunitat que
se saben radicalment iguals da-
vant Déu i la societat.

JOIA I ESPERANÇA, germanes
de l'autèntica llibertat interior, que
et llança a viure amb radical po-
bres evangèlica.

*Reconeguem que és una gràcia
tenir l'avinentesa de viure en un
temps de construcció d'una nova
societat... Ara com mai l'Esperit de
Déu crida l'home a construir el
Regne, veritable comunitat huma-
na on Ell, el Pare, presidirà, és a
dir, servirà la taula de família.*

**SENZILLESA I SOLEMNE CRI-
DA DE L'ANY FRANCISCÀ:** Repro-
bar-te amb Déu, amb els homes i
amb totes les altres criatures.

La Família Franciscana

ura del Centenari

feita de sant
Santa Maria de
7 de la tarda
Any Centenari
spres i conce-
t a la missa de

sep Pont i Gol,
iari franciscà,
s franciscans i

en primer lloc,

tots els religiosos, religioses i seglars que
professen la regla i la vida del sant, com també
tots els amics i simpatitzants del Pobriçó
d'Assís.

En acabat, hi haurà un acte de fraternitat als
claustres del monestir de Pedralbes.

S'ha escollit per aquest acte inaugural el
monestir de Santa Maria de Pedralbes per la
seva tradició a Barcelona i a Catalunya, ja que
des de l'any 1327 existeix la comunitat, amb
permanència contínua —mai estroncada— de
les clarisses franciscanes.

Trobada juvenil i Vetlla Franciscana a
l'ermita de "Sant Francesc s'hi moria" (Vic)

S'ha inscrit ja més de mil joves de Catalunya

Hola amics: amb a-
questa salutació de Fran-
cesc d'Assís us convi-
dem a participar a la pri-
mera VETLLA FRANCIS-
CANA de pregària, refle-
xió, danses, mims, vivèn-
cies i silenci, amb motiu
de l'ANY FRANCISCÀ.

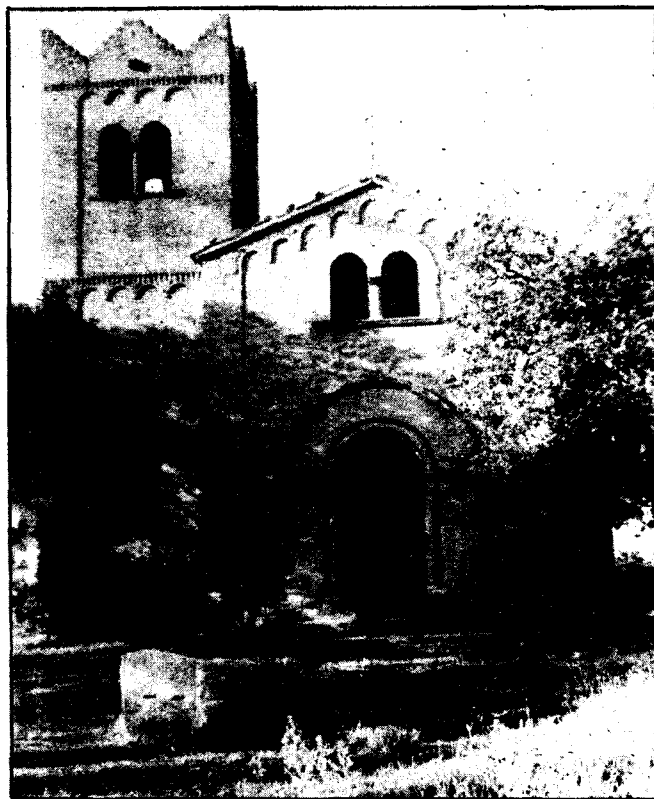
Ho celebrarem a l'en-
torn de l'ermita de "Sant
Francesc s'hi Moria", al
quilòmetre 3 de la carre-
tera de Vic-Roda-Olot,
que ens recorda el pas
del Pobriçó d'Assís per
les terres catalanes.

La data és el 10 d'oc-
tobre a la nit, en què es
farà la VETLLA, i la festa
continuarà el diumenge,
dia 11, en què tradicio-
nalment es fa L'APLEC
DE SANT FRANCESC
S'HI MORIA.

HORARI I RITME DE LA VETLLA I APLEC

Dissabte, dia 10 d'octubre: a les
4 de la tarda: Acolliment al convent
del Remei (franciscans Vic); 5 tar-
da: Caminada —Joc de pista— fins
a l'ermita; 2/4 de 7: plantada de
tendes; 8: treball per grups; 9 nit:
sopar (el que cada u porti); 10 nit:
COMENÇA LA VETLLA (ambien-
tació, projeccions, cants, danses,
mims, vivències, representacions,
pregàries). Després de la VETLLA,
els qui ho desitgin podran conti-
nuar la reflexió i pregària, a l'interior
de la capella de Sant Francesc.

Diumenge, dia 11 d'octubre:
APLEC DE SANT FRANCESC S'HI
MORIA. A les 7 del matí: Pregària; 8
matí: Xocolatada; 9 matí: Caminada;
2/4 d'onze: Acolliment dels grups
que vinguin a L'APLEC; 3/4 de

que vinguin a L'APLEC: 2/4 de
dotze: Ambientació de l'altar; 2/4
d'una: MISSA. A les 2 tarda: Dinar
(plat típic de La Plana); 2/4 de 4:
Sardanes; 2/4 de 6: Comiat-Hora
dels adéus.

PISTES DE TREBALL

Lema de la trobada: "Perquè
Crist no és estimat, l'home no és
respectat. Germans comencem de
nou" (Sant Francesc).

2 Redacció d'un manifest: Es ba-
sa en un text evangèlic que va
revolucionar la vida del Pobriçó
(Mateu, cap. 10, v.5-15).

Bibliografia: Escrits de sant Fran-
cesc i de santa Clara: Floretes de
sant Francesc, Francesco, de Jo-
sep Ballarín; Sant Francesc i l'es-
perit franciscà, de L'aventura fran-
ciscana, de Francesc Gamissans.
Francesc d'Assís, sant i ecologista,
de Francesc Gamissans (d'immi-
nent aparició).

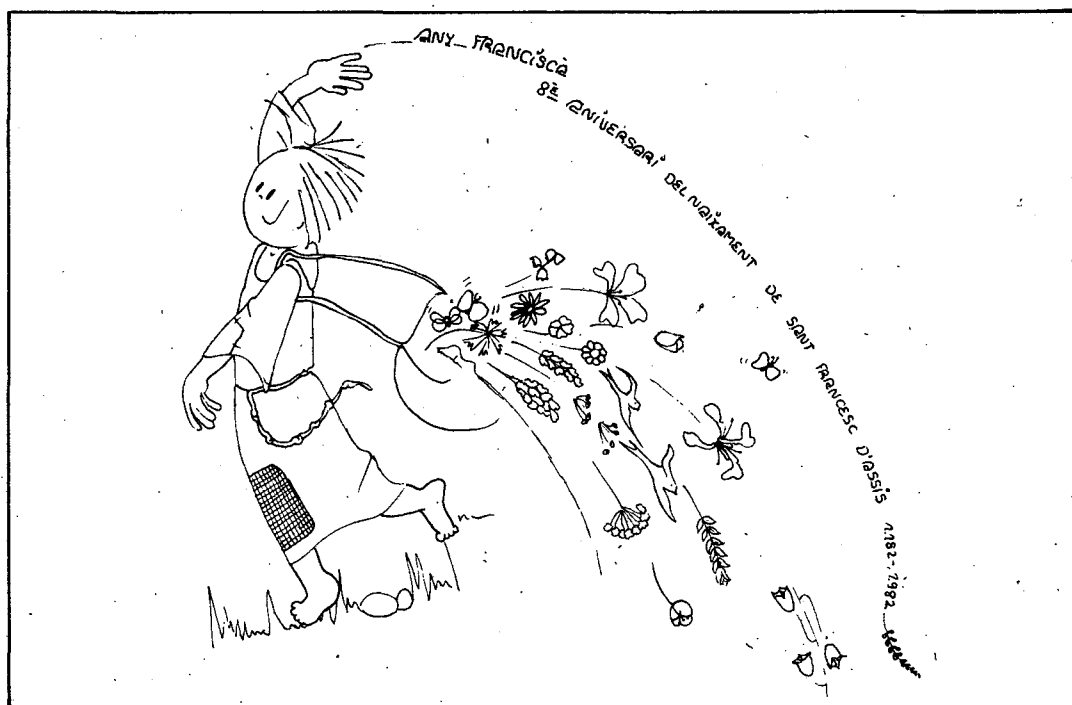
Advertiments:

Porteu tenda, sac de dor-
mir i manta, got, forquilla i
ganivet i, de teca, només el
sopar del dissabte.

Preu de la Trobada: 250
ptes.

Podeu preparar pregàries,
vivències, representacions,
danses, cants, etc.

Podeu comunicar-vos
per a inscriure-us a: Fran-
ciscans del Remei (Vic). Tel.
885 33 16. Jordi Farrando,
tel.: 885 16 49; Núria (de la
Llar juvenil), tel.: 885 11 30;
Eva Vila, tel.: 885 18 48;
Antoni Andreu, tel.: 213 37
45.

Monseñor Díaz Merchán

“Massa ceguesa en qüestions educatives”

Oviedo.- El president de la Conferència Episcopal i Arquebisbe d'Oviedo, monsenyor Gabino Díaz Merchán, ha fet pública una nota en el Full Diocesà, en la qual manifesta l'excessiva ceguesa que existeix actualment en qüestions educatives.

Monsenyor Díaz Merchán diu concretament:

“És indiscutible que actualment segueix éssent una tasca primordial per a la societat i per a l'Església la d'educar persones perquè puguin assumir encertadament el repte dels temps moderns. La qüestió problemàtica d'avui és posar-se d'acord en les dades fonamentals que han de configurar la persona del futur. Educar sí, però per a quina societat i per a quina Església. Quina mena de societat i quina mena d'Església seran les que construeixin els nostres joves avui? Qui ha de prendre aquesta decisió del futur? Quina mena de persona es considera més adient per a la tasca ingent d'humanisme que repta el nostre futur? I en quant a la resposta s'haurà de decidir amb quina pedagogia s'educa i com i per quines etapes es posa en pràctica l'educació”.

“Aquí comença, segons la meua opinió, la confusió entre els diversos sistemes pedagògics i les diverses opcions que les inspiren. El problema no és solament dels educadors conscients de la situació. Hi ha molts interessos entremig i a vegades, massa ceguesa”.

En un altre ordre de coses, la Comissió Episcopal d'Ensenyament està recordant contínuament l'obligació que tenen els pares de demanar ensenyament religiós per a llurs fills, en realitzar la inscripció als centres escolars.

Temes d'un congrés internacional a Madrid:

Família, repudi i avortament

Madrid.- Sota la presidència d'honor del Rei d'Espanya, se celebra aquest cap de setmana, a Madrid, l'acte inaugural del Congrés Internacional de la Família, que ha estat organitzat per la Coordinadora d'Entitats Familiars d'Espanya.

Aquesta coordinadora està formada per vint-i-quatre moviments, que són, entre d'altres, els següents: acció familiar; aula familiar; associació catòlica de dones separades; associació catòlica de propagandistes; associació de drets humans de la família; associació d'unió d'escoles familiars agràries; confederació catòlica nacional de pares de família; cursos de preparació al matrimoni; equips de la Mare de Déu; Famílies Nombroses; Fedac (antics alumnes); federació d'associacions de vídues; Fundació Espanyola d'Associacions de mestresses de casa; germanats del treball; UIOF i UMOFC.

Amb aquest motiu, ha estat elaborat un “avantprojecte de declaració universal dels drets familiars de la persona i dels drets de la família”, que seran presentats a Sa Santedat el papa Joan Pau II, responenent a la iniciativa de l'últim Sínode dels Bisbes. En l'equip redactor hi han participat, entre d'altres, Francisco Guijarro Arribas, president de l'Editorial Catòlica; el catedràtic Luís

Sánchez Agesta, i el jurista José María Castán Vázquez.

El text, dividit en una exposició de motius i cinc apartats, referents a “Declaracions preliminars”, “drets familiars de la persona”, “drets socials de la família”, “dret d'associació i participació familiar” i “altres situacions familiars”.

Entre els drets familiars de la persona s'hi troben els següents: dret a contraure ma-

trimoni; garanties davant d'associacions amb tendència a l'esterilització, control de naixements, avortament i mutilacions; drets de la maternitat i del concebut; pàtria potestat i igualtat de filiació; a la seguretat i integració familiar del menor; drets dels fills menors en cas de cessament d'efectes civils del matrimoni; exclusió del repudi; drets dels consorts en cas de cessament d'efectes civils del matrimoni.

Experiència a Sevilla

Formació a distància de catequistes

Sevilla.- Amb les tècniques de l'ensenyament a distància, però treballant en grup amb l'assistència d'un tutor, s'ha posat en marxa un nou sistema de formació de catequistes promogut pel Secretariat Diocesà de Catequistes de l'Arquebisbat de Sevilla i el Centre d'Estudis Catequètics dels Pares Salesians.

D'aquesta manera els interessats no han de desplaçar-se a cap centre d'ensenyament però tampoc fan estudis individuals ja que la catequesi comunitària exigeix una formació comunitària dels seus catequistes, si bé en casos excepcionals hom està admetent cursos individuals.

En la seva mateixa parròquia o comunitat, un grup de catequistes es reuneix amb el rector o amo una persona responsable, que fa de coordinador del curs i, posats en contacte amb el Secretariat Diocesà de Catequesi i el Centre d'Estudis Catequètics, se'ls trameta el material i se'ls nomena un tutor, el qual es la persona que realitzarà l'acompanyament acadèmic i pastoral del grup durant el temps que duri el curs.

El grup es reuneix cada setmana o cada 15 dies, per estudiar el tema: en primer lloc es llegeix i es comenta en grup. Després, al llarg de la setmana, cada catequista l'estudia particularment i respon a un senzill questionari.

GEROTEL, S/A.

és una organització de serveis assistencials per a persones grans, no hospitalària, d'estades habituals o temporal.

SERVEIS QUE OFEREIX:

- Habitacions dobles o individuals, equipades amb bany complet.
- Alimentació: (normal, dietètica o regim).
- Visita mèdica periòdica. Infermera. (Atencions especials de pressions arterials, anàlisi, etc. etc.)
- Acompanyament habitual o circumstancial. (Segons que es contracti aquest servei).
- Profilaxi de l'avorriment.
- Teràpia de grup.
- Cinesiteràpia. (Massatge i exercici, etc.)
- Rentat i planxat de roba. (Fins i tot, les peces íntimes).
- Cura integral de la persona.

INSTAL·LACIONS:

- Saló menjador.
- Sala d'Actes.
- Salons de TV. (Dues sales).
- Saló de jocs.
- Sala de música.
- Biblioteca.
- Perruqueria.

ACTIVITATS QUE S'HI DESENVOLUPEN:

Cinema-Cine forum-Conferències-Col·loquis-Xerrades-Concursos-Petits campionats diversos-Excursions-Activitats diverses.

VISITES

Els residents poden rebre totes les visites que desitgin sense cap tipus de limitació d'horari i compartir els actes que se celebrin amb les seves visites.

INFORMACIÓ: GEROTEL, S/A. TEL. 93-792 62 77. hores d'oficina.

CADECA
27
9
81

INSTAL·LACIONS ESPORTIVAS DEL FC. BARCELONA

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATU

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3a planta
Barcelona-7.

Després de dotze anys de treball

L'acord entre anglicans i catòlics és possible

Windsor (Anglaterra).— La Comissió de Diàleg mixta internacional catòlic-anglicana, que ha acabat la seva tasca de dotze anys, amb un comunicat a la ciutat anglesa de Windsor, ha arribat a un acord fonamental en les qüestions de magisteri de l'Església i Primat universal del Bisbe de Roma. Encara que el comunicat es preveu contra esperances apressades, ja que les conclusions han d'ésser sotmeses, encara, als delegats dirigents d'ambdues Esglésies, al mateix temps. No obstant, es remarca que s'ha arribat a acords fonamentals.

El vice-president de la delegació catòlica, monsenyor Allan Clark, bisbe d'East Anglia, va destacar que "hi ha suficient acord en qüestions de fe en l'Església per tornar a aplegar ambdues Esglésies". Del comunicat es desprèn també que la declaració conté no solament els acords en temes, com l'Eucaristia, el sacerdoci i l'ordenació, sinó especialment nous reconeixements sobre qüestions de l'autoritat en l'Església.

Amb l'acabament dels dotze anys de treball de la Comissió internacional mixta entre l'Església anglicana i la romano-catòlica, s'ha arribat a una nova fase, segons es diu en el comunicat. La definitiva declaració final serà donada a la publicitat, probablement a finals d'aquest any.

El tema del celibat

Li prega que renunciï a les seves funcions sacerdotals

Haarlem.— Davant la perspectiva d'una nova discussió sobre el celibat als Països Baixos, el Bisbe de Haarlem, monsenyor Zwartkruis, ha pregat a un sacerdot de la seva diòcesi que renunciï a l'exercici de les seves funcions sacerdotals. En una carta oberta al clergat, donada a conèixer a Haarlem, el Bisbe diu que fa aquest prec "amb tristesa".

Es tracta del doctor Willem Berger, professor de psicologia religiosa i psicologia pastoral a la Universitat catòlica de Nimega. Berget té 62 anys i és sacerdot des del 1944.

En una entrevista amb el setmanari catòlic "De Tijd", Ber-

ger havia declarat, el mes d'agost, que viu des de fa 25 anys amb una dona. Amb aquest aclariment el sacerdot havia volgut, segons va dir ell mateix, tornar a suscitar la discussió pel celibat que havia emmudit des del Sínode extraordinari de la Conferència Episcopal holandesa, el gener del 1980. Segons Berger, el Vaticà i els Bisbes bloquegen aquesta discussió.

La reacció del Bisbe monsenyor Zwartkruis a aquesta declaració de Berger, es qualifica, segons observadors eclesiàstics als Països Baixos, de molt prudent, ja que segons el dret canònic podria haver prohibit al seu sacerdot l'exercici de les seves funcions sacerdotals.

Previsions demogràfiques

A l'any 2110, la població mundial serà de deu mil milions

Nova York.— Segons l'informe demogràfic per a l'any 1981, del Fons per activitats Demogràfiques de les Nacions Unides (UNFPA), d'ací a 130 anys, la població mundial s'estabilitzarà en un nombre probablement superior als 10 mil milions d'habitants, és a dir, dues vegades i mitja al nombre actual d'habitants. Segons els càlculs de l'UNFPA, dintre de 130 anys la població mundial podria assolir els 14,2 milions o descendir a 8 mil milions, segons l'efectivitat dels actuals programes demogràfics.

L'esmentat informe revela que el primer continent que assolirà el creixement zero de la seva població actual abans d'estabilitzar-se d'ací a uns 25 anys, és Europa. A continuació s'estabilitzarà la població de Nord-Amèrica amb uns 320 milions d'habitants, seguida poc després per la Unió Soviètica, amb uns 380 milions d'habitants.

Àsia del Sud quasi arribarà a triplicar la seva actual població d'1,4 mil milions d'habitants, estabilitzant-se en 4,1 mil milions a finals del segle XXI. A l'Àsia Oriental, la dramàtica disminució del percentatge de naixements significarà un augment ulterior de 500 milions d'habitants, abans l'estabilització del creixement de la població a l'any 2090.

L'Amèrica llatina també triplicarà els seus actuals 400 milions d'habitants abans que s'estabilitze la seva població. Mèxic tindrà una població equivalent a la dels Estats Units.

Àfrica, l'únic continent que no dona senyals de disminució demogràfica, serà l'últim en estabilitzar-se, amb una població quàdruple a l'actual.

Segons aquestes previsions, el 9,1 dels 10,5 mil milions d'habitants que tindrà el món dintre de 130 anys, viurà en els actuals països en vies de desenvolupament, mentre el percentatge d'habitants del món industrialitzat passarà del 24 per cent actual a prop del 13 per cent.

Tot comentant aquestes previsions, Rafael Salas —director executiu de l'UNFPA— va dir:

"Si podem mantenir el ritme dels programes demogràfics actuals, arribarem a una població més o menys de 10,5 mil milions d'habitants, l'any 2110". I va afegir: "Mentre persisteixin els desequilibris creats per la pobresa, desnutrició i malaltia, les tensions socials derivants de l'augment de població faran sentir la seva influència damunt de tots els aspectes de la vida".

Més de tres milions d'indús assisteixen a les escoles cristianes

Nova Delhi.— L'Església catòlica de l'Índia manté actualment 5.279 escoles primàries, 3.074 escoles superiors, 140 escoles especials, 300 escoles tècniques i 145 Col·legis Universitaris. Un total aproximadament de 3,7 milions de joves indis —dels quals, la majoria no són cristians— reben ensenyament a les escoles catòliques. Les escoles primàries compten amb més de milió i mig d'alum-

nes; les superiors, prop de dos milions, i les especials i Col·legis, uns 125.000 estudiants. Els més o menys 10 milions de catòlics del país, que equival aproximadament a un 1,6 per cent de la població general, disposen a més de 679 hospitals amb quasi 20.000 llits, així com de 776 orfanats i 157 llars per ancians.

Els mitjans de premsa catòlica disposen de tres diaris, 16 setmanaris i 121 revistes mensuals.

MAS-BAGÀ

Fundada el 1878

Primera empresa de Catalunya en la fabricació d'elements per a restauració col·lectiva

Cuines, forns, i gratinadors.
Armaris de conservació freda i calenta.
Paelleres, Marmites i Fregidores.
Autoserveis (self-service) i els seus complements.

Per a:

Col·legis, Internats, Residències.
Comunitats, Hospitals, Sanatoris.
Menjadors laborals.

S.A.M. Mas-Bagà | Barcelona-9 - Valencia, 346 - Tel. 257 15 06
Madrid-4 - Hortaleza, 17 - Tel. 221 70 09

ANUNCIEU-VOS A

Catalunya Cristiana

Entrevista amb el pare Bartolomeo Sorge

“L'encíclica no proposa una «Tercera via» catòlica”

No hi ha cap pretensió, diu el director de “Civiltà Cattolica”, de col·locar-se com a alternativa al capitalisme i al col·lectivisme. La qüestió del treball enfrontada en les seves dimensions universals.

És una encíclica que fa parlar, que fa discutir. El papa Wojtyła, amb la “Laborem exercens”, ha posat en moviment un debat, ha provocat una confrontació d'idees. Moltíssimes adhesions. Algunes crítiques. Algun exemple macroscòpic d'incomprensió. I algun intent, no massa velat, de manipulació, d'encasellament: amb el resultat de presentar amb un enfocament molt parcial un document que, contràriament, gaudeix d'una claredat meridiana. Escoltem, això no obstant, l'opinió d'un expert, el pare Bartolomeo Sorge, director de “Civiltà Cattolica”.

— L'òptica del Papa sembla distant, molt distant, de certes interpretacions una mica sectorials...

— Efectivament, amb diferència a altres documents anteriors del magisteri, Joan Pau II afronta la qüestió del treball en les seves dimensions universals. Avui es qüestiona el significat mateix del treball humà. Ja no és, només, el problema d'una classe, sinó de tots els components i de totes les formes del treball humà. Ja no és el problema d'un sistema o d'una ideologia, sinó de totes les solucions tècniques i pràctiques que fins ara s'han experimentat, sigui a Occident, sigui als

països de l'Est, sigui al nord sigui al sud. Totes les realitats que han estat posades en crisi pels processos històrics d'aquest segle. No es tracta solament d'establir l'equilibri entre els diversos sectors de l'economia nacional, sinó de crear un nou ordre econòmic internacional. Més encara, no es tracta ni tan sols d'una mera qüestió d'economia, sinó de pau o de guerra, de vida o de mort; de l'home i del mitjà en què viu...

— Però algú es queixa que a l'encíclica no es faci una anàlisi històrica dels problemes...

— El Papa evita de fer anàlisi de naturalesa històrica o tècnica; evita d'insistir en distincions i condemnes fent un discurs negatiu. Joan Pau II roman fidel al seu mètode, el que ja ha utilitzat a Puebla i en altres intervencions. Ara bé, aquest mètode es caracteritza per dos elements: El primer consisteix en el fet —usant una expressió que agrada al papa Wojtyła— que l'Església “no es posa a nivell dels sistemes” (o sigui, a nivell dels mitjans polítics o econòmics), sinó que “opta per l'home” (o sigui, es col·loca en el pla ètic i religiós per a oferir criteris de discerniment i de judici, no solament vàlids pels creients, sinó per a tots els homes de bona volun-

tat). Per això, esperar de l'encíclica “Laborem exercens” un programa d'opcions econòmiques o bé d'organització del treball, és fora de lloc. El segon element del mètode del papa Wojtyła rau en l'esperit constructiu amb què ell proposa el seu missatge: fer possible, entorn del mateix, el consens de tots els homes de bona voluntat. En aquest cas, el Papa proclama l’“evangelí del treball”. Es tracta d'una invitació positiva dirigida a tothom, creients i no creients. Una invitació a rectificar i a restituir al treball humà el seu significat més ampli: “El treball és per a l'home, no l'home per al treball”.

— Però a l'encíclica hi ha suggeriments...

— Si el Papa evita d'endinsar-se en una anàlisi tècnica, això no vol dir que faci un discurs abstracte, exclusivament teòric, utòpic, al marge de la història, tal com algunes vegades algú ha escrit. El Papa més aviat col·loca la història enfront del mirall. No manquen, efectivament, suggeriments bastant concrets, com quan l'encíclica parla de “planificació global”, de col·laboració internacional, d'equilibri entre els sectors, d'un nou sistema a establir entre instrucció i treball. Parla de la remuneració justa, dels sindicats i de la vaga, dels

L'home i la seva dignitat

Eix de l'encíclica sobre el treball

Josep M. Guix, bisbe auxiliar de Barcelona

Cap sorpresa

A part de la celebració del nonagèsim aniversari de la “Rerum Novarum” —circumstància motiu de la “Laborem exercens”— no sorprèn gens que la tercera encíclica del papa Wojtyła tracti del treball. Ja abans de la seva aparició, el treball és un dels temes de caràcter social que el Papa ha tractat d'una manera més repetida, extensa i càlida; potser el que més, després del tema de la dignitat de l'home amb el qual el treball està tan íntimament lligat.

Un ensenyament abundant i constant

Abunden les al·locucions importants centrades en el treball en les ensenyances socials de Joan Pau II: unes vegades al Vaticà (29-4-79 i 16-5-81); altres vegades en els seus desplaçaments per Itàlia (Pomezia, Torí, Gran Sasso i Terni); d'altres —les més abundants i més importants— durant els seus nou viatges apostòlics als diversos continents. A aquests textos, més extensos i rics de contingut, caldria afegir-hi un llarg rosari de referències —algunes, molt importants— escampades per les deu mil pàgines en les quals “Editrice Vaticana” ha reunit els escrits i homilies de Joan Pau II durant els tres primers anys de pontificat.

Tradició i obertura

La “Laborem exercens” representa un altre pas en l'evolució homogenia de la “doctrina social de l'Església” —expressió contestada per alguns, però restablerta i defensada pel Papa— elaborada principalment per les grans encíclics socials. El Papa ha harmonitzat sàviament la sana fidelitat a la tradició i la valenta obertura a l'evolució.

Moltes de les idees —algunes vegades, fins les paraules i tot— que apareixen en aquesta encíclica es troben ja en algunes de les seves al·locucions, encara que el Papa no ho indiqui. Això passa, per exemple, a l'hora de parlar de la naturalesa del treball i de la seva dignitat, de la seva vessant personal, familiar i social, del seu aspecte de col·laboració a l'obra creadora de Déu i a l'obra redemptora de Crist, del seu caràcter penós, del dret i deure de treballar, del salari i sindicat, de la seva oposició a la lluita de classes, de l'atur i del dret al repòs, de l'espiritualitat del treball, dels interrogants, temors i ambigüitats que planteja la tècnica, etcètera.

Conceptes nous

En l'encíclica hi ha expressions, conceptes i judicis que suposen, en major o menor grau, una certa novetat en relació amb els papas anteriors i amb les seves pròpies al·locucions. Així, per exemple, la crítica que fa del materialisme del capitalisme liberal i del socialisme marxista en relació amb el treball; l'expressió una mica sorprenent d’“empresari indirecte” i el concepte de “treball en sentit objectiu i subjectiu”; la importància concedida a la primàcia del treball sobre el capital; l'interès que manifesta per l'associació dels treballadors a la propietat del capital i a la gestió de les empreses; l'atenció atorgada al treball de determinats grups (minusvàlids, agricultors, emigrants, mares de família); les seves orientacions sobre l'apoliticisme dels sindicats i sobre la vaga; etcètera.

A les fonts de la Revelació

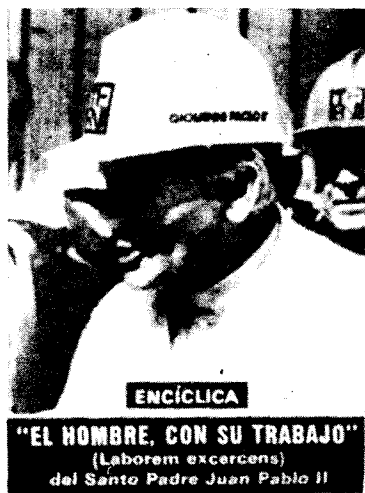
En els seus anteriors documents orals i escrits el papa s'esforça a inspirar les seves ensenyances socials molt més en les fonts de la revelació que en un suposat dret natural (a part de quan parla a no cristians: per exemple, a l'ONU i a la UNESCO). Això potser explica que més de dues terceres parts de les citacions que calcen les pàgines de l'encíclica siguin de la Bíblia (amb una explicable preferència pel Gènesi i per Sant Pau). Pot cridar l'atenció que no esmenti cap Sant Pare ni cap regla monàstica —que tenen pàgines bellíssimes sobre el treball—, que entre els autors només esmenti Sant Tomàs i que sigui tan sobri en les referències a les encíclics anteriors de les quals és vol i ésser una continuació actualitzada. Així, per exemple, a peu de la pàgina només esmenta tres vegades la “Quadregesimo Anno”, una vegada la “Mater et Magistra” i ni una sola vegada la “Rerum Novarum”. Aquesta sobrietat està una mica compensada per les onze vegades que esmenta la “Gaudium et Spes” que evidentment sintetitza i posa al dia les idees de les grans encíclics socials.

“Ser més”

Finalment, pot advertir-se que en tota l'encíclica és molt present l'obsessió constant de Joan Pau II: l'home i la seva dignitat. Vol que l'home, gràcies al treball, no solament tingui més, sinó que sobretot sigui més. (Aquesta idea que, segons sembla, Pau VI prengué de Gabriel Marcel i d'aquell va passar a la “Gaudium et Spes”, Joan Pau II l'ha repetida moltes vegades durant el seu pontificat). Vol, en definitiva, que el treball sigui per a l'home, no l'home per al treball.

G.F.

L'encíclica "Laborem Exercens"

La nova encíclica de Joan Pau II "Laborem exercens" se situa en la continuïtat de les incícliques socials precedents dels papes i també amb els ensenyaments del Concili Vaticà II sobre el mateix tema. Cal fer notar que centra força l'atenció en el tema del treball humà i de la persona del treballador, amb una manera particular d'exposar el problema que pot ser considerat com el fil conductor de tot el document.

L'encíclica és efectivament consagrada al treball humà, al treballador, i es desenvolupa a partir de la idea, simple i grandiosa, del primat de l'home sobre les coses i sobre el mateix treball. Així doncs, incorpora directament l'home, qualsevol home, a això que és un do immediat de la seva experiència diària. L'encíclica "Laborem exercens" ha d'ésser llegida a la llum de la "Redemptor hominis" a què està connectada explícitament.

El document comença amb una introducció que recorda el XC aniversari de la "Rerum Novarum" de Lleó XIII i el desenvolupament que n'ha resultat en l'ensenyament i el compromís de l'Església pel que es refereix a la qüestió social. El treball humà és considerat com "una clau, probablement la clau essencial" d'aquesta qüestió.

La segona part de l'encíclica té com a títol "El treball i l'home". Un cop feta l'afirmació que l'Església troba des de les primeres pàgines del llibre del Gènesi la font de la seva convicció que el treball damunt la terra, el text passa a la distinció entre el treball en el sentit objectiu i el treball en el sentit subjectiu. Consisteix el primer en l'activitat humana exercida ja sigui en l'agricultura o en la indústria, mitjançant l'ajut de la tècnica i dels seus diversos instruments. El segon es refereix a la persona del treballador i la realització

de la seva humanitat: el fonament que determina el valor del treball humà no és abans de res qualsevol mena de treball realitzat, sinó el fet que l'executa una persona. El treball és per a l'home i no pas l'home per al treball.

Així, la veritat cristiana està en oposició amb els diferents corrents del pensament materialista i "economista" segons el qual l'home és considerat com un instrument de producció del segle passat ençà, és una reacció contra la degradació de l'home subjectat al treball i contra les injustícies socials que en segueixen. La vocació bíblica "sotmetre la terra", suposa unes fatigues per qualsevol classe de treball, essent aquest un "bonum arduum" (sant Tomàs). Tot amb tot, per ell no sols l'home transforma la natura, sinó que la realitza ell mateix, sense comptar també que és ell qui dona una base a la seva família i contribueix al benestar del seu país.

En la tercera part, s'examina "el conflicte entre el treball i el capital en la fase actual de la història". Aquest conflicte, iniciat en termes socio-econòmics, ha esdevingut seguidament ideològic en l'oposició entre el liberalisme i el marxisme, provocant com a conseqüència la lluita de classes organitzada, mètodes que també tenen un aspecte polític. En aquest context, el Sant Pare remarca el principi de la prioritat del treball en relació amb el capital, la primacia de l'home, respecte a les coses. L'home troba ja a la seva disposició els grans recursos de la natura, que ell no ha produït, però que rep de Déu; i també el conjunt dels mitjans que són el fruit del patrimoni històric del treball humà de les generacions passades.

L'error de l'"economisme" i del materialisme consisteix en oposar el capital al treball, com si es tractés de dues forces anònimes i aquest error atempte al treballador. Pel que fa al dret de la propietat privada, l'Església considera que és subordinat al dret a l'ús comú dels béns. La doctrina social catòlica proposa una copropietat dels mitjans de treball, segons la concepció "personalista" del treball.

La quarta part porta el títol següent: "Dret dels treballadors". Formen part del conjunt dels drets de l'home, que han de ser respectats pels que faciliten ocupació. Sobre això, l'encíclica distingeix el qui lloga directament i qui ho fa indirectament, essent el primer la persona o la institució amb qui el treballador tracta directament el contracte de treball; el segon se'n mostra com el conjunt de persones o d'institucions que determinen tot el sistema socio-econòmic (com la política del treball o, més encara, les multinacionals). Contra el perill de l'atur, cal establir

una planificació global que concedeixi igualment tota la garantia a la iniciativa de les persones. Hom recomana, a més a més, una remuneració justa del treball, que permet d'avaluar concretament l'eficiència de tot el sistema socio-econòmic (amb referència al salari familiar, al paper de la dona, al dret a la jubilació i a les prestacions socials). En aquest quadre, els sindicats representen un element indispensable de la vida social: ells no han pas per una lluita "contra" els altres sinó "per a" un bé autèntic, el dret de vaga cal que també estigui assegurat; no obstant això, cal procurar de no fer-ne abusos. El document aborda després alguns punts particulars com el treball agrícola (desitjant que se suprimeixin les situacions objectivament injustes), el cas de persones minusvàlides (a les quals s'ha d'oferir una feina segons llurs possibilitats); el problema dels qui emigren per la manca de treball (no han de ser tractats amb desavantatges respecte als altres).

La cinquena i darrera part de l'encíclica és dedicada als "Elements per una espiritualitat del treball", l'elaboració de la qual és un deure particular de l'Església. Es destaquen aquí tres factors fonamentals il·lustrats per diverses cites de la Bíblia i del Concili Vaticà II. De bell antuvi, el treball ha d'entendre's com una participació a l'obra del Creador, fins i tot en les activitats ordinàries de cada dia. Després és posada en relleu la figura de Jesucrist, com a treballador, del seu exemple i també en el seu ensenyament que troba un ressò particular en sant Pau. Finalment, hom esguarda el treball humà a la claror de la creu i de la resurrecció del Crist: expliquen prou bé la pena de qualsevol treball humà, conferint-li el seu valor, amb vista a la "terra novella" on roman la justícia (Cf. 2 P3, 13).

La prioritat del treball sobre el capital

"LABOREM EXERCENS" és un text excepcional tant pel coratge del seu pensament com pel seu estil concret, tant per l'alè que l'anima com pel seu sentit de la realitat. Tracta del que s'ha convingut a anomenar la "qüestió social" sota un angle nou. Pensat amb tota cura, el títol n'indica l'objectiu. Situant-se alhora en la continuïtat dels seus predecessors des del 1891 ("Rerum Novarum"), Joan Pau II adopta una nova perspectiva. Per ell la seva porta d'entrada és el treball "clau essencial de tota la qüestió social" (3).

Aquesta elecció no és pas fortuïta. És per Joan Pau II, una opció fonamental del seu pontificat: les realitats del món s'han de pensar en relació a l'home que al seu torn és en relació amb Déu. Des de les primeres pàgines de l'encíclica, crida l'atenció un pensament que li agrada molt: "L'home és el primer camí i el camí fonamental de l'Església". Ara bé, un dels aspectes més característics de l'home és el treball; és en relació amb aquesta realitat que cal situar els altres aspectes tècnics, econòmics, socials que li estan units.

Una certa concepció del treball

Poques vegades l'Església ha presentat un panorama tan coherent i tan explícit del treball. Entre diferents aspectes, cal fer notar tres coses:

— Volent donar al concepte de treball tota la seva extensió, Joan Pau II també reuneix el treball intel·lectual i el manual, el dels "colls blancs" i el dels "colls blaus". Aquesta extensió s'explica pel fet que no vol limitar la seva intervenció a la "condició obrera" en sentit limitat, i que —cosa que li sembla decisiva— no és la naturalesa del treball realitzat, sinó la persona que l'ha executat. El subjecte que treballa té valor no pel que ha fet sinó pel que ells és: una persona.

— Això el porta a insistir sobre el "treball subjectiu" més que sobre els altres aspectes. Sense ignorar els problemes lligats al treball "objectiu" (tècnic), posa l'accent sobre el subjecte que treballa; vol separar-se així de la lògica del "treball-mercaderia" que considera l'home únicament sota l'angle de "força de treball" però que és menystingut en allò que és. Per Joan Pau II l'home que treballa és d'entrada un "subjecte conscient i lliure". I és en funció d'ell que cal repensar-ho tot.

— Finalment, Joan Pau II proposa una justificació teològica del treball. Sense desconèixer els altres aspectes, hi veu sobretot una activitat creadora, en continuïtat amb l'acte creador de Déu i en la línia de la seva voluntat: "domineu la terra" (4). A més d'aquest text de Gen 1,28, Joan Pau II també ha tingut present Gen 3, 19: "Amb la suor del teu front...", però sense insistir-hi. Aquest darrer text és, en efecte, molt negatiu. Per altra banda ha estat utilitzat molt sovint per justificar totes les alienacions. La referència al

Crist hi és, no per justificar el treball, sinó per a subratllar-ne la dignitat.

Un nou punt de vista sobre la relació capital-treball

Una vegada posat el centre de la seva reflexió en el subjecte que treballa, Joan Pau II estén la seva mirada vers el seu condicionament socio-econòmic. Abans de tot és sensible al "conflicte entre treball i capital", un conflicte característic de la societat moderna que és el resultat de la subordinació del treball al capital. Com ultrapassar aquesta "antinomia"? Invertint la relació cal afirmar "la prioritat substancial i efectiva del treball" respecte al "capital" (12 i 13). No hi pot haver dubte de: cal sempre "posar de relleu la primacia de l'home per damunt de les coses" (12 ss). Ara bé, el capital és una "cosa".

Vet aquí que va lluny. Cal treure les conseqüències, sobretot quant als sistemes econòmics. La visió que el Papa proposa és a les antípodes del capitalisme. Però tampoc no s'harmonitza millor amb el "col·lectivisme", ja que la transferència de la propietat del capital a l'Estat (14) no situa pas automàticament l'home en una posició millor. Veritablement, per part de Joan Pau II no hi ha reprovació ni rebuig, en bloc, dels sistemes imperants, sinó una mirada crítica, matisada, que demostra llurs febleses. Ni el capitalisme "rígido", ni el sistema "col·lectivista" no respecten la dignitat de l'home.

Com sortir del conflicte entre capital i treball? Associant "en la mesura que sigui possible el treball a la propietat del capital" (14). Joan Pau II no proposa cap solució tècnica sobre la manera d'arribar-hi. N'indica una sortida, sense substituir els responsables de la vida social. No es pot ésser més transparent sobre els principis. Cal no deixar-se atrapar en el parany de les ideologies. Aquestes hi són subestimades (13), al mateix temps que són relativitzades les "teories econòmiques". El que es debat és la "pràctica econòmico-social" dels sistemes. Aquesta també està en entredit.

Afirmant amb tota la força la "primacia del treball de l'home sobre el capital" (13), Joan Pau II arriba amb tota naturalitat a suscitar l'espinesca qüestió de la propietat privada. "La propietat s'adquireix en primer lloc pel treball i per servir el treball" (14). Dit d'altra manera, no és pas el capital, sinó el treball el qui pot pretendre el veritable títol de propietat. Sobre aquest punt, l'Església ha tingut moltes vacil·lacions. Joan Pau II seguint la seva lògica alhora que accentua una lògica cada vegada més puixant, després de Lleó XIII, que relativitza el dret de propietat. Aquest no es justifica pas en si mateix. Des del moment que la propietat no està subordinada al bé comú ni afavoreix la persona que treballa, es desqualifica.

En el concret de l'existència

Exposats aquests principis, Joan Pau II entra més endavant en coses concretes. Amb fermesa i precisió remarcables defineix els drets reals dels treballadors. Remarqueu-ne alguns punts importants:

— D'entrada, el que s'ha dit sobre la responsabilitat dels empresaris. Joan Pau II introdueix una distinció, relativament nova en els termes, entre empresari "directe" i empresari "indirecte". El primer és aquell amb el qual s'acorda el contracte de treball. El segon, que crida sobretot l'atenció de Joan Pau II, designa als homes i les institucions que gaudeixin d'un poder sobre el "sistema socio-econòmic" (17). Havent de definir una política global, han de vetllar sobretot el raonament a escala mundial.

— Seguidament, els drets dels sindicats, reconeguts en tant que "portaveus de la lluita per la justícia social" (20). No solament la seva existència és legítima, sinó que poden fer ús de la vaga per fer valer els seus drets, i fins pensar sobre el "sistema de propietat dels mitjans de producció" (20) amb el fi de modificar-ne les estructures. Algunes observacions: atenció a l'egoisme de classe i el risc de politització! Es un camp d'acció molt vast el que els és reconegut. Aquestes línies sobre els sindicats, molt noves, seran llegides atentament tant a l'Oest com a l'Est.

— Una altra insistència: cal que els drets siguin modulats en funció de les persones, de la seva diferència de situació social, de les seves possibilitats, etcètera. Prestant així una atenció especial a cada categoria (caps de família, dones, camperols, minusvàlids, etcètera), Joan Pau II roman en la lògica dels seus principis: cal pensar en funció de la persona, de les seves necessitats, no limitar-se a la consideració del profit.

Em sembla que aquests són alguns dels aspectes més rellevants d'aquest text. Deixo a cura d'altres la cura de situar-lo en relació amb els texts que amplia, de mesurar la importància de l'evolució que representa, de sospesar-ne les paraules. Suscitarà força debats. Els uns el jutjaran massa audaç ("és un programa socialista!"). D'altres el titllaran d'ésser massa prudent ("el Papa no pren partit!"). Cal que el document es llegeixi atentament! Cal que ningú no l'utilitzi cuita-corrents posant-lo al servei de les causes dubtoses! Per no ser partidista, la paraula de Joan Pau II no és menys compromesa. Però calia dir-ho...! El que es veu més clarament és la seva voluntat d'estar al costat de l'home, per exigència evangèlica.

Marcel Neusch
(La Croix 16-IX-1981)

15 de maig del 1891: "Rerum novarum", la condició dels obrers (Lleó XIII). És creu que el grup més influent en la redacció d'aquest text fou la Unió de Friburg, al voltant de monsenyor Mermillod. Condemna els excessos del capitalisme i del socialisme, defensa la propietat privada, invita a fundar "corporacions" obreres per una banda i patronals per l'altra. Però produeix impacte per la seva vigorosa defensa dels treballadors.

Els Papes de la "Doctrina Social"

1931: "Quadragesimo anno", la restauració de l'ordre social (Pius XII), demana que s'equilibri el contracte de treball pel contracte de societat. Condemna el comunisme i el mateix socialisme moderat, però s'aixeca contra la dictadura econòmica i la llei de mercat.

1941: Radiomissatge de Pius XII sobre tres valors fonamentals de la vida social: l'ús dels béns materials, el treball, la família.

1961: "Mater et Magistra", l'Església mare i educadora (Joan XXIII), parla de la "socialització" de la remuneració del treball, de la propietat privada, de les estructures vistes des de la justícia. Parla clarament dels nous desequilibris de la societat nacional i internacional, i demana que els cristians es comprometin a defensar la veritat, la justícia i l'amor en relació amb el conjunt social, preconitzant la regla de "veure, jutjar, actuar".

o 1965: Constitució del concili Vaticà II "Gaudium et Spes", l'Església en el món contemporani, conté un capítol sobre la vida econòmica i social. Anomena els drets dels treballadors: ocupació, salari just, descans, participació de tothom en la gestió de les empreses, dret d'associació, de vaga, accés de tothom a la propietat, legitimitat de la propietat pública, condemna dels latifundis...

o 1967: "Populorum progressio", el desenvolupament dels pobles (Pau VI). La qüestió social ha esdevingut mundial. Condemna la clamorosa il·legalitat dels països pobres i dels rics, parla del comerç internacional i dels límits del dret de propietat.

o 1971: "Octogesima adveniens", carta de Pau VI al cardenal Roy, que analitza els nous problemes socials i dedica una part important a una reflexió sobre les ideologies, refusant el liberalisme i el marxisme, però obrint una porta al socialisme. Reflexió sobre les ciències humanes. Afirmació que el Papa no pot "pronunciar una paraula única".

Joan Pau II ja havia parlat als obrers de Guadalajara (Mèxic), de Nowa Huta (Polònia), de Sant-Denis (França), de Sao Paulo (Brasil), als camperols d'Àfrica de Des Moines (EEUU), de Recife (Brasil), als indis d'Oaxaca (Mèxic) i als immigrants de Magència (Alemanya), dels drets dels treballadors, del repartiment de la terra, de "la hipoteca social" que ara grava la propietat privada.

"Fent Pinya"

A més de la gran quantitat d'actuacions que hi ha hagut els darrers dies, hem de donar la nova de convocatòria d'un Congrés de Cultura Tradicional i Popular, per part del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, a desenvolupar els dies 11 al 13 de desembre d'enguany. Per aquest motiu, el dia 18, a Vilafranca, es van reunir en una primera reunió representants de totes les colles castelleres. Donada la importància de l'esdeveniment, anirem informant a mida que disposem de notícies.

Pròximes actuacions:

4 d'octubre: A Sitges: Castellers de Sitges (Dia de la colla).

Actuacions

Castellers de Barcelona. Anaren a Vilassar de Mar el dia 13, on descarregaren el Tres i el Quatre de set, la Torre de sis, 2 Pilars de cinc, castells nets (entre ells el Nou de cinc) i Pilars de quatre. El dia 11, a Sabadell, descarregaren el Tres de set, 2 Torres de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis i d'altres nets (entre ells el Nou de cinc).

Castellers de Montmeló. El dia 11 de setembre, a casa seva, descarregaren el Tres de sis, un altre castell i 3 pilars de quatre (un per sota). El dia 4, a Santa Perpètua de Mogoda, descarregaren el Tres de sis, un castell net i 2 Pilars de quatre.

Castellers de Ribes. També actuaren el dia 13, concretament a Sallent, on descarregaren el

castell de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells nets. El dia 11, a la pròpia vila, descarregaren la Torre de sis, castells de sis, 2 Pilars de cinc (un per sota carregat) i 7 de quatre.

Jove dels xiquets de Tarragona. Per la Diada, a Tarragona, van descarregar el Tres i el Quatre de set, el Dos de sis, el Pilar de cinc, i 2 de 4. El dia 9, a Salou, van descarregar el Dos de sis, castells de sis i Pilars de quatre.

Xiquets de Tarragona. A la seva actuació de la Diada, publicada la setmana passada, hi hem d'afegir un castell de sis net i Pilars de quatre.

Castellers de Terrassa. El dia 11 van anar a Agramunt on descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, 2 Pilars de cinc (un per sota i un al balcó), alguns de quatre i un castell de sis. El dia 6, a Sabadell, van descarregar la Torre de sis, castells de sis, 2 Pilars de cinc (un per sota) i van provar el sense mans. El dia abans, a Sentmenat, van descarregar la Torre de sis, 2 Pilars de cinc (per sota), castells de sis i Pilars de quatre. Finalment, el dia 4, a Sabadell, van descarregar 2 Torres de sis, 2 Pilars de cinc per sota, castells de sis normals i nets i Pilars de quatre.

Minyons de Terrassa. Triple actuació el dia 11, iniciada a Vallirana on van descarregar castells de sis nets i Pilars de quatre, i el seu Grup de Dones van descarregar el Tres de sis, un castell net i 2 Pilars de 4 (un carregat); després anaren a Camprodon on descarregaren el Tres i el Quatre de set, la Torre de sis, el Pilar de cinc i alguns de quatre, i el Grup de Dones va descarregar el Tres

de sis, castells nets i 3 Pilars de quatre; finalment, a la pròpia ciutat, van descarregar la Torre de 6 i castells de sis nets i carregar el Pilar de cinc, i el Grup de Dones el Tres de sis i el Pilar de quatre.

Els nois de la Torre. A la seva actuació del dia 6, publicada fa dues setmanes, hi hem d'afegir que van carregar un Pilar de cinc (al segon intent).

Joves dels Xiquets de Valls. També hem d'incloure més castells a la seva actuació del dia 13, a Montblanc, on descarregaren un castell de sis net i un Pilar de cinc (presagi dels de sis, segons que ens digueren).

Els nens del Vendrell. Anaren a Lleida el dia 13, on descarregaren 2 Torres de sis, castells de sis, d'altres nets i Pilars de quatre. El dia 11, a Sant Feliu de Guixols, van descarregar 2 Torres de sis, 2 Pilars de cinc i castells de sis. Finalment hem de dir que el dia 6, a La Torredembarra, el Pilar de cinc detallat fa dues cròniques, va ser carregat i no intentat.

Els Bordegassos de Vilanova. La seva darrera actuació fou el dia 13, a Tiana, on descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc al balcó, castells de sis nets i Pilars de quatre i carregaren el Tres de set.

Castellers de Vilanova-Colla de Mar. Per la Diada, a Viladecans, descarregaren el Tres de sis per sota, el Pilar de cinc, un castell de sis net i Pilars de quatre i intentaren el Tres de set (que van desmuntar); i a Arbúcies, van descarregar la Torre de sis, el Tres de sis per sota, un castell de sis net i Pilars de quatre.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

Aplecs comarques gironines. El dissabte, dia 10, al restaurant "La Masia del Llac", de Banyoles, s'hi celebrarà la primera reunió d'aquesta Agrupació, enfocada ja a la temporada d'aplec del proper 1982. La notícia no té quasi altra motivació que la convocatòria de la reunió, doncs la tasca que, amb els anys, ha arribat a endegar aquesta entitat, ja és ben coneguda i tots els sardanistes n'han pogut fruit els seus beneficis. De fet, però, no han fet altra cosa que utilitzar el sentit comú i la força que proporciona la unió, factors molt simples i entenedors però que, massa vegades, són ignorats amb totes les seves conseqüències.

Premis "Joaquim Serra". Recordem la convocatòria feta per Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, amb la col·laboració de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, per una nova edició del concurs musical de sardanes "Joaquim Serra". Al Gabinet Tècnic de Ràdio Nacional, passeig de Gràcia, 1, quart pis, o al local social de l'ACFB, carrer del Pi, 6, pral., es facilitaran les Bases a aquells autors que les sol·licitin. El termini d'admissió finalitza el dia 31 del corrent octubre.

Lleida. El Grup Sardanista del C.D. Huracans de la ciutat de Lleida, ha fet públic el veredict del seu concurs de fotografia sardanista celebrat amb motiu del seu aplec de les terres lleidatanes, domiciliat cada any al bell paratge del Racó d'en Pep. Els premis han estat aconseguits pels següents autors: Del tema A, primer premi, Maria Solanich, i segon premi Mateu Salvat; sengles accessits a Joan Pintó i Lluís Víctor. Del tema B, primer premi a Antoni Ferreira, i segon premi a Marta Estrella, i sengles accessits per Joaquim Castellà i Antoni Ferreira.

Noces d'Argent del Mare Nostrum. El dia 4 del present octubre, aquest Esbart ha celebrat un altre important acte inclòs dintre la seva sèrie anunciada pel 1981 per a commemorar els vint-i-cinc anys de la seva fundació. De fet encara resta l'últim festival anunciat, el de la cloenda, que es farà el dia 29 del proper mes, a la sala teatre de Sant Pacià, de Sant Andreu. Cal congratular-nos d'efemèrides d'aquesta mena, que són les que configuren la personalitat del nostre poble i forjen ciutadans imbuïts de catalanitat, o sigui d'amor a la terra on hi ets arrelat.

Obra del Ballet Popular. Finides ja les setmanes de l'estiu aquesta entitat, com ja té per norma, comença a pensar en les properes activitats de la primavera, una de les quals —potser la més transcendent— és la proclamació de la Ciutat Pubilla de la Sardana. Amic lector, quan llegeixis aquestes ratlles ja serà del domini públic quina és la nova futura ciutat escollida. Nosaltres ara, per causa de l'anticipació amb que hem de fer entrega d'aquestes col·laboracions, no ho sabem encara, però volem ser una mica entremaliats i llençar un auguri. Tenim motius (o potser algun pressentiment) per a creure que la nova escollida serà una població situada bastant al nord del país, un bon troc més amunt que l'actual de Santa Coloma de Farners. Perdoneu-nos que vulguem jugar a les endevinalles.

Josep Ventura

El vent de la nit

14

—¡Soleràs! ¿Es que també el coneixies?
—Si el coneixia... ¡i em mirà amb malfiança. Jo conec a tothom encara que ningú no em conegui a mi o ho facin veure. ¿Que si coneixia en Soleràs? ¡Des de l'any 1930, ja veus! En aquells temps, ja havia vingut alguna vegada a veure'm a la farmàcia del carrer de Sant Pau; sí, s'havia interessat per la cocaïna durant una temporada. Ho havia volgut provar. Se'n va cansar aviat; era un noi que es cansava de tot, un inconstant, un dèbil, ¡no tenia força de voluntat! No era pas com jo, que quan emprenc un camí el segueixo fins al capdavant; ¡no era, no, un superhome nietzscheà el tal Soleràs, sinó més aviat tot el contrari! ¿Que si coneixia en Soleràs? ¡No en coneixia d'altre! Els darrers mesos de la guerra, afigura't, ens vam trobar al mateix batalló. ¡Si el coneixia! ¡I per què t'interessa tant, aquest diastre de Soleràs? ¿Que també el coneixies, tu? ¿Què és el que en vols saber? Va desaparèixer, just a les acaballes de la guerra, i no se'n han tingut mai més notícies. Ja veus, havia provat de prendre cocaïna però se'n va cansar; era un inconstant.

—Dius que va desaparèixer...

—I bé, ja no se'n han tingut mai més notícies... uf —i el fantasma em mirà de reüll—, si en vols saber de coses, tu. M'admira que també el coneguessis; no recordo que me'n haguessis parlat mai.

—L'últim cop que ens havíem vist tu i jo no el coneixia encara; el vaig conèixer després, durant la guerra.

—Doncs ja que el vas conèixer, sabràs que no feia res com els altres. Deia sovint: "la gent fa al revés de tothom"; sempre sortia amb estirabots així. No era més que un ximple. ¿Per què t'interessa tant la seva desaparició? En una guerra en desapareixen tants... però ¿no era la desaparició del meu oncle la que t'interessava? ¡El meu oncle! Una mena de vel Milmany, ¡quin altre! Jo li havia dit i repetit que estossinarien els capellans i amb més motiu els jesuïtes; no em volia creure. "¿Qui vols que ens vulgui tant de mal?", em replicava. Jo l'hauria pogut embarcar cap a Itàlia amb un passaport republicà gràcies a les meves relacions amb el gran Llibert; tot inútil. Deia missa secretament, confessava i tot. Fins diu el viàtic als agonitzants, ¿ho voldràs creure?, encara que fossin rojos. La darrera vegada que el vaig veure en aquelles golfes, érem ja al mes de setembre, poc abans que jo fugís de Barcelona. Hi seguia fent una calor de forn; ell tenia la cara xopa de suor. Vaig intentar convèncer'l per darrera vegada. Em mirava amb murrieria: "Fugir? ¿Fugir com un covard? Has de saber, xicot, que el pitjor que li pot passar a un capellà és que resulti una monja..." Tots aquests Gallifes són durs de pelar, cada un a la seva manera; el meu besavi matern, avi del meu oncle, era aquell Gallifa de les guerres carlines que el 1837 es va sostenir sis mesos en els boscos de les Guàrdies amb un grapat d'homes contra tota una brigada de cristins.

—¡El doctor Gallifa no tenia res de carlí!

—Ni de cristià, ¿qui et diu el contrari? No et parlo pas d'ell, sinó del seu avi, el comandant Gallifa de la guerra dels Set Anys. A cada Gallifa li dona per la seva, però en el fons tots iguals: ¡tossuts com mules! Ja em

La partitura setmanal

Les noies de Cerdanya

Tonada catalana
Pla de la Calma

Alegre

a fi que amb ell un dia es puguin maridar
i rebre'n, quan malaltes, almenys un brou de pa.

De víctima a fiscal

GUERRA INCIVIL
Manuel Tort i Martí
Col. Els Daus, 49 - Edit.
Claret

Heus aquí un llibre que tots els qui vam viure d'infants la per ara darrera guerra civil —incivil— espanyola del 36 hauríem pogut escriure, tal vegada amb ben poques variants, només amb la condició, és clar, de tenir les qualitats narratives de Manuel Tort. Llibre de memòries? Autobiografia? Novel·la? Una mica de tot. Intencionalment, i de fet, un document humà de primer ordre, un al·legat en contra de totes les guerres hagudes i per haver. Llegit als voltants del 18 de juliol i sota la impressió, encara, del 23-F, escriuix de pensar que la història pugui repetir-se tornant a assassinar, perdua irrecuperable, la innocència dels infants i donant tràgicament la raó al protagonista de "Guerra incivil": "Jo li vaig respondre la veritat, tota la veritat, l'única veritat: el món de les persones grans és un món de lladres" (pàg. 171).

No és pas la primera vegada que Mn. Tort, poeta, fa incursions al camp de la narrativa: l'any 1978 ja ens va sorprendre

amb "Lemà sabactani?", d'una gran força dramàtica. Si tota primera novel·la sol ser autobiogràfica gairebé per força, l'amic Tort en aquella pouava en els primers records i les primeres experiències del seu ministeri sacerdotal, així com ara, en aquesta segona tramesa, reculant més en el temps i aprofundint en les seves arrels vitals, poua en la seva pròpia infantesa emmarcada dins aquella parèntesi advers dels tres anys. Un infant de 8 a 12 anys que se l'heu amb el monstre esdevenint ell mateix un petit monstre. Un infant, com recalava Joan Triadú (Avui, 30-VIII-81), que ha viscut una doble guerra.

El relat pròpiament dit comença des del 1935, la pre-guerra immediata, fins al 1939. Ens trasllada de Ripollet (Vallès Oriental), on va néixer l'autor l'any 1927 a Barcelona, de Barcelona a Ripollet i de nou a Barcelona: carrer Carassa, Trafalgar, Hospital General de Catalunya... Esporàdicament, a causa dels bombardeigs, Florejacs i Tarroja, poblets de la Segarra. Aquests són els escenaris de l'acció. Encara que l'escenari principal són els ulls del Manelic on es va reflectint sinistrament la por, el fred, la fam, la solitud, el crim, la mort, l'odi, l'escàndol,

la humiliació, l'afront, la violació... El món del somni a la realitat més crua i dura. "Condemnat a mort" des de bon començament, no pot madurar com caldria i esdevé tristement home abans d'hora al costat d'uns pares heroics que lluiten a la desesperada per a poder sobreviure. Inspirarà més llàstima ell que no pas el gos apedregat al camp de futbol. De tan trist, semblarà el germà petit de la Colometa de "La plaça del Diamant", imatge de la mateixa tristesa. Jugará amb cadàvers al cementiri. Veurà com cremen els sants a la plaça de l'església i com són assassinats els capellans. Serà castigat sense culpa a col·legi. S'enamorarà de Teresa i serà compadit per una dona de la vida. El retorn del president Companys, els fets de maig de 1937 i, al final, a la bandera cremada, símbol d'una Catalunya vençuda, tot, absolutament tot quedarà gravat amb foc en la consciència d'aquell marrec convertit en historiador involuntari de la contesa fratricida, en fiscal acusador amb el temps. Gosaria afirmar que d'aquelles circumstàncies tan dramàtiques en sortiria l'home, el capellà, el patriota que és avui mossèn Manuel Tort. Dit d'una altra manera: aquelles circumstàncies són la clau per a entendre, comen-

çant per entendre-s'hi ell mateix, la persona, la vocació, el lliurament del nostre amic.

La vida, deia Pirandello, es viu o s'escriu. En Tort l'ha viscuda i l'ha escrita alhora. Hauria pogut escriure-la com l'ha escrita si no l'hagués viscuda com la va viure?

Ara bé, tot això ell ens ho conta amb molta traça al Marg de 82 proses curtes o capítols que fan de molt bon llegir. No hi fa literatura. Es limita a narrar els fets, ben ordenats, ben dosificats. d'acord amb la cronologia.

Amb aquella difícil facilitat pròpia dels escriptors de raça. Frase curta, sintaxi simple, expressió directa, llenguatge planer. De vegades una imatge senzilla, gràfica, il·lumina com un llampec tota una escena: per exemple, "el sol (que) entrava com un senyor per entre una munió d'esclerxes" (pàg. 83), o la mare, palplantada al mig de la carretera "com un raïm d'angoixes" (pàg. 98). No juga amb tècniques narratives tan cares a certs novel·listes que sovint intenten d'amagar darrera d'elles la buidor del seu contingut. No carrega mai les tintes en les descripcions, però tampoc no es refugia en eufemismes quan s'han de dir les coses pel seu nom. En aquest

sentit la lectura del text que comentem fa una impressió de netedat —de saludable naturalitat— que desintoxica de tanta procacitat com corre impresa, famosa o no. Potser resulta excessivament esquemàtica. És a dir, el tema, tan interessant com quintaessenciat, s'hauria pogut desplegar tal vegada fins a produir una obra de més gruix, de més envergadura. És clar que el monòleg d'un infant, respectat, no adulterat pel narrador —el mateix protagonista esdevingut adult—, potser no podia donar més de si sense caure en el defecte de què ha estat acusat Dostoievski, el d'"adultitzar" les criatures. Ara el qui parla és el "Manelic, / Pere ric, / cama torta / i eixerit". Llavors hauria parlat Manuel Tort i Martí. És un dels mèrits, i no irrellevant, que li reconeixia Josep Faulí (La Vanguardia, 23-VII-81). La narració, diguem finalment, resulta prou viva, però si en els seus moments culminants els verbs usats gairebé sempre en temps passat alternessin amb el present, encara en seria més. També, potser, si els diàlegs hi sovintegessin més trencant la monotonia del soliloqui.

Climent Forner

Cuina

Llom "en croûte" - salsa Oporto

1 quilo de llom de vedella
150 grams de foie-gras
100 grams de llard
6 endívies
50 grams de mantega
1 ou
una mica de conyac

Pasta "choux"

60 grams de mantega
200 grams de farina
250 c.c. de llet
2 ous
1 culleradeta de Royal
pell d'limona

Lligueu el llom, amaniu-lo amb sal i pebre fregant-lo una mica. Poseu 100 grams de llard en una cassola; quan estiqui calent, poseu-hi a sobre la carn i coeu-la a foc moderat uns 25 o 30 minuts amb el foc viu, i vigilant que no es cremi. Quan estigui llesta, deixeu-la refredar fora del greix. Coeu la llet amb la pell de limona; 60 grams de mantega i una mica de sal; quan comenci a bullir, poseu-hi de cop els 200 grams de farina, trebal·leu-ho a foc suau una estona, fins que s'agafi al pot. Fora del foc, poseu-hi una culleradeta de Royal. Deixeu que la pasta es refredi una mica. Quan la carn sigui freda, deslligueu-la i unteu-la amb el foie-gras. Unteu un tros de paper de plata amb una mica d'oli; a sobre poseu-hi la pasta "choux", estireu-la amb el corró (gardeu una mica de pasta per al guarniment). Poseu la carn sobre la pasta i amb l'ajut del paper de plata emboliqueu-la com si fos un paquet, procurant que quedi ben unida. A sobre poseu-hi algun guarniment de pasta. Pinteuh tot amb rovell d'ou, batut amb una mica d'aigua. Unteu amb oli la plata del forn, poseu-hi a sobre la carn i coeu-la a foc moderat uns 25 o 30 minuts, segons la mida, i uns cinc o sis amb el forn de dalt perquè s'enrosseixi. Presenteu-la rodejada d'endívies fregides amb oli i ruixades amb conyac. Acompanyeu la carn amb salsa Oporto posada dins una salsera.

SALSA OPORTO

La salsa que ha quedat de coure la carn es cola i s'hi posa una pastanaga, una ceba, julivert, cansalada tallada molt petita, llorer i farigola, deixeu-ho coure fins que prengui color, afegiu-hi una cullerada de farina i ofegueu-ho fins que sigui de color fosc; llavors afegiu-hi un tomàquet madur, tallat pel mig i un quart de litre de brou. Abaixeu el foc i deixeu-ho coure a poc a poc mitja hora. Passeu la salsa per un colador fi. Rectifiqueu-ho de sal i pebre i afegiu-hi una còpeta d'Oporto.

Abans de servir-ho, coeu-ho un moment i serviu-ho en una salsera.

15

Joan Sales

diràs si és un lloc per viure-hi un pare de la Companyia de Jesús, aquell carreró de l'Arc del Teatre on a cada entrada —i quines entrades, ¡un femer!— hi ha una daixonse oferint-se als passants, en general borratxos. Es feia el dinar ell mateix, els dies que dinava; i bé, ¿on podia procurar-se la pitança? Jo sabia aquests detalls per una veïna, una vella que vivia a la mateixa escala; es dona el pas que en una escala com aquella vivia una vella molt beata, sempre enganxada a les faldilles de capellans i frares. Només de veure'l, ja havia endevinat que era un jesuïta: "Vestit de manobre, però amb aquella cara..." Aquesta mena de dones tenen un nas molt fi per flairar un reverend pare de la Companyia no importa on ni sota quina disfressa. El meu oncle tenia de totes maneres, com prou deus recordar, una cara com de quadre; vull dir aquells quadros foscos que hi ha a cals antiquaris o penjats en algun racó de les esglésies velles, on es veuen aquelles cares tan lletges de mossens de l'any de la picor amb aquells ulls botits que semblen mirar la lluna. S'hauria mort de gana en aquelles golfes si la veïna beata no li hagués dut de tant en tant un pequet de guixes del racionament. Només guixes, saps, perquè ella havia comprès.

—¿Havia comprès què?

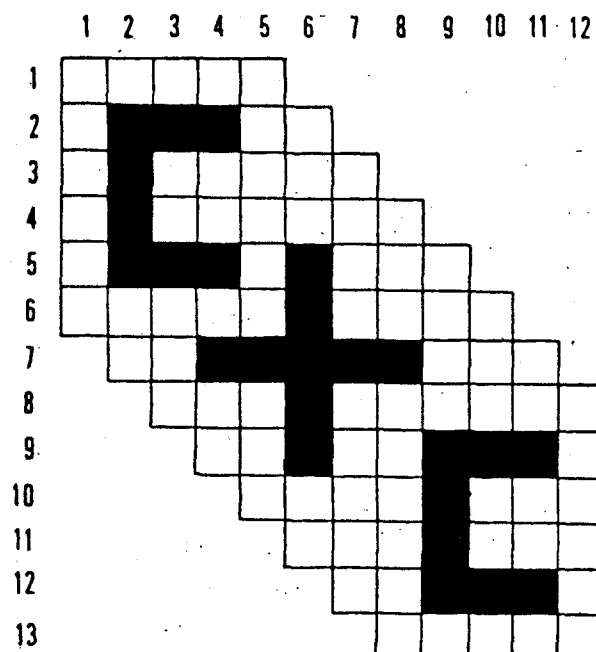
No sé si recordes que el meu oncle era rapetista. Al principi, ella li donava de tot el que podia arrebregar, arròs principalment, fins algun pa alguna setmana; en fi, es partia el racionament amb ell. Com que en tenia la clu, un dematí, creient que ell havia sortit, va entrar per fer dissabte; el va sorprendre in fraganti, ¡abstret prenent rapé! Havia baratat el seu pa i el seu arròs per tabac en pols; tot avergonyit, murmurava: "Sense pa aguanto, en canvi sense això..." Després, com que vaig haver de fugir clandestinament de Barcelona, em vaig quedar sense notícies d'ell i així durant tota la guerra; el 1939, poc després de la nostra entrada, vaig anar en aquella casa de l'Arc del Teatre. La vella hi seguia vivint; per ella vaig saber que el meu oncle havia desaparegut a darreries de novembre del 1936. Me'n parlava com d'un sant; em va dir que s'hi encomanava, que li feia novenes i beateries d'aquestes; me'n va explicar rarses històries, miracles, saps, bestieses, punyetes, increïbles carallades. Pel que fa a mi, no sóc pas un escolanet; fa anys que m'afaito, que no em vinguin amb romanços. Estaríem frescos si fins els parents... que em vulguin fer creure que un que jo he conegut... ¡explicar-me que un que jo he conegut és un sant i fa miracles! ¿Un sant? Es va deixar atrapar en una rateta, vet-ho aquí; al capdaval, uf, s'ho havia buscat. ¿Qui el feia seguir a Barcelona? El que és jo, si els altres són uns imbècils ¿què hi puc fer? ¿Quina culpa en tinc?

El fantasma s'interrompé per dir-me amb veu apagada:

—¿Que potser em pagaries un altre croissant?

Va ser d'aquesta manera que m'arribà el primer rumor dels fets sobrenaturals relatius al doctor Gallifa, però fins alguns anys després d'aquesta conversa amb en Lamonedà no es produí aquella curació inexplicable que tant havia de trasbalsar aquell metge incrèdul, el mateix que després ha estat l'instigador més abrandat de la causa de

ENCREUATS

Horitzontals

- Advocació de la Mare de Déu.
- Punt cardinal. La seva.
- Radi geomètric. Tornar a passar.
- Cent. Farà lloança.
- Primera de les vocals. Matrícula en els cotxes de Santander. Pronom en primera persona del plural.
- Una lliura de carn. Al revés, virtuos.
- Nota musical. Vocal repetida.
- Fà servir. Part d'una cosa.
- Alumini. Metall. Símbol del sofre.
- Producte simple usat en medicina. Part de l'any.
- Adverbi de comparació. Article
- Nota musical. Cinc-cents.
- Important població, minera principalment, del Bagès.

Verticals

- Lloc on es compra i on es ven.
- Punt cardinal. Pronom.
- Radi geomètric. República Libanesa. Corrent d'aigua.
- Cent. Article. Consonant que porta cua. Abreviatura de tractament reial.
- Muller. Nom àrab.
- Vocal repetida. Nom d'home.
- Donar voltes. Lletres de la paraula "serretes".
- Adverbi de temps. Sorres.
- Arbre que s'usa en medicina. Vòcal.
- Animal invertebrat. Crit de la vaca. Radi geomètic.
- Interjecció que indica dolor. Preposició. Iode.
- Conjunt d'ossos d'una persona.

Sopa de lletres

Buscar el nom de vuit sants i santes que comencin amb la lletra A.

Amb les lletres restants trobareu un verset de l'Evangeli, amb la cita on es troba.

T R E B L A I E A L S
Q U E A N N N A N V E
N D A G U S A N T T I
E L E S Q E U I O S E
G L U I E L N C N R I
D A V E N M H O I S A
N N A B E N A E I T S
E L Q U I V N E E N E
N O U E R D N A M D N
E L S E N Y A O R M G
C X I I X A I L E M A

JEROGÍFIC

500
HA 100 SE
dèu
R

Què li passa al teu xicot?

Horitzontals:

- Salat
- A. Dt.
- L. Nuria
- V. Atrapa
- A. A. Isa.
- Remar. Atri
- Eo. Ino
- Cas. Cadira
- la. An. S.
- Colt. Fus
- Pie. Ase
- Un. I
- Assia

Verticals

- Salvar
- A. EE
- L. Na. Moc
- A. Ut. A. Ai
- Torrar. Sac
- Tia. Op
- Apia. Caliu
- Ast. Antena
- Arid. S.
- Ini. Fa. S
- Or. Us. I
- Asseia

Sopa de lletres

Solució:

—Els sis noms: Blai, Benet, Bartomeu, Bernat, Brauli, Beatriu.

—El verset: Senyor, li diu la dona, doneu-me'n d'aquesta aigua, perquè no tingui més set ni hagi de venir aquí a pouar.

Jo, IV, XV.

Jeroglífic

Solució: Es Ka de t de Marina: Es cadet de Marina.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/ Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

RENOVEU LA VOSTRA SUBSCRIPCIÓ ABANS DE L'1 D'OCTUBRE

Ja fa unes setmanes que la premsa ha augmentat el seu preu quaranta pessetes el diumenge. CATALUNYA CRISTIANA, que sempre s'ha regulat amb el preu de la premsa dominical, manté encara el preu antic de trenta pessetes. Però des del primer d'octubre ens veurem obligats a passar, també nosaltres, a les quaranta pessetes l'exemplar; per tant, a mil pessetes la subscripció semestral, i dues mil l'anyal.

ADVERTIM, per tant, a tots els subscriptors l'oferta que els fem: renovar llur subscripció, des d'ara i abans de la data del primer d'octubre, al preu actual de mil cinc-cents pessetes, ni que els toqués de renovar-la més tard.

APROFITEU L'OFERTA de 500 pessetes de rebaixa SUBSCRIPCIÓ (nova o renovada) ABANS DE L'1 D'OCTUBRE

2.000 pessetes menys 500 (rebaixa) = 1.500 pessetes.

Pensándolo bien

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (XVII)

"Aneu de pressa a dir: ha ressuscitat d'entre els morts"

Quelcom
inexpressable

Sens dubte que la visita al Calvari i al Sant Sepulcre és l'acte central de tot pelegrinatge a Terra Santa, perquè també la mort i la resurrecció del Senyor és l'esdeveniment central de la nostra fe cristiana. Quelcom molt íntim al cor de la fe personal, viscuda i professada al llarg dels anys, vibra intensament, i hom se sent immers de fàcilment expressable en l'amor salvífic de Déu envers la Humanitat. Hom se sent infinitament estimat, interpel·lat, aclaparat per tant d'amor diví.

La contrada del
Gòlgota

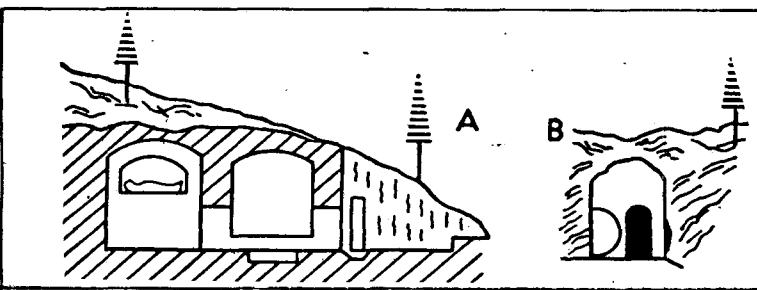
Jesús condemnat a morir en creu fou conduït "al lloc anomenat Pujol de la Calavera, que en hebreu es diu "Gòlgota" (Jn 19, 17), "portes enfora de la ciutat" (Hb 13, 12), però que "era a tocar de la ciutat" (Jn 19, 20). "Hi havia a l'indret on van crucificar Jesús, un hort, en aquest hort, un sepulcre nou de trinca, en el qual encara no havien enterrat mai ningú. En atenció a la Preparació de la Pasqua dels jueus, van depositar Jesús aquí, puix que el sepulcre era a prop". (Jn 14, 41-42).

Avui degut a les posteriors edificacions es fa difícil "veure" la topografia del lloc. El mot arameu "Gòlgota", igual a Calvari o Pujol de la Calavera, no indicava solament el lloc on Jesús fou crucificat, sinó tota la contrada. El Calvari era simplement un pujol, el "cap" o "cim d'una petita elevació del terreny. De fet, la capella del Calvari s'aixeca uns 5 m. del sòl de l'actual Basílica. Als peus d'aquest pujol hi havia la propietat rural de Josep d'Arimatea, zona de grutes rocoses, en una de les quals havia fet excavar el sepulcre, segons el tipus general de tomba jueva: dues estances comunicades per una petita porta; en la segona dins d'una fornícula excavada a la roca s'hi col·locava el cadàver en posició jacent. L'entrada es tancava amb una gran pedra rodona. "Qui ens girarà la pedra de l'entrada del sepulcre? I, alçant els ulls, veuen remoguda la pedra, que era grossa de debò" (Mc 16, 3-4).

La Basílica del Sant Sepulcre

Es comprensible que immediatament dels fets ocorreguts a l'indret del Gòlgota, el grup apostòlic, els primers deixebles i les naixents comunitats cristianes veneressin com a llocs sants el Calvari i el Sant Sepulcre. Fou per això que l'emperador Adrià volent suprimir la veneració cristiana del lloc hi feu construir al damunt en forma de terrassa el Capitoli d'Aelia Capitolina, fins que en el 326 fou enderrocat per Constantí.

L'atzarosa història de la Basílica pot resumir-se així: 326-335, Basílica de Constantí; 614, destruccions dels perses; 629, reconstrucció de l'Abat Modest; 1009, destrucció pel califa el-Hadem; 1048, reconstrucció, la que troben els croats el 15 de juliol del 1059. Des d'aleshores s'hi han fet amb més o menys encert, afegint i reparacions. Actualment es treballa també en obres de restauració.

Model de tomba jueva excavada a la roca: A) Secció. B) Tanca.

El Calvari on Jesús morí

La capella edificada sobre la roca del mateix Calvari pertany als greco-ortodoxos. Entre les petites columnes que aguanten l'altar hi ha, emmarcat per un disc de plata, el clot on segons la tradició, fou plantada la creu de Jesús.

Jesús morí perquè els homes morim; morí violentment perquè els homes matem. Jesús morí perquè es féu en tot com nosaltres llevat del pecat, "no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer nosaltres... s'abaixà i es feu obedient fins acceptar la mort i una mort de creu" (El 2). Així, havent fet l'experiència, des del bressol al sepulcre, de la pobresa de la nostra vida temporal, se sent plenament solidari de tots els homes. "Pare, a les teves mans confio el meu esperit! I havent dit això, expirà" (Lc 23, 46).

El sepulcre on Jesús ressuscità

Els relats evangèlics del "sepulcre buit" i de les "aparicions als dotze", són dades acceptades per tots els entesos en les lleis de la crítica històrica. Uns fets concrets, històricament, certs, donaren als Apòstols i als primers grups de deixebles, l'evidència singular de Jesús vivent i ressuscitat. Aquest és el nucli de la nostra fe i de la nostra esperança. Quan hom penetra a les estances de la sepultura de Jesús, sap que travessa el llindar de la Jerusalem celestial. "Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu vivent, a la Jerusalem celestial..." (Hb 12,22). "S'ha acabat la mort! S'ha acabat el dol i el plany i el sofriment! L'ordre antic ha caducat! (Ap 21, 4).

El cristià, PELEGRÍ DE LA PARAULA que dóna la Vida eterna, va fent el seu camí, home amb els altres homes, sabent, però, el secret amagat del seu "ésser filla cristià". Reconeixent-se pobre l'hi ha estat donat el Regne de Déu; embolcallat per la seva pobresa creatural humana porta, més fort que el seu misteri de dolor, un misteri de gràcia i de glòria.

Hem besat la llosa del sepulcre, i un desig estrany de cel ha estretit tot el nostre jo. "Vine, Senyor Jesús. La gràcia del Senyor Jesús sigui amb tothom" (Ap 22, 21).

Excursionisme i cultura

Sant Miquel del Castell

En contrast amb el que s'esdevé al Montsià, objectiu nostre de la setmana passada, podríem referir-nos setmanalment a la comarca de la Noguera, posem durant tres anys, i no exhauriríem els temes que s'adiuen amb els nostres itineraris.

Dins d'aquesta comarca de la Noguera, avui voldria incitar-vos a visitar la capella de Sant Miquel del Castell, encimbellada dalt de tot del poblet de Tartareu, que forma part del terme municipal de les Avellanes.

Per arribar-hi sortirem de Balaguer en direcció a Ager, passarem per la població de les Avellanes i, tres quilòmetres més amunt, a mà esquerra i al costat de la capella de Sant Josep de Vilamajor de Fontdepou (agregat d'Ager), arrenca una carretera d'uns tres quilòmetres que ens traslladarà a Tartareu.

El poblet és prou bonic per ell mateix, però allò que en sobresurt és la seva església o capella del castell, on hi havia el fossar del poble. Com podeu observar a la fotografia, l'edificació és d'estil romànic de línia molt senzilla, amb l'absis mig colgat per aportacions de la terra i pedres que han anat baixant de la muntanya, on podem descobrir una petita finestra.

Al costat mateix de l'absis, darrerament han estat trobades

les restes d'allò que degué ser la primitiva capella, més petita i no cal dir que també d'estil romànic. Hom pot veure fàcilment la part que resta de l'absis baixant un xic per la muntanya i observant-la amb tota facilitat des de sota. Aquesta notícia constitueix una veritable novetat pels qui s'interessen per l'art romànic, perquè no havia constatat fins ara la seva descripció en cap inventari.

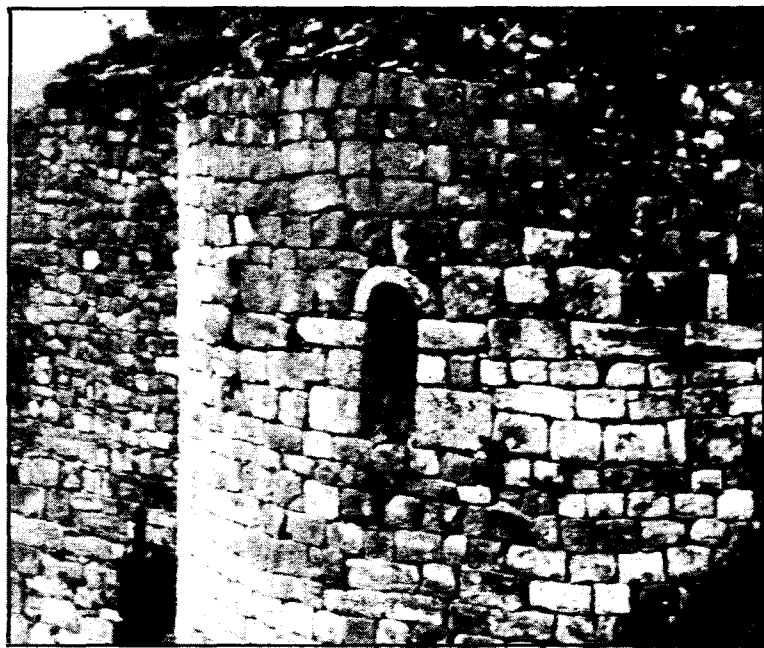
I, ja que ens troben en aquest indret de la comarca de la Noguera, us recomanaria que arribéssiu fins a Vilanova de l'Avellaneda i demanéssiu per l'antiga església parroquial de Santa Margarida, dissortadament en ruïnes. Això us permetria de contemplar una de les millors mostres del romànic dit lleidatà, on cal remarcar la portalada i l'escala de caragol que pujava al cor, ja que constitueixen peces de museu.

En aquesta carretera trobareu dos restaurants: un a les Avellanes i l'altre sobre Fontdepou.

Municipi: les Avellanes
Agregat: Tartareu
Comarca: la Noguera.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 327): 4° 24' 28" i 41° 55' 10"

Josep M. Gavín

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció
a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova

ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

DIUMENGE 4**PRIMERA CADENA****CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la santa Missa
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.30 INFORMATIU
15.35 AVENTURES DE TOM SAWYER
16.05 BILLY JOE I EL SEU MICO
17.05 DOCUMENTAL
17.30 PRENGUI LA PARAULA
18.00 ANEM A VEURE
18.30 EL DETECTIU NERO WOLFE
19.20 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.35 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
20.05 TERTULIA AMB...
21.00 NOTICIES
21.15 PER TERRES LLUNYANES
22.10 ESPORTIU
23.45 ESPORTIU
23.45 ENREDO
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.10 RECULL DE SERIES
15.00 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMO

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.15 MES ENLLA
16.45 LOU GRANT
17.45 FESTIVAL TV
19.15 FUTBOL
20.15 EL TESTIMONI
21.15 MEMORIES DEL CINE ESPANYOL
22.15 LLARGMETRATGE: "La Furia de la sangre" 1973
24.00 COMIAT

DILLUNS 5**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 ESPORTIU
14.25 MIRAMAR
17.00 AVUI: TEATRE. "L'hereu i la forastera", de Josep Ma. de Segarra

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 LILLIE

18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 POPEYE
19.30 MATT I JENNY
20.00 INFORMATIU JUVENIL
20.25 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.35 LES TRIBULACIONS DEL JUTGE FRANLIN
22.05 BLANC I NEGRE
22.35 DE CARN I OSSOS
23.35 MA A MA
23.40 AL CIERRE

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.35 L'HABITACIO DEL FONS
19.00 XERRADA
19.15 MUSICA EN VIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 LAS URRACAS PARLANCHINAS
20.30 CURTMETRATGE
20.45 CINE CLUB: "Historias de la radio" 1955
22.30 DOCUMENTAL
23.20 NOTICES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMARTS 6**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR
17.00 EL CLAU DE LA QUESTIÓ
17.30 ENTRE QUATRE CADIRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 LILLIE
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 VIDA D'ESTUDIANT
20.00 NOMS D'AHIR I D'AVUI
20.25 UN MÓN PER A ELLS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.35 DALLAS
23.35 HOMENATGE A LA PINTURA
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.40 LA CUCAFERA
19.15 OBRIR DEBAT

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 RETRAT EN VIU
22.1.30 ANIMACIÓ
21.45 AMUNT I AVALL
22.35 CERÀMICA POPULAR ESPANYOLA
22.45 FLAMENC
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMECRES 7**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 TERCENCI A LA FRESCA
14.25 MIRAMAR
17.00 AMOR MEU... QUE N'ETS DE TOSSUT
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 LILLIE
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 ELS SET DE BLAKE
20.00 UN MÓN FELIÇ?
20.25 ARRELS
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: Curtmetratge Marta María y su hermano". Llargmetratge: "Pasaporte a fama" 1935
23.40 VIURE CADA DIA
00.05 AL CIERRE

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 SPORT INFANTIL
19.15 PINTORS ARA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 RONDALLES
20.30 ENTRE DOS CLARORS
21.00 TEATRE: "Milagro en Londres" de José Ma. Bellido
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIJOUS 8**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 NYIGO-NYIGO

14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 LILLIE
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 MICKY DONALD
19.30 TERRES I PROFUNDITATS
20.00 PANTALLA OBERTA
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.35 FICCIONS
23.10 EN AQUEST PAIS
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.40 XOÇOLATA DESFETA
19.15 JUSTA LA FUSTA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 RONDALLES
20.30 II GUERRA MUNDIAL. DIARI D'UN SOLDAT
20.50 ZARABANDA
21.50 BENNY HILL
22.15 MUSICAL EXPRESS-AMICS:
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIVENDRES 9**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 CULTURAL
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 LILLIE
17.05 BLA, BLA, BLA
17.45 ESPANYA HI ERA
18.35 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.38 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 SPIDERMAN
19.30 ALTRES COSES
20.25 MÉS VAL PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "El pelicano" d'August Strindberg
23.25 MUSICA, MAESTRO
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

17.00 TENIS
19.15 NOTICIES-2
19.30 LA CLAVE
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DISSABTE 10**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

10.00 LA CUCAFERA
10.30 DIBUIXOS ANIMATS

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SABADABADA
13.00 CONCERT: Orquestra Sinfònica i Cor de RTVE
14.00 INFORMATIU
15.35 ELS PICAPIEDRA
16.05 PRIMERA SESIÓ: "El hidalgo de los mares" 1951
18.00 APLAUSO
19.05 LLAPIS I PAPER
20.00 ELS ANGELS DE CHARLIE
21.00 NOTICIES
21.15 INFORME SETMANAL
22.15 DISSABTE CINE... "Tocata y fuga de Lolita" 1974
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.10 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS
15.00 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

14.25 FUTBOL
16.30 TENIS
18.30 ELS CRISTIANS
19.30 PRENGUI LA PARAULA
20.00 IMATGES
20.45 ESTRENES TV: "Asedio" 1978
22.15 TROBADES AMB LES LLETRES
23.30 SOMBRES DE GREEN
00.10 COMIAT

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 - Gran Via, 654 - Passeig Valldaura, 266

SOJORNS ESPECIALS PER A LA TERCERA EDAT

Amb autocar des de Barcelona i retorn		
SALOU	Hotel Cap Salou	8 dies 6.720 Ptas. 15 dies 12.890 Ptas.
	Apartaments	8 dies 3.695 Ptas. 15 dies 6.095 Ptas.
ALI CANT	Hostal Babieca	8 dies 8.525 Ptas. 15 dies 14.125 Ptas.
	Apartaments	8 dies 6.225 Ptas. 15 dies 9.525 Ptas.
BENIDORM	Hotel B. Pueblo	8 dies 8.305 Ptas. 15 dies 13.685 Ptas.
	Apartaments	8 dies 5.945 Ptas. 15 dies 8.965 Ptas.
MALLORCA	Hotel Pueblo	7 dies 15 dies
	barco-barco	8.300 Ptas. 13.770 Ptas.
	avió-avió	9.990 Ptas. 15.460 Ptas.

En els hotels la pensió és completa, inclòs el vi
ROQUETAS DE MAR. Hotel Playasol (des de Nadal)
Inscripcions en exclusiva: VIATGES COSMOS.
E. Granados, 19 - Telf.: 253 11 03 - BARCELONA

CONCURS-SORTEIG III ANIVERSARI

Lletra pel
MOT-CLAU

D

EDITORIAL REGINA
Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Posem a la vostra disposició el servei d'inserció de PETITS ANUNCIS a preu mòdic. Aquest preu és de 50 pessetes sempre que no passi de tres ratlles. Els anuncis que passin de tres ratlles seran a 75 pessetes. I si per fer ressaltar l'anunci interessa que sigui requadrat, el preu serà de 100 pessetes. Per insercions podeu trucar als números: 215 27 39 / 215 27 84 / 215 28 05 i 215 24 33, o per carta a Edicions Terra Nostra, S.A., carrer de València, 244 - Barcelona-7.

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

compresas
adhesivas

tissue higiénico

servilletas

braguitas pañal

guata de
celulosa

glamour

confort

picnic

medio día

norm

en bolsas de
10 unidades
20 unidades

en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)

en paquetes de
50 unidades de 1 hojas
buffet

en bolsas de
20 unidades
media noche

en paquetes de
250 gramos
maxi

en paquetes de
2 unidades

en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)

en paquetes de
60 unidades de 2 hojas
lunch

en bolsas de
15 unidades
primeros pasos

en paquetes de
500 gramos
gran stock

en paquetes de
2 unidades

en paquetes de 2 rollos

en paquetes de
60 unidades de 3 hojas

en bolsas de
12 unidades

en paquetes de
750 gramos